

Shock Tình 2: Khúc Mưa Tan

Contents

Shock Tình 2: Khúc Mưa Tan	1
1. Chương 1 Phần I	1
2. Chương 2 Phần I	3
3. Chương 3 Phần I	5
4. Chương 1 Phần II	7
5. Chương 2 Phần II	10
6. Chương 3 Phần II	13
7. Chương 1 Phần 3	15
8. Chương 2 Phần 3	24
9. Chương 3 Phần 3	29
10. Chương 4 Phần 3	32
11. Chương 5 Phần 3	35
12. Chương 6 Phần 3	38
13. Chương 7 Phần 3	43
14. Chương 8 Phần 3	48
15. Chương 9 Phần 3	52

Shock Tình 2: Khúc Mưa Tan

Giới thiệu

Một câu chuyện của sự tưởng tượng... Một câu chuyện với những nhân vật có thể không tồn tại trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/shock-tinh-2-khuc-mua-tan>

1. Chương 1 Phần I

Người ta thường nói : Yêu là không nói lời hối tiếc...

Nhưng tôi vẫn phải hối tiếc, vì tôi và anh đã đến với nhau quá muộn màng...

PHẦN 1: TÌNH YÊU MUÔN MÀU

Chương 1:

Trong một quán cà phê khá yên tĩnh và lãng mạn nằm khuất sau mấy bức tường cổ đã phủ bóng thời gian, một cô gái với đôi mắt mọng nước, đôi môi mấp máy run rẩy đang cố gắng cầm thật chặt bàn tay lạnh lùng của người thanh niên ngồi đối diện:

-Em xin anh mà! Chúng ta chẳng nhẽ không còn cơ hội nào sao anh? Em...em không thể xa anh được...

-Cô đúng là hết thuốc chữa rồi. Người gì đâu mà mặt dày thế hả? – chàng trai giận dữ dùng hết sức để rút tay mình ra khỏi tay cô gái.

-Em có làm sai gì đâu mà anh nỡ lòng đối xử với em như vậy chứ? – cô gái vẻ uất ức.

-À! Không làm sai chi cả. Chỉ có điều trái tim của cô vĩ đại quá. Ngoài tôi ra cô còn dành chỗ cho vài anh nữa nên tự tôi cảm thấy mình không đủ niềm tin, vậy nên tôi xin rút thôi. – chàng trai nhếch mép nói mỉa mai.

-Nhưng mà...nhưng mà...trong năm người em yêu...

-Những năm người cơ đấy!!! – chàng trai bực tức cắt ngang lời cô gái.

-Anh từ từ để cho em nói! – mặt cô gái bỗng nhiên cau lại.

-Uh! Tốt nhất là đừng nói gì luôn.

-Anh biết không? Trong năm người em yêu, anh mới là người em yêu nhất. Những kẻ kia, chẳng qua vì họ đeo đuổi em quá, mà anh biết đấy, em là người rất nhân hậu nên em không muốn làm ai đau khổ cả...Vì thế mà em mới cho bốn anh kia cơ hội. Nhưng mà trái tim em chỉ trao cho mỗi mình anh thôi!!! – cô gái mắt long lanh đầy tình cảm hướng về chàng trai.

-Hết chịu nổi rồi. Làm sao trên đời lại có mẫu người con gái như cô chứ??? Thôi...Thôi...Cho tôi xin hai chữ bình yên!

Nói đoạn, anh chàng hùng hổ đứng dậy và toan bỏ đi.

-Thế còn con chúng ta thì sao anh? – cô gái nước mắt ngấn dài hét toáng lên làm tất cả khách khứa trong quán đều phải giật mình. Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào cặp tình nhân đang trong giai đoạn chuẩn bị dứt gánh.

-Cái...cái...gì...gì...cơ??? – chàng trai với cơ bắp cuộn cuộn mặt méo xệch đi sau khi nghe những lời tuyên bố vừa rồi của cô gái. Như một con cún ngoan ngoãn, anh chàng nhanh chóng kéo ghế ngồi xuống, mắt đắm đắm nhìn về người vừa nói ra câu “Con của chúng mình”.

BỐP! BỐP!BỐP!

Ào...

Những âm thanh lạ tai của ba cái tát và một cú tạt nước làm mọi người trong quán chính thức hỗn loạn. Cô gái như một con sư tử đang lồng lộn lên trong cơn cuồng nộ, ném mọi sự tức giận vào kẻ đang ngồi đối diện với mình. Không dừng lại ở đó, cô nàng còn ca một bài ca đầy truyền cảm và mang tính opera khá cao:

-Sao làm người mà anh có thể nói ra những câu nói vô lương tâm như vậy được chứ??? Bấy năm trời yêu anh, tôi đã chịu quá nhiều uất ức đau khổ và tủi nhục khi phải chứng kiến cảnh anh tay trong tay với những đứa con gái khác. Vậy mà vì quá yêu anh, tôi đã bỏ qua và vẫn bên cạnh anh cho tới ngày hôm nay. Nhưng giờ thì sao chứ??? Anh chán tôi rồi nên tính chia tay để không còn phải vướng bận ư? Trách nhiệm của anh ở đâu??? Tôi thì không nói làm gì, nhưng, nhưng còn đứa con trong bụng, nó là máu thịt của anh mà anh đành đoạn bất tôi bỏ nó đi hay sao? Có làm thì phải có chịu chứ??? Nữ nhi chúng tôi sinh ra là để yêu thương chứ có phải để cánh đàn ông như mấy người hành hạ và coi thường đâu!!! Sao tôi lại đi yêu hạng người như anh chứ??? Thà tôi chết quách đi cho xong. Trời ơi...

Cô gái nói trong tức tưởi rồi khóc om sòm lên. Sự bất bình trong dư luận đã xuất hiện. Những lời trách móc, những ánh mắt đầy căm ghét và phẫn nộ đều hướng về phía chàng trai đang ngây người ra trước những lời nói cũng như thái độ của cô gái. Tính thể càng lúc càng hỗn loạn. Cô gái cứ đứng và khóc như mưa như gió. Còn chàng trai thì mặt mày tái nhợt, chân cẳng run lẩy bẩy vì không tài nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Không ai biết rằng , có một người đang ngồi im lặng ở bàn phía sau chỗ cô gái và chàng trai, hai tai nắm thật chặt, môi mím lại. Hình như đang kìm nén một cảm xúc dữ dội nào đó...

Sau vài phút đờ như que củi vì không thể nhận biết được chiều hướng diễn biến của sự việc, chàng trai cũng đã lấy lại đôi chút bình tĩnh , nhanh chóng thanh toán tiền café và lôi xộc cô gái ra ngoài. Trước khi đi, chàng trai còn được anh phục vụ tặng kèm một lời “khen”:

-Đồ loại con trai tồi! Lam xấu mặt giới đàn ông!

Sau bao nhiêu sóng gió, cuối cùng chàng trai cũng đưa được người yêu bé nhỏ của mình ra khỏi quán, bỏ lại đằng sau cả một trận đại hồng thủy của cơn thịnh nộ, bất bình cho sự thiệt thòi của người phụ nữ. Có vẻ vẫn chưa được bình tĩnh hoàn toàn, chàng trai mặt đầy mồ hôi, nhìn thẳng vào mắt cô gái, thái độ nghiêm túc:

-Cô...Chúng ta thậm chí còn chưa hôn nhau thì lấy đâu ra con với cái???

-Đúng! – cô gái trả lời liền thoảng.

-Vậy thì cái thai trong bụng cô là của ai? – mặt chàng trai lại tiếp tục biến sắc.

-Làm gì có cái thai nào. – cô gái mặt ngây thơ trả lời nhỏ nhẹ.

-Cái...cái...gì...gì...cơ?? – mặt chàng trai lúc này chỉ có thể được miêu tả bằng từ “đần”.

-Quà đáp lễ của tôi đây! Có thể mà anh cũng không hiểu à? Anh dám chia tay tôi thì tôi cũng phải trả lại cho anh một chút gì đó chứ. Lần sau nếu có thấy nhau trên đường thì làm ơn lấy mo cau mà che mặt đi nhé. Con trai kiểu như anh chỉ có mà ế suốt đời thôi. Bye. Mạnh khỏe và bình an nha cưng!

Cô gái vỗ nhẹ vào mặt chàng trai, cười dịu dàng rồi quay lưng bước đi. Phía sau là cả một màu đỏ rực chói chang. Màu đỏ của sự tức tối và giận dữ.

-Á.....! Cô đứng lại! Cô đứng lại cho tôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ai cho cô cái quyền làm vậy cơ chứ???

-Tôi đẹp tôi có quyền! – cô gái quay lại buông một câu gọn lọn rồi tiếp tục bước đi.

Thế đấy. Chẳng ai có thể thắng được sự nhẹ nhàng đầy nguy hiểm của cô. Công cuộc đi tìm kiếm chàng trai có thể làm cho cô phải khuật phục và yếu mềm vẫn phải tiếp tục.

2. Chương 2 Phần I

Ở một nơi khác...

Hiện trường có vẻ hỗn độn hơn. Một đám thanh niên mặt mày bặm trợn, tay lăm lăm mấy thanh tre đang bao quanh một cô gái và một chàng trai. Theo như lẽ thường, anh hùng phải dang tay che chở mỹ nhân, nhưng trong trường hợp này, người ta thấy cô gái đang hùng hổ chống nạnh, mặt đăm chiêu nhìn về lũ quân thù. Còn chàng trai thì khiêm tốn núp sau lưng cô gái, chốc chốc mạnh mẽ chọt chọt vào vài câu khiêu khích:

-Em à! Chính tụi này đã đe dọa anh. Tui nó nói nếu anh mà dám méc với em là tụi nó cho anh một đi không trở lại. Em nhớ dạy cho mấy thằng du côn này một bài học nhé! Tụi nó làm anh không học hành gì được trong mấy ngày qua.

-Anh cứ bình tâm mà đứng sau lưng em! – cô gái dáng vẻ ngang tàng, phóng những ánh nhìn đầy tia lửa điện vào lũ ruồi nhặng đang bu quanh.

-Này cái thằng đàn bà kia! Mày có phải là con trai không thế? Ăn rồi chỉ biết núp trong váy bạn gái mà không thấy nhục à? – sự khinh bỉ của những tên du côn thể hiện rõ.

-Mày im đi! Dám nói người yêu tao thế à? Vậy thì đừng trách bà tay không thương tình nhá!

Vừa dứt lời, như một cơn cuồng phong đầy uy lực, cô gái chạy ào tới phía địch và đánh tới tấp. Tự bản thân mình nhận định, cô thấy rằng lũ giặc hôm nay khá ngon ăn. Với số lượng chỉ bốn tên thì đối với cô chỉ đáng bằng con loăng quăng chừ chưa nói gì tới con muỗi.

Và đúng là thế thật!

Sau gần 15 phút xung đột, trận chiến đã chính thức kết thúc...

Bốn chàng trai nằm la liệt trên bãi cỏ sau lưng sân vận động, mặt mày đã gần như biến dạng vì những cú đấm đầy uy lực. Nếu ai được tận mắt chứng kiến cuộc đấu sức vừa rồi ắt hẳn sẽ phải cúi đầu thán phục cô gái. Ai bảo nữ nhi là phái yếu? Họ chỉ yếu khi ở bên người mà họ yêu thôi.

-Đồ con gái mà ác ôn...

Dù đã bị trọng thương nhưng tên cầm đầu vẫn cố ngoi đầu lên để...c.h.ử.i!

-Cái gì cơ?

Câu “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng” có thể được áp dụng trong trường hợp này. Cô gái sau khi nghe lời thì thầm đã phóng vù tới kẻ vừa phát ngôn ra và tặng thêm vài cú đấm:

Bụp...bụp...bụp...

-Dám đánh chồng bà à! – bụp! bụp! bụp!

Có vẻ như lương tâm đã trỗi dậy, chàng trai lúc này mới tiến tới phía cô gái, nhẹ nhàng khuyên can:

-Thôi em! Đánh nhiều quá về nhà ba má nó nhận không ra thì cũng tội.

Dứt lời, cô gái dừng tay. Bên cạnh người cô yêu, cô luôn muốn làm một con mèo ngoan ngoãn. (Còn với bất kỳ ai đụng vào chủ nhân của con mèo, thì sẽ được chứng kiến cảnh mèo ngoan hóa sư tử xổng chuồng! Một cặp đôi thật thú vị phải không?)

Đẹp loạn xong xuôi, cô gái bẽn lén theo chàng trai rời khỏi chiến trường. Dù chỉ là kẻ đứng ngoài khiêu khích, nhưng có vẻ chàng trai vui mừng và hãnh diện hơn cô gái rất nhiều, kèm theo một chút tự đắc vì hơn người ở chỗ có..vệ sĩ!

-Mà anh à, em quên mất. Hồi nãy tụi nó có nói vì anh dám tán tỉnh con người yêu của tên cầm đầu nên tụi nó mới muốn đánh hội đồng anh. Có thật thế không? – như vừa nhớ ra điều gì, cô gái nhỏ nhẹ hỏi.

-Anh bực rồi đó nhá! Sao mấy lần rồi mà em vẫn chưa có kinh nghiệm rút ra cho bản thân nhỉ? Em nghĩ người yêu tuyệt vời của em lại có thể đi làm những trò mèo đó sao? Anh là ai chứ!!! – như nắm bắt được điểm yếu của bạn gái là không bao giờ dám to tiếng và dùng vũ lực với mình, anh chàng ra vẻ hùng hồn quát tháo.

-Hix...Em biết lỗi rồi...Cho em xin lỗi mà... - cô gái nhanh chóng trở thành một con mèo ngoan hối lỗi, cuộn tròn vào vòng tay của chủ nhân sau khi đã gây ra tội.

-Uh! Lần sao còn dám hỏi anh như thế nữa là không xong đâu đấy. Yêu anh là phải tin tưởng anh chứ! Nếu em...

“Xòe bàn tay, đếm ngon tay, một anh béo trông thật đến hay...”

Tiếng nhạc chuông điện thoại quen thuộc vang lên làm cắt đứt bài diễn văn của chàng trai. Mở máy nhìn số gọi đến, anh chàng làm vẻ nghiêm trọng nói với cô bạn gái lực sĩ:

-Điện thoại của trưởng khoa! Anh ra đó nghe cái đã! Em đứng yên đây nghe chưa!

-Dạ chồng! Em biết rồi! Khổ tâm. – cô gái cười tí mắt tuân theo.

Sau khi đã đứng yên vị sau bụi cây cách nơi bạn gái đứng chừng 7 mét, chàng trai mới nhẩn nút nghe và áp điện thoại vào tai:

-Alo cưng à! Gọi anh có chuyện gì thế?

-Uh! Anh đang bận đưa bà ngoại đi trồng rang nên không kịp nhắn tin cho cưng. Thôi anh xin lỗi cưng nhé! Tối anh đền bù cho nhé!

-Hả? Sao em lại đi tin miệng lưỡi thiên hạ thế nhỉ? Anh đẹp trai phong nhã như vậy thì làm sao lại rước cái con nam không ra nam nữ không ra nữ đó về làm người yêu được. Chẳng qua là nó mê anh quá nên hay bám theo anh, với lại nhà nó cũng gần nhà anh nên mới có chuyện bị người ta hiểu lầm là bồ bịch. Em yêu anh thì phải tin tưởng anh chứ!

-Rồi cưng! Anh biết rồi mà! Lát chở ngoại về nhà xong anh tới liên với cưng. Thế nhé! Bye cưng! Yêu cưng!

Cuộc gọi kết thúc cũng là lúc chàng trai lấy tay lên lau những những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Đối với con người này, việc bị giảng hồ xử lý không đáng sợ bằng việc bị những nàng mèo bên cạnh hờn cung và nghi ngờ về thói trăng hoa của mình. Ngược nhìn về phía cô người yêu đầy sức mạnh đằng kia, chàng ta thở dài ngao ngán:

-Bỏ thì thương, vương thì tội. Không biết khi nào mới tổng khứ được cái thứ đó ra khỏi cuộc đời mình nhỉ? Haizzz....

Trong tình cảm, thật là khó nhận ra sự giả dối. Nguyên nhân thì có rất nhiều, nhưng có thể tổng kết trong hai điều sau đây:

1.Ta quá yêu người ấy đến mức mù quáng và bị phụ thuộc. (điều kiện cần)

2.Khi người ấy đã có ý định lừa dối thì kiểu gì người ấy cũng lừa dối được ta (điều kiện đủ)

Vậy cô gái tuy có sức khỏe cường tráng nhưng tâm hồn lại yếu đuối này là ai?

@@@@@@@@

Tên khai sinh: Cao Thị Mỹ Nhân

Thường được gọi là: Đa (tên đọc tắt của từ Honda)

Tính cách: quá ư đơn giản (nhưng sự sâu sắc thì hay xuất hiện bộc phát, thường gọi là thông minh bất thành lình)

Câu nói cửa miệng: Khổ tâm!

=====

Còn chàng trai đào hoa với vẻ ngoài quân tử kia thì sao nhỉ?

=====

Nhân vở đề tên: Nguyễn Khanh

Biệt danh: Bay – te (thực ra biệt danh này chỉ có một người gọi mà thôi, đó là Đa thân yêu của chúng ta. Như bao tên gọi khác, đây cũng là một tên được đọc tắt, nguyên văn của tên này chính là Baby Cute)

Tính cách: cái tên nói lên tất cả (nhưng vẫn là một con người khó đoán)

Câu nói cửa miệng: Em yêu anh thì phải tin tưởng anh chứ!

=====

3. Chương 3 Phần I

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng bình thường khác ở ngôi nhà vẫn luôn được mệnh danh là ngôi nhà ồn ào nhất khu phố. Vào đúng 6h kém 5 phút, giọng nói oanh vàng của bà Linh lại vang lên đồng dục:

-Honda, Suzuki, Yamaha dậy đi học!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ngay tức thì, một đầu tóc như tổ quạ xuất hiện lấp ló trên bậc cửa sổ, kèm theo một đôi mắt lơ đãng vì vẫn chưa ngủ đủ giấc:

-Khổ tâm! Mẹ không cho con ngủ thêm được 5 phút à?

-Cái con này! Tuy nhà mình không giàu có gì cho cam nhưng đã có khi nào tao cho mày nhịn đói hay bắt mày làm việc vất vả chưa hả? Sao khi nào mở miệng mày cũng khổ tâm với khổ tứ thế???

-Kệ chị ấy đi mẹ. Mười mấy năm nay sáng nào chị ấy cũng chào cuộc đời bằng hai từ đó mà. Mẹ nói làm gì cho mệt. – Kỵ nhanh nhẹn đem chiếc vòng mây cỡ bự ra giữa sân lắc lư lắc để. Đối với cô, chiếc vòng này như là một vị thần sắc đẹp, nhờ nó mà cô luôn giữ được vòng eo 58cm mà khối người mơ ước.

-Còn mày nữa! Sao ăn rồi mày chỉ biết tân trang cho ngoại hình của mình thôi thế? Học hành thì khi nào cũng lết đệt. Mày đẹp thế để làm gì hả con?

-Thì con giống mẹ thôi! Không phải $\frac{3}{4}$ chi phí sinh hoạt hằng tháng của nhà mình là để cho mẹ đi spa và mua mỹ phẩm à? – Kỵ nhỏ nhẹ cãi lại.

-Cái con này! Mày...

-Thôi! Cả nhà yên lặng cho con học bài! Sáng nay con có bài test! – Ha (Yamaha) cất tiếng làm mọi thứ trở về im lặng. Nói là học bài, nhưng màn hình laptop của cậu nhóc lại hiện lên những vật thể kỳ lạ cứ bay bay và bắn đạn liên tục.

Và đó là một buổi sáng của gia đình vô cùng kỳ lạ này!

Đúng 7h sáng, tiếng chuông giăng đường ngân vang báo hiệu giờ lên lớp. Sinh viên nhanh chóng vào phòng học và ổn định chỗ ngồi. Hôm nay Đa có bài kiểm tra. Thật ra dù không nhác học như Kỵ nhưng Đa vẫn không thể được đưa vào nhóm chăm học. Bằng chứng là lúc này, cô nàng đang hốt hoảng với đồng giáo trình trên tay, chữ nghĩa trong giáo trình thì nhiều vô kể, nhưng trong đầu cô vẫn chỉ là một tờ giấy trắng phau phau. Cũng vì đang mải miết tìm cách cứu vãn tình thế mà Đa không nhận ra được rằng có một kẻ lạ mặt đang tiến lại và ngồi bên cạnh cô. Nơi đáng ra là vị trí của cô bạn thân khác cốt ghi tâm mà ngày nào Đa cũng phải lắc đầu ngán ngẩm vì mùi hôi nách của cô ấy.

Giảng viên đã đến lớp. Không khí vô cùng im ắng và trật tự. Trong khi lòng Đa thì như mùa bão nổi nước lên. Cô nàng cứ cuống cuống lên làm kẻ lạ mặt phải chăm chú ngắm nhìn và tự hỏi “Bạn gì kia đang làm hành động gì thế nhỉ?”

Đề bài đã được ghi trên bảng. Mọi người chăm chú viết thật nhanh. Theo như kinh nghiệm, đề của giảng viên này muốn làm được điểm cao thì phải trên 4 mặt giấy. Vì thế một cuộc đua tốc lực đang diễn ra với không khí vô cùng căng thẳng. Riêng Đa thì vẫn ngồi im như phỗng, tay cứng đơ, mắt mở to. Kẻ lạ mặt ngồi bên chốc chốc quay sang nhìn, đôi mắt thoáng nhú lại khó hiểu, nhưng dù hơi bị phân tâm vì Đa nhưng người này vẫn xử lý xong gần 3 mặt giấy.

Tuy nhiên, sự tập trung của kẻ lạ mặt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một cơn buồn ngủ bủa vây. Nhiều người sẽ thắc mắc vì sao đang tỉnh táo ngon lành mà đột nhiên lại buồn ngủ nhanh như vậy. Nhưng, cái gì cũng có nguyên nhân của nó, và nguyên nhân trong trường hợp này...Chính là Đa!

-Con cò bé bé, nó đậu cành tre, đi không hỏi mẹ biết đi đường nào...

Bài hát Con cò bé bé quen thuộc được Đa hát thì thầm một cách say sưa. Chắc các bạn nghĩ Đa của chúng ta thần kinh không ổn định. Nhưng thực tế, đối với Đa, mỗi khi cô nàng căng thẳng và bế tắc thì cách giải quyết duy nhất chính là hát những ca khúc thiếu nhi. Dù có đang căng thẳng đến đâu nhưng chỉ cần hát hoặc nghe một ca khúc thiếu nhi thì mọi thứ sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

-Này!

Đa ngạc nhiên quay sang người vừa gọi mình. Trong phút chốc cô nàng thấy tim mình đập mãnh liệt. Một gương mặt xuất thần!!! Ánh mắt ấy, đôi môi ấy, tất cả giống y hệt hình bóng hoàng tử mà bấy lâu nay vẫn thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cô. Một cảm giác thật...

Sau vài giây kinh hãi, mọi người trong phòng nhanh chóng ủa lại phía Mỹ Nhân và chàng trai. Chắc hẳn đó là một thảm cảnh đúng nghĩa. Honda nằm dưới đất, người co cụm lại. Chàng trai hai tay chống xuống nền, đầu đã gục xuống và có dấu hiệu sắp bất tỉnh. Người ta thấy máu chảy từng vệt dài từ phía chân của chàng trai. Rất nhiều. Chiếc quạt trần đã nằm chổng gong đè ập lên đôi chân của anh, kèm theo là những mảnh vụn rất lớn của trần nhà. Mọi thứ tồi tệ nhất cứ như chỉ nhằm vào chàng trai của chúng ta. Phải rất khó khăn mọi người mới lôi được chàng trai ra khỏi đồng đồ nát đó. Xe cấp cứu nhanh chóng được gọi tới. Tiếng ò ỉ e vang vọng cả một quãng đường. Như một điềm báo cho điều gì đó rất tồi tệ. Cả ngôi trường rung động trước tai nạn hiểm có này. Mỹ Nhân được đưa vào phòng y tế của trường để nghỉ ngơi. Cô chỉ bị trầy xước ngoài da và không có vết thương nào nghiêm trọng. Cũng phải, cô đã được bảo vệ một cách tuyệt đối. Bởi một người hoàn toàn xa lạ.

-Em uống chút nước đi! – cô y sĩ của trường đưa cho Honda một ly nước ấm, vẻ mặt đầy cảm thông.

-Cô ơi... - mặt Honda nghếch ra, trắng bệch.

-Gi em?

-Bạn ấy...bạn ấy có chết không cô? – một câu hỏi khá nghiêm trọng và đôi chút ngớ ngẩn. Nhưng nó lại hoàn toàn phù hợp với tâm trạng của cô trong lúc này.

-Không đâu em. Đừng nghĩ bậy. Bạn ấy sẽ không sao đâu. – cô y sĩ cố gắng mỉm cười an ủi. Nhưng chỉ là một câu nói an ủi, vì nếu ai chứng kiến hiện trường vụ việc thì sẽ phải rùng mình cho số phận của nạn nhân.

-Dạ...

Mỹ Nhân cầm ly nước, nước trong ly sóng sánh vì không được để yên. Tay cô run từng đợt. Lạnh toát. Bỗng chốc cảm giác tội lỗi ập xuống. Nhân thấy lòng mình thất lại. Chặt. Cứ như sẽ đứt ra. Cô sợ...

Sự kiện quạt trần rơi trúng người sinh viên trong khu phòng học mới xây đã trở thành tin hot trong toàn thành phố. Mọi người thay nhau bàn tán về nguyên nhân của vụ việc. Nhà thầu xây dựng công trình trở thành tiêu điểm của dư luận. Và chắc chắn họ sẽ là người phải đứng ra chịu trách nhiệm về việc tắc trách và cẩu thả khi xây dựng khu phòng học này.

-Tao đã nghi ngờ từ lâu rồi mà. Cứ mỗi khi ngồi học ở khu nhà mới này là tìm tao cứ giật thon thót.

-Uh! Chốc chốc lại nghe tiếng rắc rắc. Mỗi sáng đi học nhìn lên trần nhà lại thấy thêm vết rạn nứt. Nhìn mà khiếp.

-Cái quạt đó nặng lắm ấy, đã thế còn thêm mấy mảng tường lớn đổ xuống nữa chứ. Tội nghiệp cậu ấy quá...

Những tiếng xì xào bàn tán của mọi người làm Mỹ Nhân dờ người ra. Đến thời điểm hiện tại, bản thân cô vẫn chưa ý thức hoàn toàn mọi chuyện. Cảm giác cứ như vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng. Những ngón tay cô nắm chặt vào nhau. Chặt đến mức làm trầy xước cả một vùng da, những vết đỏ ửng đã xuất hiện.

-Cô ơi! Cho em vào bệnh viện...

Lời đề nghị đầy yếu ớt được phát ra từ một gương mặt đã trắng bệch vì sợ hãi và kinh hoàng. Dù biết rằng lỗi không phải ở mình nhưng không hiểu sao cảm giác có tội vẫn cứ xâm lấn mọi cảm xúc của Mỹ Nhân. Những giọt nước mắt cứ len lõi sau hàng mi, muốn vỡ òa mà lại không tài nào thoát ra được.

.....

Bệnh viện...7h30 tối...

Trước phòng cấp cứu, đông nghịt người chen chúc nhau chờ đợi. Nhiều nhất vẫn là cánh báo giới. Đây chắc hẳn sẽ là tin tức gây chấn động nhất tại thời điểm này. Ai cũng bận rộn với việc bàn tán xem số phận của chàng trai anh hùng sẽ đi về đâu, chỉ riêng một người ngồi thu mình lại, đôi mắt rung lên từng đợt. Mọi thứ giờ đây trở nên khô khốc trong đôi mắt ấy. Chỉ còn lại duy nhất một nỗi sợ hãi bao trùm và ngự trị. Người ấy không ai khác chính là Mỹ Nhân.

Bất giác cô giật mình. Tiếng chuông điện thoại trong túi quần vang lên. Một cách đầy khó nhọc, Honda móc trong bọc ra chiếc áo mà nút bấm đã mờ hẳn đi theo vết bụi thời gian. Là số của Bay – te.

-Anh...à...Em... - như đứa trẻ lạc mẹ, Nhân thều thào.

-Em gì mà em. Không biết bây giờ là mấy giờ rồi hả? Anh đã dặn phải đem đồ ăn chiều tới trường cho anh để anh ăn trước khi đi học ngoại ngữ cơ mà. Muốn anh xui vì đói mới hả lòng hả dạ à? Đồ vô dụng. – tiếng mắng oang oang của người yêu như bát nước ớt hắt vào mặt Mỹ Nhân. Nhưng bây giờ đối với cô, mọi thứ chỉ là cát bụi.

-Em...em...- hơn lúc nào hết, cô muốn được ai đó lắng nghe và an ủi. Cô cần được ai đó vỗ về khi tâm hồn đang như chiếc thuyền nhỏ giữa sóng nước cuộn dâng.

-Lưỡi cô để ở đâu rồi? Nuốt rồi hả? Sao cứ lấp bắp mãi thế! – vẫn là tiếng mắng chua chát.

-Em...sợ...anh...oi...

-Ồ khùng!

Bỗng chốc Nhân thấy hụt hẫng tột cùng. Suốt bao năm trời yêu nhau, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thực sự cần có Khanh bên cạnh. Lần nào cũng là Khanh dựa vào bờ vai cô. Biết đến khi nào cô mới được ngả đầu mình vào vai người đàn ông mà cô đã hết mực yêu thương và chăm sóc?

Thở dài một tiếng náo nề. Mỹ Nhân vui tươi nhí nhảnh bất cần đời đã biến đi đâu mất, thay vào đó là một cô gái đang tự cào cào trong nỗi lo lắng và hoảng loạn. Một sự cố tưởng chừng như một trò cười, một tình huống vui nhộn bỗng chốc hóa thành thảm kịch. Một thảm kịch đầy oan trái và nghiệt ngã.

Sau một khoảng thời gian khá dài, cánh cửa đầy ám ảnh dần hé mở. Vị bác sĩ trán lấm tấm mồ hôi, đôi mắt đầy ưu tư bước từng bước nặng nề và lặng lẽ tiến gần đến đám đông đã đứng đợi từ rất lâu. Những chiếc máy ảnh được bấm lia lịa, những máy ghi âm đã được bật hướng về phía vị bác sĩ vừa hoàn thành xong ca mổ cho chàng trai. Mọi ánh nhìn và những câu hỏi dồn dập chỉ xoay quanh một nội dung chính: Số phận của chàng trai sẽ như thế nào.

-Chân trái của cậu ấy đã bị quá nhiều thứ đè lên. Cộng thêm việc bị va đập mạnh vào thành bàn trước khi nằm xuống đất đã khiến cho vết thương càng nguy kịch. Tôi thành thật xin lỗi nhưng có lẽ chân trái của cậu ấy sẽ không thể hoạt động được nữa...Tôi thành thật xin lỗi...Chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Một sự im lặng bao trùm. Có lẽ mọi người đã quá kinh ngạc trước hậu quả quá nặng nề mà chàng trai phải gánh chịu. Riêng Mỹ Nhân, cô không thể tiếp tục đứng vững được nữa. Gục ngã xuống nền đất lạnh, tay cô bấu chặt, trượt từng đường dài trên nền gạch trắng tinh tạo thành những vệt dài của nước mắt. Có nằm mơ Nhân cũng không thể ngờ mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như thế này. Chàng trai ấy, chưa một lần cô gặp mặt, chỉ mới thấy nhau qua vài câu hỏi ngô nghê trong giờ kiểm tra, nhưng vì cô mà bây giờ đã nằm trong đó, với đôi chân không còn khả năng đứng thẳng. Vì sao chứ? Vì sao cuộc đời lại tạo ra những nỗi đau nghiệt ngã như vậy chứ???

-Suzuki! Đừng có chải tóc nữa. Mày chải cả ngày rồi không chán hả con? Ra đây phụ mẹ lật rau mà nấu canh này! – tiếng bà Linh lại vang vọng.

-Mẹ gọi thằng Yamaha ấy. Con bận rồi! Tóc con đã có 1 sợi bị chẻ ngọn. Đang không vui. Mẹ đừng làm con đau lòng thêm nữa. – tiếng Ky rên rỉ.

-Mày không xem mẹ mày ra gì nữa phải không? Đối với mày, mẹ không bằng một sợi tóc của mày hả? – giọng người phụ nữ được mệnh danh ăn diện nhất khu phố lại sang sảng.

-Mẹ mẹ quá cơ! Con vào phòng đây.

Ky nhăn nhó rồi vùng vằng bỏ vào phòng, không quên cầm theo chiếc lược và chiếc gương thân thuộc. Được vài bước, tiếng chuông cửa réo rất làm cô phải dừng lại.

-Nhìn gì nữa mà nhìn. Ra coi ai ngoài đó đi chứ! – mẹ Ky bực dọc.

-Tuân lệnh nàng.

Tử Quân thở dài một lượt rồi lúi xệch đôi dép lười ra phía cổng. Nếu bình chọn người có phong cách tiểu thư nhất thế giới thì chắc chắn Cao Thị Tử Quân sẽ là ứng cử viên số 1.

Bà Linh nhìn theo dáng đi của con gái độc nhất vô nhị của mình mà lắc đầu nguây nguây. Nhưng không thể phủ nhận rằng Suzuki quá giống bà thời còn con gái. Cũng vì vậy mà đôi lúc bà giật mình lo ngại. Bà không muốn cô lại đi vào vết xe đổ ngày nào mà bà mắc phải. Để rồi bây giờ dùng cả phần đời còn lại chỉ để hối tiếc và tự trách.

Quay lại với Tử Quân, cô nàng đang mắt chữ A mồm chữ O khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình. Tuy nhiên, theo phản xạ, cô vẫn đưa tay mở chốt khóa cổng.

-Anh tới đây làm gì thế???

Bỏ qua câu hỏi của Quân, chàng thanh niên với gương mặt đầy vẻ quyết tâm chạy thẳng vào trong nhà, tới trước mặt bà Linh rồi quỳ sụp xuống.

-Gi thế??? – quá chơi với, bà Linh làm đổ nguyên đồng rau vừa mới lật được xuống sàn, đôi mắt tròn tròn đầy kinh ngạc.

-Mẹ! Con là cha của đứa trẻ! Xin mẹ cho con được cưới Tử Quân! Con sẽ là người chồng tốt nhất thế giới này!

5. Chương 2 Phần Ii

Bà Linh phút chốc cau mặt lại. Sau một phút suy nghĩ trong im lặng, bà quay ngoắt sang phía đứa con gái vẫn đang còn ngây người ra vì chẳng hiểu chuyện gì. Trong khi đó, chàng trai lại đầy vẻ quyết tâm, hai tay nắm chặt, đôi mắt hướng về phía mẹ Ky với sự thành khẩn và chân thành.

-Chuyện này là sao hả Ky??? – một tiếng hét vang trời phát ra từ sự tức giận đang bốc cháy ngùn ngụt của bà Linh.

-Con...con...con không biết. Anh ta bị điên rồi. – Ky trả lời trong sự hồ hững vì bản thân vẫn chưa thể lấy lại được bình tĩnh.

-Không biết ư??? Tao khó nhọc nuôi mày ăn học thành người để giờ mày đi làm cái việc bôi tro trát trấu vào mặt tao thế này hả??????????

-Mẹ khoan tức giận đã. Đợi con một chút.

Nói đoạn, đôi mắt Ky ánh lên một sự phẫn nộ, cô nàng cúi người xuống, cầm lấy cổ áo của chàng thanh niên vừa phát ngôn bừa bãi rồi xé rách vào trong nhà. Thật đáng ngạc nhiên khi một chàng trai cao to vạm vỡ như vậy lại ngậm bồ hòn làm ngọt để cho Ky- một cô nàng người mảnh mai như ngọn cỏ lau trước gió lúi đi. Dù còn nhiều kinh ngạc nhưng bà Linh vẫn học tốc chạy vào nhà theo con. Là người sinh thành và dưỡng dục Ky, bà tin rằng một đứa con gái khôn ngoan như Ky sẽ không bao giờ làm bà phải thất vọng theo cách này.

Chàng trai sau khi bị Tử Quân lôi vào trong thì đứng như trời trồng, đôi mắt đã có chút e ngại xen lẫn sợ hãi khi bị Quân nhìn chằm chằm, chốc chốc lại thở ra những tiếng thở mạnh biểu hiện sự tức giận đang ở đỉnh điểm.

-Đứa trẻ nào thế? – Quân hỏi nhỏ nhẹ.

-...

-Trả lời tôi nghe coi! Đứa trẻ nào? – Câu hỏi đã được nhấn nhá nhiều hơn.

-Thì...

-Thì sao?

-Con của em chứ sao...

-Con tôi à? Ngạc nhiên nhĩ? Tôi còn chưa biết tôi có con thì sao anh biết được vậy? – Ky nói giọng mỉa mai.

-Anh đã nghe tất cả rồi! – chàng trai mặt đỏ ngầu, tay nắm chặt, trả lời quả quyết.

-Nghe gì hả??? – không thể kìm chế được nữa, Ky hét dựng lên.

-Hôm đó, ở quán cà phê... - chàng trai líu ríu, nói cứ như bị cuộn lưỡi vào trong. Nhìn cũng biết trong mắt cậu thanh niên này, Ky là một bà hoàng đầy quyền lực.

-Cà phê gì hả??? Anh nói chuyện nghe như thằng điên ấy!!!

-Cái hôm mà em chia tay với lão bác sĩ thực tập môi mỏng ấy, anh đã ngồi đằng sau, im lặng và nghe hết mọi chuyện. Anh đã bật khóc vì thấy em bị người ta đối xử tệ bạc. Dù rất giận em nhưng tình yêu của anh dành cho em quá lớn nên anh quyết định sẽ cưới em thật nhanh, trước khi bụng của em to lên. Anh sẽ coi đứa trẻ như con ruột của mình. Đừng lo lắng nữa. Em đã có anh. Anh sẽ che chở và bảo vệ cho em! – chàng thanh niên đưa hai tay nắm chặt lấy vai Ky, giọng đầy khẩu khí của kẻ trượng phu cao thượng. Cô nàng cứ há mồm nuốt từng chữ, mắt nhấp nháy liên hồi.

-Cái thể loại gì thế này hả con??? – bà Linh rít lên.

-Mẹ. Mẹ cứ bình tĩnh. Con đã hiểu mọi chuyện rồi. – sau vài giây bối rối, Ky đã lấy lại được tinh thần và thông tỏ sự việc.

Nói đoạn, cô nàng xoa xoa đôi bàn tay nhưng lựa của mình, hít hà một lượt rồi nhắm thẳng má phải của chàng trai mà giáng vào một cú đấm đầy uy lực. Hành động mang tính chất bạo hành này chỉ xảy ra trong tích tắc làm tất cả mọi người phải đứng hình. Người ngạc nhiên nhất không ai khác chính là chàng thanh niên đầy cao thượng của chúng ta.

-Tôi tặng anh một cú đấm mỏng manh vì cái tội hóng hớt, lanh chanh, vô duyên của mình. Anh theo đuổi tôi gần 10 năm trời mà không hiểu được Tử Quân này là người như thế nào hả? Hôm đó tôi chỉ nói như thế để chọc tức tên bác sĩ thôi. Hà có gì mà anh tin rồi tới đây ăn nói linh tinh vậy chứ? – Suzuki nói như tát nước vào mặt người thanh niên mắt đã rơm rớm nước.

-Anh...

-Anh gì mà anh. Về học lại mẫu giáo nhỡ đi. Tự nhiên dựng chuyện làm tôi lo lắng, da mặt nhăn lại hết cả rồi này. Quá sức bức mình. Cho anh 5 giây. Sau 5 giây mà không biến khỏi mắt tôi thì từ nay đừng hòng tôi cho anh theo đuổi. Biến!

Hành động đuổi khách như đuổi tà của Ky khiến bà Linh cũng phải ái ngại vài phần. Đang định khuyên can đứa con gái đồng danh của mình đừng nên làm chuyện khiến người khác tổn thương thì đúng đúng chàng thanh niên phóng như bay ra cổng, để quên luôn cả đôi giày Converse mới cống nằm lẫn lóc trên bậc thềm. Mọi chuyện vậy là đã có câu trả lời. Một câu trả lời khiến người ta phải đỏ khóc đỏ cười.

-Mày làm hơi quá rồi con ạ. Thằng nhỏ sắp khóc đến nơi rồi. – bà Linh chặc lưỡi trách Ky.

-Thế mà anh ta dám tự nhận là con trai cơ đấy! Hở tí là khóc. Chả trách theo đuổi con ngần ấy năm mà chỉ toàn khiến cho con ghét chứ chẳng thương được chút nào cả. – Ky nhăn mặt ca cẩm.

-Dù sao thì...

-Mẹ ơi, nhà còn dưa leo không ạ?

-Làm gì thế?

-Nãy giờ bị căng thẳng nên da mặt con co nhúm lại rồi, phải đắp dưa leo để trả lại vẻ đẹp hoàn hảo của nó.

Nói dứt lời, công chúa của chúng ta ngúng nguẩy bỏ vào phòng, để lại bà mẹ với những tràn thở dài đầy ngao ngán.

.....

Bệnh viện...

Suốt một tiếng đồng hồ, Mỹ Nhân cứ ngồi thừ trên băng ghế đợi, mặc cho cánh nhà báo vây *** xung quanh dồn dập với những câu hỏi không đầu không cuối. Trong tâm trí cô bây giờ chỉ còn lại nỗi sợ, niềm tiếc nuối và sự dằn vặt khôn nguôi. Không ai dám trách cứ cô cả. Vì nói cho cùng, cô không hề có lỗi. Hành động cứu người của Nhật Khoa là hoàn toàn tự nguyện chứ không hề bị ép uống. Nhưng, làm sao có thể thoát khỏi cảm giác tội lỗi khi người cứu mình đã không còn khả năng đi lại. Nhân với cậu bạn ấy chỉ là người đứng, vậy mà...

Đang quay cuồng với mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu, đột nhiên đám phóng viên đứng dạt sang hai bên để nhường đường cho một người từ đầu đến giờ chưa từng xuất hiện. Một phong thái tự tin và đầy quyền lực toát ra ngay từ những bước đi dạo mạo trên sàn gạch trơn mịn. Nhắc đến đó người ta ắt sẽ liên tưởng tới một quý ông đầy uy lực. Nhưng không, người đang từ từ tiến lại phía Mỹ Nhân lại là một người phụ nữ trung niên, với đôi mắt kẻ đậm che ngoài bởi gọng kính trắng sang trọng và một mái tóc ngắn cắt tém điệu dàng theo đúng kiểu bà đầm thép. Bà sải từng bước đầy chậm rãi nhưng lại mang đến sự mạnh mẽ hùng hồn cho người nhìn theo. Sau khi đã đứng trước mặt Mỹ Nhân, cách cô khoảng chừng 1 mét, người phụ nữ nhú mày, dùng tay nâng nhẹ gọng kính lên sát mắt và cất giọng:

-Cô là Cao Thị Mỹ Nhân?

-Vâng... - cô trả lời mà lòng thấy bồn chồn đến kỳ lạ.

-Tôi là mẹ của người vừa mới cứu cô. Chúng ta có thể nói chuyện một lát chứ? – một lời đề nghị đầy nhã nhặn.

-Vâng...

Như một kẻ bị thôi miên hoàn toàn, Nhân đứng phắt dậy và đi theo. Mọi người lại xì xào bàn tán. Câu chuyện càng lúc càng rôm rả và khiến người ta tò mò về những tình huống sẽ diễn ra tiếp theo. Riêng Mỹ Nhân, chắc hẳn cô sẽ không thể tưởng tượng rằng, sự việc này chính là nguyên nhân làm cho cuộc đời cô phải rẽ sang một trang mới, đầy sóng gió nhưng rất tuyệt vời...

Cánh cửa phòng đóng lại một cách lạnh lùng sau khi Honda bước vào, báo hiệu một điều gì đó không hay sắp sửa xảy ra.

Người phụ nữ tự nhận là mẹ của chàng thanh niên tội nghiệp bước tiếp vài bước rồi đột ngột quay lưng lại.

Một cách nhẹ nhàng, bà đặt tập tài liệu trên tay xuống chiếc bàn cạnh bên, sau đó đôi tay gân guốc vuốt khê những sợi tóc rời bỏ vị trí nằm gọn sau vành tai, tháo rời chiếc kính trong suốt khỏi đôi mắt và đặt nó nằm ngay ngắn trên tập tài liệu. Xong đâu đấy, bà tiến tới nơi Mỹ Nhân đang đứng. Ánh mắt đầy trù mến khiến cô cảm thấy an tâm phần nào.

-Cô gái...

-Dạ?

-Cô có biết...

-Dạ?

-Con trai ta...

-Dạ...?

-Đã không thể nào đứng lên được nữa...

-Cháu...

-Vì cô!

Hai tiếng “Vì cô” rít lên trong đầu đốn và trách móc cắt đứt mọi suy nghĩ đang diễn ra trong đầu Mỹ Nhân. Ngay sau đó là cảm giác ngọt thở, tê tái và hoảng loạn khi đôi bàn tay gân guốc của người phụ nữ ấy đã nằm gọn trên cổ của cô.

6. Chương 3 Phần Ii

Đúng thời điểm mà Mỹ Nhân cảm thấy đã không thể nào thở được nữa thì đôi tay ấy bỗng buông rơi. Một cách nhanh chóng và gọn gàng. Cứ như chỉ là một trò bông đùa nào đó. Gương mặt Honda đã hoàn toàn biến sắc, miệng mấp máy những âm thanh của sự sợ hãi. Chiếc cổ tròn trịa đã đổ ụp lên bởi bị bóp nghẹt quá mạnh. Những tiếng thở dài nặng trĩu cùng với nhịp tim đập như trống đánh đã làm cho toàn thân Mỹ Nhân rã rời. Người phụ nữ mỉm cười đầy ẩn ý rồi nhanh chóng về lại chiếc bàn vuông, đeo cặp kính cận lên đôi mắt mà chỉ ít phút trước đây đã như đâm xuyên vào trái tim bé nhỏ của Nhân. Xong đâu đấy, bà ta nói một cách chậm rãi, giọng lạnh tanh không chút cảm xúc:

-Thực tế, đó không phải lỗi của cô. Là do thằng con của tôi đã quá ngu dại và thương người. Nhưng. Cô vẫn là nguyên nhân sâu xa cho cái kết cục tệ hại này. Nếu như cô không ngồi ở đó ngày hôm nay, thì con tôi đã không phải nằm trong đó.

Mỹ Nhân im lặng. Tay vẫn đặt lên ngực để tin chắc rằng mình còn sống sau hành động đáng sợ vừa rồi của người phụ nữ đang đứng trước mặt. Hôm nay có quá nhiều nỗi sợ ập đến với cô. Chưa bao giờ cô thấy mình yếu đuối và bất lực như lúc này.

-Tôi không muốn nói nhiều. Vì lời nói xuông chẳng có giá trị nào cả. Đối với tôi, hành động mới chính là câu trả lời thuyết phục nhất. Cao Thị Mỹ Nhân...

Người phụ nữ gần từng tiếng một khi đọc tên Honda. Chỉ qua cách nói cũng đủ chứng tỏ cơn thịnh nộ trong tâm thức con người này lớn đến mức nào.

Vẫn không thể cất lời, Mỹ Nhân chỉ biết ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt đầy sợ sệt và hoảng loạn nhìn một cách lén lút vào ánh mắt như dao găm của mẹ Nhật Khoa.

-Một câu ngắn gọn thôi. Nếu con trai tôi không thể đứng lên và đi lại được nữa, thì cả cuộc đời của cô cũng phải giống như đôi chân của nó. Mãi mãi đứng yên và câm lặng. Suốt đời...Suốt đời...

.....

Hiện tại, Nhân đang nhìn chính mình qua tấm gương đã ủa vàng qua thời gian trong nhà vệ sinh của bệnh viện. Bao nhiêu nước được hắt vào mặt cũng không đủ để cô lấy lại chút gì đó bình tĩnh để có thể đối diện với những gì đã và đang xảy ra. Những lời nói như dao như thép của người đàn bà ấy cứ vang vọng trong đầu Nhân. Một sự dọa nạt. À không. Một lời cảnh báo đầy mùi tàn nhẫn đã được ném thẳng vào mặt cô. Một cách lạnh lùng và không hề thương tiếc. Bằng linh tính của mình, Nhân cảm nhận rằng, những điều bà ta nói rồi sẽ sớm thành hiện thực. Một con người mà ngay cả bước đi cũng khiến người khác phải e dè thì chắc hẳn không điều gì mà con người ấy không làm được. Và Nhân khóc. Òa khóc như một đứa trẻ bị đòn đau. Những giọt nước mắt nóng hổi thì nhau tuôn rơi trên nền gạch men trắng toát như một khúc nhạc đau thương tiễn đưa niềm vui ra đi và đón nhận nỗi buồn nghiệt ngã.

Đời không thể đoán trước chữ ngờ...

Trời tối mịt. Gió lạnh. Cây đứng trầm mặc. Con đường vắng như lòng người trống trải điêu hiu. Honda có người trong mớ cảm xúc hỗn độn, bước từng bước chậm chạp như ngấu nghiêng cho đỡ phần nào cơn khủng hoảng trong lòng. Chàng thanh niên ấy vẫn nằm trong đó, chưa ai được phép vào thăm. Người ta bảo tình trạng cậu ấy rất tệ. Việc làm sống lại chiếc chân phải chỉ còn là câu chuyện của kỳ tích và ý chí con người. Tự nhiên cô thấy đau khổ. Một cảm giác đau khổ chính thức của kẻ xót thương cho đồng loại mình. Cô tự tưởng tượng ra cái thảm cảnh, nếu như không có chàng trai ấy, nếu như chiếc quạt trần rơi xuống thẳng người cô thì bây giờ, cô cũng phải nằm trong đó, mặc cho những dòng thuốc mê làm xác thân mất ý thức, để cho đôi chân từ từ rời khỏi cơ thể, trở thành một bộ phận tàn phế, suốt đời chỉ có thể co lại mà không bao giờ duỗi thẳng ra. Như thế sẽ đau đớn, sẽ tuyệt vọng đến mức nào? Và rồi nước mắt lại chảy. Một sự trân trọng muộn màng mà Nhân bỗng chốc rút ra được. Là rằng, là một người nguyên vẹn, bình thường thật hạnh phúc biết bao...

Chuông điện thoại lại reo. Từng đợt dài. Nhân không muốn nghe. Nhưng nó không để Nhân được yên tĩnh. Cứ reo mãi. Reo như thách thức, như chê trách, như nhạo báng cái hèn nhát đang lẫn lẩn trong con người của cô. Một nhọc mót chiếc áo ra khỏi túi quần, mắt Nhân ánh một lên tia sáng ít ỏi nhưng đã tắt ngúm

lại thật nhanh. Nếu như trước đây, mỗi lần nhìn thấy số điện thoại này hiện lên trên màn hình, cô vui mừng đến cười toét cả miệng thì giờ đây, một chút gì đó chán nản và nghi ngờ len lỏi trong tâm thức cô, để rồi không còn sự chờ mong cho cuộc gọi đến từ con người này nữa.

-Alo...

-Cục cưng à?

-Hả?...Ồ...anh gọi em có chuyện gì thế? Không phải giận em à?

-Làm gì có! Ai giận cục cưng được chứ! Em yêu, anh đang ở trường, tối đi ăn tối với anh nha! Anh chưa ăn gì nơi. Đói quá.

-Nhưng em đang mệt lắm anh à. Em muốn...

-Thôi mà. Hồi chiều anh mắng thế chỉ là mắng yêu thôi. Anh biết em chẳng để bụng gì đâu. Thế nhé! Tí nữa mình gặp nhau rồi anh đền bù lại cho cưng nhé!

Tút...tút...tút...

Đầu dây bên kia đã tắt. Nhân thở dài. Hồi trước chỉ cần nghe anh ấy nói một câu, cô đã chẳng nề hà gì phóng như bay tới nơi hò hẹn. Vậy mà giờ đây, một chút hứng thú cũng không còn. Cô không biết mình đang bị gì nữa. Làm sao mà chỉ qua một ngày, chỉ qua một tai nạn mà tâm tính cô, cảm xúc cô, suy nghĩ của cô về mọi thứ lại thay đổi đột ngột như vậy chứ? Hay chẳng là cú va đập hồi sáng đã làm chấn động cả con người cô, đánh bật đi những gì vốn dĩ đã ăn sâu trong tiềm thức để chuẩn bị cho những điều mới mẻ phía trước? Cứ thế Nhân quay mò mò trong vòng xoáy suy nghĩ. Miên man. Trải dài tưởng chừng như vô tận...

Dù không muốn đi nhưng cô vẫn tới trường nơi Khanh đang học. Yêu Khanh từ hồi mới vào Đại học, tính cho đến nay cũng ngót nghét một năm. Thời gian không dài nhưng những gì cô làm cho tình yêu thì có thể nói là vĩ đại. Cô hy sinh mọi thứ cho Khanh, nghe lời Khanh như một con mèo ngoan chỉ biết cúi đầu trước chủ. Đối với thiên hạ, cô dùng cú đấm và sự dữ dằn để nói chuyện khi bị bắt nạt. Nhưng khi ở bên người yêu, cô chỉ biết nhường nhịn và nhường nhịn, mặc cho rất nhiều lần cô bị Khanh đối xử tệ bạc, coi thường. Ai cũng nói cô ngu. Nhưng cô vẫn cười mà bảo rằng cô chấp nhận ngu để được hạnh phúc. Cô đã ôm cái triết lý ấy suốt hơn một năm trời mà không một lần nào thấy hối hận. Vậy mà, ngay lúc này, đầu óc cô dù đang quay cuồng với sự việc kinh hoàng vừa mới xảy ra nhưng vẫn dành một góc khuất nhỏ nhoi để bắt cô suy nghĩ lại về tình yêu của chính mình. Một thứ cảm xúc lạ lẫm đang được nhen nhóm...

Có phải chẳng là hai chữ tiếc và buồn???

-Em yêu! Em tới rồi! Mừng quá!!!

Tiếng gọi thất thanh của Khanh làm Nhân giật mình. Anh chàng có vẻ đã đứng ở đó rất lâu. Hai tay cứ đưa lên trán để vuốt lấy mồ hôi tuôn ra ào ạt.

-Sao giờ này mà anh còn ở trường thế?

-À uh! Anh bận làm bài tập nhóm nên về muộn. Đợi em muối cần sừng cả chân đây nè.

Khanh làm về tội nghiệp, chìa đôi chân bọc ngoài bằng chiếc quần tây xanh mực – món quà mà cách đây không lâu Nhân phải nhịn ăn sáng cả tháng trời để tích góp mua tặng ra trước mặt người yêu. Nếu như thường ngày, Nhân sẽ hốt hoảng cúi xuống nhìn vào và xuýt xoa thương cảm. Nhưng hôm nay thì không, cô cứ đứng ngây ra mặc cho gương mặt của Khanh đã chuyển màu vì tức giận.

-Thôi mình về! Hôm nay em cứ như con điên ấy!

Phán một câu đầy ác ý, Khanh vùng vằng cầm tay Nhân lôi đi. Vì đang mải mê với mớ suy nghĩ trong đầu mà Nhân không nhận ra rằng hôm nay Khanh đã rất hiền. Nếu đúng với tính cách thật của chàng ta thì chắc chắn Nhân phải lẻo đẻo chạy theo xin Khanh tha thứ đến rất cả miệng. Mọi chuyện đã thật khác chỉ sau một ngày...

Suốt cả quãng đường đi, trong khi Nhân im lặng bước từng bước chậm chạp thì Khanh cứ rồi rít hần lên. Anh chàng cố bước thật nhanh, chốc chốc ngoái đầu nhìn lui cứ tìm kiếm một thứ gì đó. Nhân cũng thấy

lạ vì đôi tay của Khanh đã ướt nhẹp vì mồ hôi. Chỉ khi nào anh chàng sợ hãi hay bất an điều gì đó thì hiện tượng mồ hôi tay này mới xuất hiện.

-Đi nhanh lên em! Nhanh lên!

Lòng thì muốn đi thật nhanh, nhưng tay Khanh vẫn nắm chặt tay Nhân như tìm một điểm tựa vững chắc. Đã thế miệng anh chàng không ngớt thúc giục khiến cho Nhân phải tò mò, không hiểu cậu bạn trai của mình đang muốn làm gì. Tính mở lời hỏi han tình hình, bỗng nhiên Nhân khựng lại khi một đám người từ đâu xuất hiện, bao vây cô và Khanh. Ngay sau đó, một tên cao to lực lưỡng tay cầm thanh gỗ dài chạy thẳng đến phía hai người đang đứng, mím chặt môi và đưa cao thanh gỗ lên chuẩn bị cho một cú đánh thật mạnh.

Nhanh như chớp, Khanh lôi Nhân ra phía trước mặt mình...

Mọi chuyện lại chuẩn bị trở thành một thảm kịch...

7. Chương 1 Phần 3

Tôi có được một vài tiếng đồng hồ gặp riêng gia đình mình trước khi chính thức bước vào nghiệp làm dâu.

Gia đình tôi chỉ có bốn người. Bây giờ thiếu đi em Trinh thì càng thấy ít ỏi và trống vắng. Ngày trước lúc nhà tôi còn khang vượng, người qua kẻ lại đông không đếm xuể, nào là bạn bè, là bà con họ hàng. Nhưng giờ thì chẳng còn ai nữa cả. Tất cả bỏ chúng tôi ở lại cùng với đồng nợ cao ngất ngưỡng và một cuộc sống bần hàn. Cả cơ ngơi ba tôi dành dụm cả đời xây dựng được trở thành đồng tro tàn chỉ trong chốc lát. Cái ngày em Trinh bị người ta bắt đi cũng là ngày công ty của gia đình tôi thông báo phá sản. Mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng và chúng tôi đang vùng vẫy trong cơn ác mộng ấy.

- Ba à... ba nhận ra con không? – tôi cầm bàn tay chai sạn của ba mà nước mắt chực rơi.

Hai năm nay ba tôi vẫn vậy, cú sốc quá lớn khiến ông gục ngã hoàn toàn. Một tổng giám đốc phong độ ngày nào nay chỉ còn là một ông già tóc bạc cùng đôi mắt lơ đãng trôi dạt thời gian. Tôi nhìn vào mắt ba và thấy tim mình đau nhói. Trong đôi mắt ấy dường như vẫn đang còn hoài niệm về quá khứ rực rỡ ngày xưa. Về một cơ ngơi hùng mạnh và một cuộc sống sung túc đủ đầy.

- Ba con vẫn chẳng nhận ra được ai cả. Nhưng đã ý thức được một số thứ rồi. Bây giờ chỉ mong chờ vào thời gian thôi con ạ.

Mẹ tôi nói khê rồi thở dài. May mà còn mẹ vững vàng. Nếu không gia đình tôi sẽ tan nát mất...

Tiến ba mẹ lên máy bay, tôi thấy lòng mình trĩu nặng. Tôi chỉ mới 20 tuổi, có quá nhiều thứ trong cuộc đời này mà tôi chưa đối diện, nhưng tôi lại gánh trên vai một trọng trách quá lớn. Tôi sợ mình không làm được. Nhưng tôi không còn cách nào khác là phải đối diện và đương đầu.

Nhìn chiếc máy bay lao đi trên nền trời xanh thẳm, lòng tôi cũng như bị gió cuốn trôi đi. Còn bao lâu nữa thì tôi mới tìm được em mình? Còn bao lâu nữa tôi mới thở phào khi dẹp bỏ được những nỗi lo lắng và hoảng sợ? Từ lúc gia đình tôi gặp biến cố, trong lòng tôi lúc nào cũng đầy rẫy niềm hoang mang. Tôi cảm giác rằng từ đây cuộc sống của tôi sẽ không còn yên bình được nữa.

- Em sao thế? Nhớ ba mẹ rồi à? – Phong Trần đứng bên cạnh khoác nhẹ vai tôi.

- Không ạ.

- Mình về nhé.

- Dạ...

Phong Trần, à không, lúc này thì phải gọi là chồng tôi, không hiểu sao tôi vẫn thấy anh ấy vừa rất gần vừa rất xa tôi. Những lúc Phong Trần yêu thương tôi thì quả thật anh ấy rất gần gũi. Nhưng như bây giờ đây thì tôi lại cảm thấy anh rất xa, rất xa...

Có chăng tình yêu không thể đến nhanh như thế???

@@@@@@@@@@@@

Bà ngoại bắt chúng tôi phải sống một năm ở nhà của bà. Còn nếu chồng tôi muốn về ở lại căn nhà gần nhà nhóc Cà Rem thì bà ngoại sẽ theo về ở cùng. Vốn biết không đấu tranh được với bà ngoại nên chúng tôi đành chấp nhận.

- Hai đứa mới cưới nhau, nên tập cách sống với người lớn trước đã rồi hãy ra ở riêng. – bà ngoại vừa uống Pepsi vừa nói ôn tồn.

- Nhưng bà không thấy thế là bất tiện à? – chồng tôi cau có.

- Chả có gì là bất tiện cả. Bà có làm gì hai cháu đâu nào? Bà chỉ muốn được gần gũi với cháu cùng với cháu dâu thôi à. Bà rất đáng yêu mà! – nói xong bà ngoại nở một nụ cười tươi rói rói.

Chúng tôi chẳng biết nói gì hơn ngoài hai từ “ngậm ngùi”. Thực ra tôi thì sao cũng được. Vì nhà anh Phong Trần và nhà của bà ngoại thì đối với tôi đều lạ lẫm giống nhau cả. Mà có lẽ ở nhà bà ngoại chồng thì tốt hơn. Nhà Phong Trần gần với nhà Cà Rem, kiểu gì cũng sẽ xảy ra điều bất tiện.

Phòng của vợ chồng tôi được sắp xếp đối diện với phòng của bà. Mọi thứ trong phòng theo như bà nói là đã được Luca trang trí bày biện sẵn. Tôi thì chỉ cần nghe đến cái tên Luca là đã không thích thú gì rồi. Hồi trước lúc còn làm việc cho ba tôi, chị ta với tôi cũng thân thiết lắm. Lúc ấy tôi còn coi chị ta như chị ruột của mình. Nghĩ lại mà thấy rợn cả da gà. Sao con người ta có thể sống giả dối như thế được nhỉ?

Cả buổi chiều tôi và Phong Trần lục lọi thu xếp áo quần và bài trí những đồ vật của mình trong căn phòng. Chồng tôi chẳng đem gì cả ngoài tập tranh vẽ tôi và những dụng cụ để vẽ.

- Anh. Tranh nhiều như thế anh định treo kín cả phòng này à? – tôi hỏi khi thấy Phong Trần đang đóng đinh gần như toàn bộ bức tường trong phòng.

- Ai bảo em anh đóng đinh để treo ảnh em? – Phong Trần vừa đóng ầm ầm vừa nói.

- Thế anh đóng để làm gì? – tôi xụ mặt.

- Để gắn ảnh của em lên.

- Gì cơ?

- Ai bảo em dùng từ “treo” làm gì, anh thích từ “gắn” thôi à.

- Vãn cái trò trêu em! Em bực rồi đó nhá!

Tôi cực kỳ dị ứng với cái kiểu làm người khác xấu hổ của chồng mình. Mà tôi thấy anh có chọc quê ai đâu, toàn lấy tôi ra làm đối tượng. Thật là không thể nói thêm điều gì nữa!

Căn phòng tân hôn của chúng tôi bây giờ đã được phủ kín mít tranh mà anh vẽ tôi. Nhìn đâu cũng thấy mặt của mình làm tôi cứ có cảm giác kỳ kỳ sao đó.

- Như thế này có hơi phô trương quá không anh? – tôi giật giật tà áo của Phong Trần thỏ thẻ.

- Nếu em không thích thì anh tháo xuống.

- À không! Em thấy thế cũng được. Hè hè...

Như kẻ thắng trận, chồng tôi bật cười ha hả.

- Anh biết tổng em mà. Em đúng là quá dễ dụ dỗ. Haha...

Tôi cũng định cương cổ cãi lại đấy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại đành thôi. Càng nói tôi càng bị hờ nên tốt nhất là cứ im lặng.

Chồng của tôi đó!

Chông kiểu thế đó!

- Em đúng là không biết gì cả. Anh làm như thế này để lỡ sau này anh ở phòng này một mình mà không có em thì anh sẽ đỡ nhớ em hơn khi nhìn lên những bức tường. Hiểu chưa vợ chưa lớn?

Cười một trận đã đời thì Phong Trần quay lại nói thì thầm. Ừ thì anh ấy đã thành công rồi đấy. Tôi chẳng còn biết giận dữ là gì nữa. Nghe chồng nói xong thì cứ như con mèo ngoan chủ động áp mình vào ngực chủ. Anh có thương yêu tôi thật lòng như lời mà anh nói không nhỉ???

Thật là mơ hồ quá...

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Bữa ăn đầu tiên trong vai trò nàng dâu của tôi đã được hoàn thành. Gì chứ nội trợ đối với tôi không thành vấn đề. Mẹ tôi là một phụ nữ truyền thống nên tôi được mẹ rèn dũa những chuyện này ngay từ nhỏ. Cũng may tôi được hưởng tí gen đảm đang của mẹ nên khả năng nấu nướng của tôi không tệ lắm. Thật ra thì chưa có ai chê tôi nấu ăn không ngon cả. (một chút tự hào)

- Cháu dâu nấu hết đó à? – bà nhìn tôi hỏi đầy trù mến.

- Vâng! – tôi thấy mừng thầm.

- Chúng đỡ quá cháu à...

- Dạ?

Tôi như bị đá xuống vực. Dở ư? Đây toàn là những món tủ của tôi mà!!!

- Cháu thấy ngon mà bà! – chồng tôi cũng ngạc nhiên trước nhận xét của bà ngoại.

- Gu ăn uống của cháu xuống cấp từ khi nào thế? – bà ngoại nhìn sang Phong Trần và hỏi rất thẳng thốt.

- Bà...bà ơi...cháu thấy... – tôi như ngậm hột thị trong miệng. Cứ lúng ba lúng búng. Nhưng thực sự là tôi thấy uất ức lắm.

- Thôi không sao đâu. Chẳng ai có thể làm tốt ngay từ đầu mà. Đồng này cứ để người giúp việc họ dọn. Chúng ta ra tiệm ăn nha. Bà đói lắm rồi.

Lời đề nghị đầy tính cởi mở và thân thiện của bà không làm tôi và chồng tôi có thể mỉm cười được. Tôi cảm thấy quá chua xót và bức xúc. Còn chồng tôi thì buồn thay cho tôi.

Bà ngoại làm sao thế nhỉ??? Món ăn của tôi đâu có tệ đến như thế??? Có thể nó không hợp với khẩu vị của bà nhưng không thể gọi là dở được. Không thể được!!!

Chúng tôi kết thúc bữa ăn trong một nhà hàng sang trọng với tâm trạng hoàn toàn không vui vẻ. Có chăng là chỉ có bà ngoại chồng tôi vui vì cả buổi bà nói chuyện liên hồi. Bà kể những chuyện ngày xưa ngày xưa của bà, của chồng bà và những đứa con. Vần vắn và vắn vắn. Còn tôi thì ngồi im như tượng, chốc chốc có gật gấu đầu để ủng hộ cho những câu chuyện bà kể mà tôi nghe chẳng hiểu gì.

- Em ổn chứ vợ...

- Không ổn anh à...

- Đừng tỏ thái độ buồn bã như vậy trước mặt bà. Không hay đâu...

- Dạ...

Dù anh ấy không nhắc thì tôi cũng biết là thế. Nhưng chuyện này chẳng khác nào một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt tôi. Tôi không thể tươi tỉnh coi như không có chuyện gì được.

Chiếc xe màu đen nhìn như con bọ hung chở ba chúng tôi về nhà sau một buổi tối mà đối với tôi là vô cùng kinh hoàng. Trước khi tôi và Phong Trần vào phòng, bà đã kịp nhắc:

- Sau ba ngày nữa cháu cùng bà tới lớp học nấu ăn chuyên nghiệp nhá. Đảm bảo cháu sẽ thích mê!

- Dạ??? Dạ... – tôi ngớ người một vài giây rồi ngậm ngùi vâng mệnh. Chẳng ai cãi được ý của bà.

- Tốt lắm! Chúc hai baby ngủ ngon và mơ về bà nha!

- Dạ. Chúng cháu chúc bà ngủ ngon.

Sau khi đóng cửa phòng, tôi ngồi bệt xuống đất như một đứa trẻ ăn vạ khi không đòi được thứ mình muốn. Chồng tôi có vẻ hiểu được cho tâm trạng tôi lúc này nên cũng ngồi xuống theo.

- Chỉ là chuyện nấu ăn thôi mà em. Đừng có đau lòng như thế...

- Anh không biết gì cả. Từ nhỏ đến lớn chưa ai chê em nấu ăn dở bao giờ! – tôi phản ứng một cách đầy uất ức.

- Nhưng có phải ai khẩu vị cũng giống nhau đâu. Bà anh cũng già rồi nên nhiều lúc khẩu vị của bà khác với chúng ta. Em đừng trách bà và cũng đừng buồn nữa. – Phong Trần vỗ nhẹ vai tôi an ủi.

- Nhưng mà em không cam tâm...

Tôi rít lên một cách khê khàng rồi gục đầu vào vai chồng. Ngày đầu tiên về làm dâu mà đã như thế này rồi. Không biết ngày mai, ngày mốt, ngày kia, v.v... mọi thứ sẽ như thế nào nữa.

Loay quay với đồng ảnh cưới một hồi, chúng tôi mới quyết định đi ngủ khi đồng hồ điểm 12h. Đến giờ phút này tôi mới chợt dạ...

Tôi hình như vẫn chưa thích nghi được với việc mình có chồng. Và việc ngủ chung với ai đó thì càng không!

Trong lúc Phong Trần đang tắm, tôi ngồi ngoài này cứ thấy lòng dạ rối tung lên. Anh với tôi đã cưới nhau, chúng tôi từ hai người xa lạ trở thành những người chung một nhà. Và anh sẽ là người đàn ông đi với tôi hết quãng đời còn lại. Vì thế chuyện tôi với anh ngủ chung là điều hiển nhiên. Tôi cứ nhắc đi nhắc lại trong đầu mình những điều như thế...

Nhưng mà tôi không thích!

Cuối cùng thì chồng tôi cũng tắm xong. Anh mở cửa phòng tắm bước ra. Tôi lúc đó vẫn không dám quay đầu nhìn, trong đầu tôi tưởng tượng anh đang ướm nhẹp trong bộ ngủ vẫn thường thấy ở các bộ phim. Huhu. Tôi không thích như thế đâu...

- Em sao thế? Anh mất công lắm mới chọn được bộ đồ ngủ này đấy. Nhìn ghê lắm hả em?

Câu hỏi đầy vẻ ngạc nhiên của Phong Trần làm tôi phải quay đầu nhìn lại.

Ồ không!

Cái thể loại này là thể loại gì đây???

Trong mắt tôi lúc này, ông chồng lãng tử với cái tên Phong Trần đã không còn. Thay vào đó là một cậu nhóc tóc dài như con gái trong một bộ đồ ngủ cũng như con gái nốt.

- Anh mặc cái gì thế? Em không nghĩ anh lại thích tim và hoa hồng đấy! – tôi trở mắt nhìn Phong Trần trong bộ pijama đậm chất baby với những trái tim to oạch và vô vàn nụ hồng đầy màu sắc.

- Em đã hiểu gì về anh đâu mà. Thôi vào tắm đi kéo bị cảm kìa!

Tôi cứ ngơ ngẩn nhìn anh bước ra, hai tay cầm chiếc khăn tắm lau lau mái tóc ướm nhẹp. Nhìn chiếc quần cao quá mắc cá cũng đủ hiểu ông chồng của tôi đã gặp khó khăn như thế nào trong việc lựa chọn pajama. Có vẻ như đây là size lớn nhất rồi thì phải.

- Bộ quần áo của em anh đã mắc trong phòng tắm rồi. Em chỉ việc vào và thay thôi à. Nhanh lên đi em.

Sự hồi thúc của Phong Trần làm tôi thêm phần hoang mang và lo lắng. Chồng tôi rốt cuộc là người thế này đây? Là thiên thần hay ác quỷ???

Loạn.

Loạn quá rồi!

Phải một tiếng sau tôi mới dám bước ra khỏi phòng tắm trong bộ đồ ngủ giống y chang như bộ đồ mà Phong Trần đang mặc. Nhìn chúng tôi như hai anh em nhỏ được mẹ mua đồ ngủ giống nhau vậy.

- Anh thì bị ngắn mà em thì lại quá dài. Hơi nan giải nhỉ? – Phong Trần chặc lưỡi khi thấy tôi như bị nuốt chửng trong bộ đồ ngủ rộng thênh.

- Anh mua chúng khi nào thế???

- Cũng không nhớ nữa.

- Là sao?

- Thì mua lâu rồi mà. Cách đây khoảng 5 năm thì phải.

- Cái gì cơ???

- Anh thích nên mua để dành sau này cưới vợ thôi. Có gì đâu mà em ngạc nhiên thế! Đi ngủ thôi. Anh mệt rồi.

- Ngủ...ngủ...à? Anh...ngủ đi...

Tự nhiên tôi thấy sợ khi nghe thấy từ “ngủ”. Tôi chưa muốn trở thành người lớn đâu. Mà rồi ai cũng phải lớn thôi. Nhưng bây giờ tôi không muốn lớn.

Đầu óc tôi đang suy nghĩ theo kiểu vòng tròn như thế đấy. Phong Trần cứ ngồi thờ ra và nhìn tôi như thể chẳng hiểu được tôi đang làm cái hành động gì. Mà chính tôi cũng không biết tôi đang làm gì và muốn gì nữa.

- Sao thế em?

Sau khi lau khô đầu tóc, chồng tôi quàng chiếc khăn tắm quanh cổ rồi đứng dậy tiến lại phía tôi, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

- Em...có sao đâu...

Anh càng đến gần thì tôi càng sợ, hai chân cứ run bắn cả lên. Tôi bị cái quái gì thế này!!!

- Thế thì đi ngủ thôi!

Phong Trần nói một câu đầy đơn giản rồi khoác tay lên vai tôi đẩy đi. Lý trí tôi thì không có lý do gì để ngăn cản nhưng nỗi sợ lại khiến cho người tôi đứng trệ lại, không tài nào nhích nổi vài bước.

- Gì thế em???

Giọng nói của anh đã bắt đầu mang hơi hướng khó chịu. Thực tình tôi có muốn như thế này đâu. Chính bản thân tôi còn không thể điều khiển được mình lúc này nữa. Bỗng dưng tôi muốn khóc. Muốn khóc thật to.

Có phải là tôi đã bị điên vì lấy chồng quá sớm ???

Lúc sắp sửa nấc lên, người tôi như bị giật điện khi nghe chồng mình bật cười khúc khích. Bằng một ánh mắt đúng chất ngây thơ, tôi ngược nhìn Phong Trần.

- Anh biết rồi đấy. Haha...

- Biết...biết...gì cơ?

- Thôi thế này nhé. Đúng là anh sơ suất khi không nói sớm cho em biết. Chỗ ngủ của em là trên giường. Còn anh thì ngủ ở dưới đất. Anh trải chăn màn đầy đủ rồi. Thôi anh ngủ trước đây. Em thích thì đứng tiếp, còn mỏi chân rồi thì lên giường mà ngủ đi nhé.

Phong Trần nói bằng giọng trêu đùa rồi vào phòng tắm cất khăn, sau đó nhảy ùm xuống đồng chăn màn dưới đất và nhắm tịt mắt ngủ. Chưa bao giờ tôi thấy anh con nít như vậy. Bộ đồ ngủ màu mè càng góp phần tôn lên cái phong thái cư sững làm nhẽ của chồng tôi.

Bất giác tôi cũng phì cười...

Như một phản xạ vô tình trong một khoảnh khắc rất vô tình, tôi chạy lại phía Phong Trần đang nằm, ngồi thụp xuống rồi giáng một nụ hôn hồ báo xuống khuôn miệng vẫn đang tùm tùm cười của chồng mình.

- Anh đáng yêu liêu xiêu quá!

Xong đâu đấy tôi cũng nhanh chóng nhảy phóc lên giường, trùm chăn lại và tiếp tục cười một mình.

Tôi thấy hạnh phúc... rất nhiều!!!!

Nhưng vài giây sau tôi lại cảm thấy có cái gì đó hơi hơi không ổn. Khẽ ngóc đầu ra khỏi chiếc chăn dày, tôi giật ngược khi thấy Phong Trần đang nằm chống tay lên đầu và nhìn tôi đầy thách thức.

Tôi ngồi hẳn lên và nhìn anh. Như thế này là như thế nào?

- Em gan quá. Anh đâu phải cứ muốn hôn là hôn được đâu! – Phong Trần mặt mày hình sự.

- Nhưng anh là...chồng của em mà... – tôi dù hơi sợ nhưng vẫn cãi lý.

- À! Thế là em cũng là vợ của anh phải không? – anh nhấn cực mạnh từ “của”.

- Dạ... – tôi đáp ngây ngơ.

- Thì hôn thôi!

Chồng tôi nói một câu gọn lỏn rồi dán cặp môi như môi con gái của mình vào miệng tôi làm tôi ú ớ chẳng nên lời.

Ôi cái đêm tân hôn của tôi!

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Khuya...

Chúng tôi đều ngủ say giấc tại vị trí của ngủ mỗi người. Anh thì dưới đất, tôi thì trên giường. Những nhịp thở đều đều như gõ nhịp vào thời gian chậm chạp của ban đêm.

Đột ngột trời đổ mưa. Một trận mưa thật to và kèm theo giông tố. Tôi bị tiếng sấm làm cho thức giấc. Ngẩng mặt nhìn lên cửa sổ, những tán lá ngoài sân đang bị gió mưa làm cho rơi tả, trăm ngàn giọt nước bắn vào mặt kính như muốn xuyên qua để vào trong phòng. Thời tiết dạo này thật thường thật...

Một tiếng sấm nữa cất lên. Vạn vật đất trời như đang hòa ca một khúc nhạc đầy kịch tính.

- Cho anh ngủ cùng với.

Giọng nói thều thào của Phong Trần cùng vẻ mặt rất dỗi tộ nghiệp cùng chiếc gối ôm trên tay làm tôi suýt nữa thì lăn xuống đất.

- Anh sợ sấm chớp em à...

Tôi chẳng biết nói gì ngoài việc nhích người sang một bên. Phong Trần trèo lên, đặt gối xuống giường và nằm xuống. Hình như anh ấy sợ thật chứ không phải là muốn đùa tôi. Sao một chàng trai cao to như thế này mà lại sợ sấm chớp nhỉ?

- Ngủ đi em. Cầm tay anh.

Chẳng đợi tôi đồng ý, Phong Trần đã nắm chặt bàn tay tôi rồi nhắm mắt lại. Đôi khi nhìn anh thật mong manh...

Vài phút sau thì tôi cũng chìm vào giấc ngủ cùng với mưa, gió, sấm chớp và cái nắm tay ấm áp của chồng mình.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Bây giờ tôi đang há hốc mồm khi ngồi trước bàn ăn sáng. Một bữa ăn sáng của gia đình chồng tôi là như thế này sao??? Đến cả 10 món sao??? Nhìn ba bốn cô giúp việc kẻ nấu người bưng ra làm mắt tôi cứ hoa cả lên. Thật ra thì tôi cũng thích tự tay nấu bữa sáng cho bà và anh Phong Trần. Tự nhiên thấy tủi thân quá...

- Sao thế cháu dâu? – bà ngoại thắc mắc khi nhìn thấy khuôn mặt thần ra của tôi.

- Dạ...không có gì ạ.

- Thế thì chúng ta ăn thôi.

Thế là chúng tôi bắt đầu bữa sáng. Chọn món gần nhất mình để gặm nhấm, tôi lấy dưa gấp lẹ một miếng và đưa vào miệng.

Ồi...

- Sao thế em? Sáng nay em không khỏe trong người à?

Nét mặt Phong Trần đầy vẻ lo lắng khi thấy sự nhăn nhó đầy đau khổ của tôi sau khi ăn miếng đầu tiên. Bà ngoại thì có vẻ nghiêm trọng hơn, bà gọi cô giúp việc ra và mắng xối xả.

- Mấy cháu nấu nướng kiểu gì thế? Món này nêm nếm không vừa miệng phải không? Bà đã dặn nấu nướng là phải cẩn thận rồi mà.

- Dạ không bà ơi! Món này rất ngon bà ạ!!!

Tôi tưởng chừng như có thể phun hết thức ăn trong miệng ra ngoài để bào chữa cho mấy chị giúp việc. Thật là xấu hổ quá đi mà.

- Ờ thế à! Thôi cháu vào bếp đi.

Bà ngoại ngó người ra rồi mỉm cười hươ hươ tay để cô giúp việc đi vào. Phong Trần vẫn nét mặt lo âu nhìn tôi. Sao tôi cứ làm những hành động vô duyên như thế vậy nhỉ???

- Chúng ta ăn tiếp thôi ạ. Hồi nãy vì cháu cắn nhầm lưỡi nên hơi đau. Hi...

Tôi cố gắng bao biện và cúi xuống hùng hục ăn như trâu. Vừa ăn tôi vừa thấy lòng xót xa. Các bạn biết vì sao ngay lúc ăn miếng đầu tiên tôi lại có thái độ như thế không? Bởi vì món đó là món tủ của tôi. Nhưng nếu tôi nấu thì chẳng thể đem ra so sánh được với mấy chị giúp việc. Chúng quá ngon. Ấy vậy mà lúc nào tôi cũng tự cho rằng khả năng nấu nướng của mình là nhất, là hơn người khác. Ngẫm lại mới thấy hôm qua bà ngoại chồng bảo tôi nấu dở là hoàn toàn hợp lý. Vì thực sự là những gì tôi nấu không thể là đối thủ với các món ăn của mấy chị giúp việc trong nhà này được.

Ồi...

Tôi cứ như bị tát một cái thật đau vào mặt, vào cái sự tự tin quá đáng của mình...

Ngậm ngùi quá đi...

Sau bữa ăn, tôi quyết tâm giành nhiệm vụ rửa chén cho bằng được. Ban đầu thì chẳng ai cho phép nhưng rồi mọi thứ đã xuôi theo mong muốn của tôi. Tôi cần phải tỏ ra đảm đang nếu không muốn bị chê là một cô con dâu chẳng biết làm gì cả.

Lúc này đây, tôi đang vừa rửa chén vừa nói chuyện với mẹ. Bây giờ mới thấm thía cảm giác xa mẹ để đi lấy chồng nơi xứ lạ. Rất là khổ tâm. Bỗng thấy nhớ mẹ kinh khủng. Muốn được mẹ làm ôm vào lòng và xoa xoa mái tóc, massage và rồi hôn lên trán...

Buồn...

Cuộc điện thoại kết thúc cũng là lúc tôi nghe tiếng nói của Luca từ phía phòng khách vọng vào. Sao ngày nào cô ta cũng tới đây vậy nhỉ. Mạnh mẽ duy nhất để tìm thấy em tôi chính là Luca. Nhưng tôi không biết cách nào để có thể tiếp cận với chị ta khi mà lần nào chúng tôi gặp nhau cũng chỉ giành cho nhau ánh mắt của những kẻ thù địch.

Bồn rửa chén của nhà bà ngoại chồng tôi được đặt ngay cạnh cửa sổ, vừa rửa vừa nhìn ra ngoài vườn rất thích. Nhưng có lẽ vì ham nhìn quang cảnh xung quanh mà tôi đã làm tãm mút rửa chén đặt sát mép cửa sổ lọt thẳng ra ngoài sân sau một hành động hết sức ngớ ngẩn là quơ tay để vẫy chú chim đang đứng trên nhánh cây đối diện.

Đúng là nhí nhảnh không đúng thời điểm!

Tôi thở dài một lượt rồi chạy ra sân sau để nhặt nó về lại vị trí cũ. Vừa chuẩn bị đứng lên để quay trở vào trong, tôi bỗng khựng lại khi thấy Luca đang làm gì đó ở căn phòng bé tí được xây tách biệt với ngôi nhà. Đây là lần đầu tiên tôi biết là đằng sau ngôi nhà cổ của bà ngoại còn có một căn phòng hình vuông được sơn màu đen đầy huyền bí. Tính tò mò trời dấy, tôi chạy lại núp sau bức tường và lặng lẽ quan sát.

Thái độ cẩn trọng nhìn trước ngó sau của Luca càng khiến tôi khẳng định sự bí hiểm và đặc biệt của căn phòng đó. Sau một hồi chắc chắn là không có ai xung quanh, Luca mới nhẹ nhàng lấy trong bọc áo ra chiếc chìa khóa và bắt đầu mở cửa phòng. Hình như căn phòng chỉ có duy nhất cánh cửa lùn tịt đó thôi thì phải. Bỗng tôi thấy lạnh lạnh sống lưng và có đôi chút bất an trong lòng.

Sau khi Luca bước vào, cánh cửa đóng sập lại. Tôi nín thở lẫn xấn lại gần. Cảm giác lúc này của tôi cứ như chuẩn bị phá một băng ổ của nhóm tội phạm.

Đứng trước cánh cửa với chiều cao chỉ ngang cổ của tôi, tôi chăm chú nhìn. Cái kiểu nhà và kiểu cửa như thế này giống như những căn nhà cổ đầy huyền bí trong truyện cổ tích. Và dù chưa biết gì nhưng tôi cam đoan đằng sau cánh cửa này là một điều gì đó rất đáng sợ và đang bị che giấu.

Đang chuẩn bị mở cửa để đi vào trong, tôi như văng tim ra ngoài khi chiếc điện thoại dỏ chứng đồ chuông phá đám. Bằng tất cả sức lực, tôi co giò chạy. Để Luca phát hiện thì chỉ có nước chết.

Sau khi tắt chuông điện thoại và núp kín sau bức tường, tôi hé đôi mắt nhìn về phía căn phòng bí ẩn. Luca đã ra khỏi phòng và nhìn quanh với nét mặt hết hải lo lắng. Số tôi đứng là còn hên. Chậm thêm vài giây nữa thì không biết tôi sẽ phải đối diện với điều gì nữa. Phù...

Trở về với bồn rửa chén, đầu óc tôi vẫn lảng lảng về những điều vừa được nhìn. Không hiểu sao linh tính thúc giục tôi phải khám phá căn phòng đó. Nhưng thực sự là rất nguy hiểm...

Điện thoại lại đổ chuông, chắc là người hồi nãy gọi đã gọi lại. Tôi bực mình cầm lên. Số lạ.

- A lô! Ai vậy ạ? – tôi nói với giọng khá đao búa.

- Tôi đây.

- Tôi là ai?

- Chồng thứ hai của cô.

Tôi ngớ người và đưa điện thoại ra khỏi tai mình. Sau vài giây định thần, tôi đưa điện thoại vào lại vị trí. Là Nhân Mỹ sao??? Cậu nhóc này đang giở trò gì đây???

- Cậu muốn gì?

- Muốn nghe giọng của cô.

- Đừng như thế nữa. Quên tôi và tìm một người khác đi. Tôi không muốn thấy cậu như thế này.

- Việc gì tôi phải quên cô thì biết chắc chắn rằng cô sẽ là của tôi.

Quá sức bực mình, tôi cắt máy. Làm gì có cái kiểu yêu đương đầy tính bảo thủ và phát xít như thế này chứ! Tôi với cậu nhóc gặp nhau chưa đến chục lần, thời gian nói chuyện với nhau chỉ mới tính bằng phút, vậy mà vì sao tôi phải chịu sự đe dọa và những trò phá đám của cậu ta như thế này!!!

Thật là quá đáng!

Tôi xếp chén đĩa vào khay trong khi điện thoại vẫn sáng liên hồi trên nền gạch men. Bây giờ thì mặc kệ cậu ta, muốn gọi bao nhiêu cũng được. Mình đã muốn cư xử tình cảm ấy vậy mà cậu nhóc không muốn. Thôi thì đành nhẫn tâm một chút để dứt khoát mọi chuyện.

- Sao em không nghe máy thế? Có người gọi kia. – Phong Trần bước vào bếp và hỏi tôi.

- Ai đó rảnh rồi nhá máy để trêu chọc anh à. Không có gì đâu! – tôi giả vờ từng một cách ngây thơ nhất.

- Thế à? – Phong Trần hỏi một câu mang tính chất nghi ngại làm tôi bỗng dưng thấy mình như người có tội – Em rửa xong thì chúng mình đi ra ngoài nhé. Anh đứng ngoài phòng khách đợi em.

- Dạ. Xong rồi anh! Hihi

Cứ nghe được đi chơi là tôi mừng khắp khối. Nói thật chứ tôi cứ có cảm giác căn nhà này có gì đó không ổn. Một thứ gì đó thường xuyên làm tôi phải lạnh sống lưng. Tốt nhất là nên đi ra ngoài để tinh thần được chút thoải mái.

Lúc tôi và ông chồng tóc dài bước ra cổng để chuẩn bị lên xe thì Luca cũng xuất hiện. Lần này tôi cố gắng thân thiện hơn bằng một nụ cười nhẹ mang tính chất chào hỏi. Cô ta nhìn và gật đầu. Lại cái thái độ chảnh chọe và lạnh lùng ấy. Dù không hề có bằng chứng chứng minh Luca là thủ phạm làm gia đình tôi tan nát nhưng tôi luôn tin rằng chính cô ta chứ không ai khác là người gây ra toàn bộ sóng gió, làm hủy hoại cả cơ nghiệp của ba tôi.

- Anh.Chị ta đối với gia đình anh là như thế nào? – tôi ngẩng mặt hỏi Phong Trần.

- Luca là người làm cho bà anh, rất trung thành. Cũng có thể coi chị ta là con nuôi của bà. Thật ra anh cũng không rõ lắm. – Phong Trần vừa tra chìa vào ổ vừa nói.

Tôi gật gù trước câu trả lời của chồng mình và im lặng. Có vẻ như Phong Trần rất ít quan tâm tới gia đình thì phải. Không biết sau này anh có đối xử như thế với gia đình nhỏ của anh không nhỉ???

Lo lắng thật...

Chúng tôi đến trung tâm mua sắm. Phong Trần bảo sẽ mua cho tôi một vài thứ. Nghe đến thế là lòng tôi sướng rơn lên. Tôi rất thích được ai đó mua quà cho mình. Cảm giác vừa như được quan tâm vừa như được yêu chiều. Có kha khá những ánh mắt dõi theo vợ chồng tôi, cụ thể là nhìn vào chàng trai tóc dài bên cạnh tôi. Cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên khi anh ấy quá sức nổi bật với một chiều cao vượt trội cùng mái tóc dài mà hầu như rất ít thanh niên sở hữu được. Tuy nhiên tôi lại có cảm giác hơi tủ thân. Anh quá cao mà tôi thì lại quá lùn. Anh quá nổi trội còn tôi thì chẳng có gì đặc biệt. Thêm một điều nữa là hình như trước mặt đám đông anh luôn tỏ vẻ rất lạnh lùng. Bằng chứng là anh chẳng hề nắm tay tôi hay có bất kỳ một cử chỉ thân mật nào cả.

- Cái này hợp với em đây. Cầm đi em.

Anh lựa cho tôi một chiếc váy rồi chưa kịp để tôi nêu lên ý kiến của mình, anh đã thả nó vào tay tôi. Có hơi quá đáng không nhỉ?

- Người em thấp, tốt nhất nên đi những loại giày kiểu này.

Phong Trần đưa mắt nhìn quanh gian hàng trưng bày những đôi giày bắt mắt và dừng lại ở một đôi giày màu hồng nhạt.

- Em...

Tôi định nói là tôi không quen đi giày cao gót thì anh đã cắt ngang lời tôi nói bằng việc gọi người bán hàng tới để lấy đôi giày ra, cho vào bì đựng và đưa tôi cầm.

Mặt tôi đã bắt đầu đỏ lên vì giận...

Tới quầy bán túi xách, đối với tôi thì những chiếc túi dạng như đi chơi hay đi dự tiệc là một sản phẩm xa xỉ và không cần thiết nên tất nhiên là tôi không có nhu cầu rước chúng về nhà. Nhưng cũng như hai lần trước, chồng tôi vẫn người chỉ định cái mà theo anh là hợp với tôi, bảo người bán hàng lấy ra, cho vào bì và lại đưa cho tôi.

Có vẻ như tôi đã không chịu đựng được nữa...

- Xin lỗi chị nhưng chúng tôi không lấy cái này đâu ạ. Phiền chị cất lại dùm.

Tôi vừa nói vừa đưa chiếc túi xách lại cho chị bán hàng trước ánh mắt ngạc nhiên của Phong Trần.

- Em sao thế???

- Em bực mình anh.

Tôi nói cụt lủn rồi bỏ đi. Bây giờ tôi thấy ghét anh. Chẳng có người chồng nào lại đối xử với vợ mình như vậy cả. Tôi đâu phải là Puppy, anh cho chi ăn nấy, anh đưa gì mặc nấy. Tôi là Tử Quân, là vợ anh, là người sống cùng anh, chia sẻ cùng anh chứ không phải ngồi không đợi chờ anh ban phát.

Cảm giác lúc này thật là tồi tệ. Và tồi tệ hơn là anh chẳng hề đuổi theo tôi!

Một mình lang thang giữa siêu thị đông người, tôi cứ cảm giác mình như kẻ bị bỏ rơi. Mới cưới nhau được có một ngày mà đã như thế này đây. Có phải chăng chuyện này là hệ quả của việc cưới nhau quá vội vàng khi cả hai vẫn chưa hiểu rõ về nhau?

Tôi cứ thế đi lơ ngơ như người vô định. Theo cách nào đó tôi đã bước chân vào thang máy. Tự nhiên tôi muốn được một mình trong một không gian chỉ có riêng tôi.

Cửa thang máy đóng lại. Tôi nhìn dãy số trước mặt và bấm đại vào số 5. Thang máy rùng rùng vài giây rồi nâng tôi lên. Tôi bỏ đi này giờ cũng được gần nửa tiếng, ấy vậy mà chẳng thấy anh gọi điện thoại hỏi tôi đang ở đâu. Sao bỗng dưng thấy lạc lõng quá vậy nè??? Và rồi tôi bắt đầu thút thít. Ở trong này chỉ có mình tôi, khóc một chút cũng chẳng sao...

Một sự dừng lại đột ngột làm tôi chao đảo. Chuyện gì thế nhỉ??? Nhìn lên, mọi thứ đều tối đi. Có lẽ nào...có lẽ nào...

- Ai cứu tôi với!!! Có ai ở ngoài đó không!!! Ai cứu tôi với!!!!!!!

Tôi đập cửa ầm ầm và cố hét sức la hét sau khi đã bấm liên hồi vào nút báo động. Sao những việc tồi tệ lại diễn ra với tôi thế này??? Tại sao thang máy lại bị sự cố chứ??? Tôi có làm điều gì sai hay đối xử ác với ai đâu!!! Cứ thế tôi nghĩ loạn xạ trong đầu rồi hoảng sợ tột độ. Một mình đối diện với sự nguy hiểm, tôi thấy thân thể cứ như rã ra. Nếu không ai biết đến sự cố này, nếu không ai biết đến việc tôi đang bị mắc kẹt thì tôi sẽ đi về đâu??? Không! Không! Tôi không muốn chết. Tôi còn rất nhiều việc cần phải làm. Tôi còn phải tìm em gái, tôi còn phải chữa bệnh cho ba. Không!!!

8. Chương 2 Phần 3

Ấy. – chồng tôi đã bắt đầu nổi quạu.

- Dạ... em lỡ miệng... – tôi xụ mặt cúi đầu vào ngực anh.

- Giờ anh không cần tóc dài nữa. Anh cần em. Em phải trở thành thứ quan trọng nhất đối với anh. Hiểu chưa? – lần đầu tiên tôi thấy Phong Trần đúng chuẩn một người chồng mạnh mẽ và quyết đoán.

- Dạ hiểu.

Bất giác tôi mỉm cười hạnh phúc. Ôi! Cuộc sống gia đình là như thế này đây. Là những lúc bất đồng và hòa giải. Để được hiểu nhau và yêu nhau nhiều hơn. Chưa bao giờ tôi thấy sự lựa chọn của mình đúng đắn như lúc này. Khi tôi đã chọn đúng người trong mộng. Khi tôi đã chọn được một hoàng tử đích thực cho bản thân mình.

Phong Trần! Cảm ơn anh nhiều lắm...

- Hình như em chưa đánh răng?

Câu hỏi ngang xương của chồng tôi làm tôi đang ở trên mây cao bỗng dưng nhảy tụt xuống đất thấp.

- Ờ thì...

- Đúng rồi phải không? Anh biết mà. Hèn gì...

- Thôi anh đừng nói nữa!!! Em không thương anh nữa đâu!!!

Tôi bỗng chốc nổi đóa lên rồi chạy ù đi. Thật quá xấu hổ mà. Làm sao anh có thể thẳng thắn một cách thái quá như thế với tôi khi cả hai đang vô cùng tình cảm như vậy chứ!!!

Tôi không thích có chồng nữa đâu!!!!!!!!!!!!

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Thế là chúng tôi đã làm hòa. Mọi thứ lại trở về như lúc bình thường. Sáng cùng nhau thức dậy đón bình minh và tối ngồi ngắm trời đêm trước khi đi ngủ. Anh là một sinh viên của trường nghệ thuật nên tình yêu của chúng tôi cũng rất đậm chất nghệ thuật. Bằng chứng là lúc nào rảnh rỗi hoặc nổi hứng lên là anh lại vẽ tôi. Có những bức vẽ chỉ mất trong vòng mấy phút nhưng cũng có những bức anh vẽ từ sáng tới chiều vẫn không xong.

- Chồng. Từ tối hôm qua tới giờ mà sao anh vẫn chỉ vẽ cái mũi của em thôi vậy. – tôi vừa xếp áo quần vừa thắc mắc.

- Tại mũi em xấu quá. Anh không biết sửa thế nào cho đẹp. – Phong Trần vừa hì hục vẽ vừa phán.

- Gì cơ!!!

Một ngày không biết bao nhiêu lần tôi phải nghe những lời nói thẳng thắn đến mức đau lòng của chồng mình. Hầu như mọi khuyết điểm của tôi đều bị anh phát hiện và đánh giá. Lần này cũng vậy, thật ra thì mũi tôi cũng không đến mức xấu lắm, nó chỉ hơi thấp và to to một xíu thôi. Nhưng tổng thể thì nhìn tôi vẫn dễ thương mà. Nghĩ đến là bực mình, tôi đẩy cái chân mình vào chân anh làm cho cây bút chì quệt một đường dài trên bản vẽ.

- Em lại phá rồi! Phụ nữ gì mà bạo lực thế! – anh dừng vẽ và càu nhàu.

- Ai bảo anh chê em. – tôi cong môi cãi lại.

- Được. Thế thì anh để cho em có râu luôn.

Nói là làm, ngay tối hôm đó, bức vẽ được hoàn thành. Tất nhiên nhân vật trung tâm vẫn là tôi, chỉ có điều ông chồng yêu quý đã biến tôi thành một quái nhân khi có thêm bộ râu lùm xùm trên miệng.

- Anh sẽ treo tuyệt tác này ở trung tâm của phòng em nhé. – Phong Trần cầm bức tranh lên ngắm nghía và quay sang hỏi tôi.

- Em. Bực. Rồi. Nhá! – tôi gằn giọng.

- Nhìn nó rất trệu tượng và đặc sắc mà. – chồng tôi có vẻ ngây thơ.

- Tối nay anh ra phòng khách mà ngủ!!!!

Tôi hét lên thật to khiến bà ngoại ở phòng bên phải giật mình và chạy sang. Đúng là tính tôi bị nóng nảy khó kiềm chế.

Trong bộ đồ ngủ màu hồng phấn, bà khiến chúng tôi nhảy dựng lên khi xuất hiện với khuôn mặt trắng toát. Hoàn hồn lại tôi mới nhận ra bà đang đắp mặt nạ.

- Làm gì mà cháu đuổi cháu trai bà ra khỏi phòng không cho nó ngủ thế?

- Tại anh ấy cứ trêu con. – tôi phụng phịu.

- Nó trêu con cái gì?

- Bà nhìn đi! – tôi đưa tay chỉ về phía bức tranh – Anh ấy vẽ xấu con rồi còn đòi treo nó ở trung tâm của căn phòng nữa.

Bà ngoại chăm chú nhìn. Phong Trần thì vẫn bình chân như phỗng. Chắc anh ấy nghĩ bà ngoại sẽ bênh vực cho mình. Sao mà số tôi khổ thế này!!!

- Uh. Đuổi nó là đúng đó!

Bà ngoại nói đúng một câu rồi quay trở lại phòng. Tôi và chồng đứng yên độ 10 giây rồi sau đó tôi bật cười ha hả. Hóa ra bà cũng công tâm phết. Kiểu này thì Phong Trần sẽ không ỷ thế mà bắt nạt tôi nữa rồi.

- Hên cho em đấy! Anh sẽ cất nó đi. – Phong Trần xụ mặt.

- Có thể chứ! – tôi đắc chí.

- Mai anh kiểm định rồi treo lên.

Sau khi cất bức tranh vào ngăn kéo và nói một câu mang tính chất khiêu chiến, chồng tôi nhanh chóng bỏ ra ngoài trước khi cơn thịnh nộ của tôi bùng phát. Thật là càng lúc càng quá đáng mà!!!

Tối.

Đạo này không hiểu sao tôi hay bị thức giấc giữa đêm. Tối nay cũng vậy, đang ngủ ngon lành thì đột nhiên tôi bừng tỉnh. Định bụng nhắm mắt lại ngủ tiếp thì một âm thanh kỳ lạ lọt vào tai tôi. Chăm chú lắng nghe, tôi nhận ra đó là tiếng khóc. Tiếng khóc rất nhỏ, nhưng lại rất vang. Càng nghe tôi càng thấy tim mình đập mạnh. Một cảm giác vừa đau đớn vừa xót xa bỗng chốc ùa vào người tôi. Chưa vội lấy lại bình tĩnh, tôi giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân vội vã bên ngoài cửa sổ. Đưa mắt nhìn qua khe hổng nhỏ xíu bên cánh trái, tôi há hốc miệng kinh hãi như có một bóng người vừa bước qua. Phía đó chẳng phải là phía dẫn tới căn phòng bí ẩn nằm tách biệt với ngôi nhà hay sao? Tiếng khóc ấy hình như cũng bắt nguồn từ phía đó. Nơi đây thật là đáng sợ!

Ngay lập tức tôi trùm chăn lại. Tôi không đủ can đảm để đi khám phá những điều bí ẩn vừa xảy ra. Tay chân run rẩy, mồ hôi chảy đầy cả người, tôi cứ như một đứa trẻ bị sự ám ảnh về ma quỷ làm cho run sợ.

- Anh ơi...

Dù không muốn nhưng tôi cũng phải bay xuống nằm cạnh Phong Trần và làm anh thức giấc.

- Gì thế em? – chồng tôi đưa gương mặt ngái ngủ nhìn tôi.

- Ôm em ngủ với! – tôi co ro nép mình vào người anh.

- Uh...

Phong Trần chẳng hỏi han gì thêm, cứ thế đưa tay ôm chặt lấy tôi, hôn nhẹ vào trán tôi và nhắm nghiền mắt lại. Sự yên bình của anh làm nỗi sợ hãi trong tôi tan biến đi phần nào. Tôi lặng lẽ ngược nhìn anh hồi lâu rồi cũng nhắm mắt lại, bỏ qua nỗi sợ hãi, bỏ qua những lo lắng để yên giấc với anh.

Đêm hôm đó, tôi lại mơ thấy bé Trinh. Vẫn cái cảnh bình yên khi hai chị em nắm tay nhau chạy chơi trên ngọn đồi đầy hoa và sự khùng khiếp khi tôi bất lực đứng nhìn em gái mình vẫy vùng trong biển lửa.

Hình như sau khi lấy chồng tôi đã quên đi nhiệm vụ của mình thì phải. Tôi đã mãi chìm trong hạnh phúc mà quên đi rằng ở nơi đâu đó, bé Trinh đang mòn mỏi chờ tôi, quên đi ba đang sống những ngày tháng khờ khạo khi bị cú sốc tinh thần làm cho tê liệt, quên đi những ngày tháng đau thương mà gia đình tôi đã trải qua...

Phải. Tôi đã vô tâm quá rồi...

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

- Bà ơi.

- Gì thế cháu dâu?

- Cháu muốn đi làm.

- Hả? Đi làm ư?

- Dạ. Ở nhà hoài cũng thấy buồn bà ạ.

- Uh. Thế bà mở cho cháu một shop áo quần hay mỹ phẩm gì đó nha.

- Dạ không. Cháu muốn làm gì đó ở trường cấp 3 của cháu.

- Hở? Nhưng như thế có tiện không khi mà ai trong trường đó cũng biết cháu từng là học sinh ở đó và đã lấy chồng???

- Cháu sẽ cải trang bà ạ. Cháu nghĩ ra rồi! Cháu sẽ làm ở thư viện của trường. Làm gì cũng được ạ.

- Nghe cũng thú vị đấy. Thôi được, để bà lo cho. Nhưng cháu vẫn phải đến lớp học nấu ăn đều đặn đấy nhé.

- Dạ. Cháu yêu bà nhất quả đất!!!

Đó là cuộc hội thoại chào buổi sáng giữa hai bà cháu. Phong Trần thì rất thoải mái nên anh chẳng có ý kiến gì cả. Nhiều người sẽ thắc mắc vì sao tôi lại một mực đòi làm việc ở trường chứ không phải là một việc gì khác. Nhưng mục đích ban đầu của tôi khi giả dạng một nữ sinh lớp 10 là để tìm ra tung tích của một trong những kẻ cầm đầu vụ bắt cóc năm đó. Theo những nguồn tin mà người của mẹ tôi dò la thì một trong số chúng vẫn làm việc tại trường này, tất nhiên đã thay tên đổi họ biến thành một người khác. Thêm vào đó, ngôi trường này cũng chính là nơi mà vụ cháy kinh hoàng xảy ra. Nhà kho – nơi trực tiếp nhốt những đứa trẻ, trong đó có em tôi nằm trong chính ngôi trường này. Muốn tìm ra sự thật thì phải bắt nguồn từ nó. Dù biết là sẽ không dễ dàng tìm được nhưng tôi vẫn tin rằng một ngày nào đó mọi chuyện sẽ được phơi bày.

- Em có cần anh giúp gì không? – Phong Trần vừa lái xe vừa hỏi tôi khi cả hai đang cùng đến nơi làm việc mới mà tôi sắp đảm nhận.

- Dạ không. Em nghĩ một mình em sẽ làm được. Đến khi nào em không còn đủ khả năng em sẽ dựa vào anh. Như thế tốt hơn. – tôi nhìn Phong Trần mỉm cười.

- Uh. Em chỉ có được cái ưu điểm là mạnh mẽ như đàn ông thôi. – chồng tôi nói với vẻ mặt nghiêm túc nhưng giọng nói không giấu nổi vẻ buồn cười.

- Này nha. Đừng tưởng đang lái xe thì không bị em oánh nha. – tôi bắt đầu cau có.

- Thôi nào. Bây giờ em đâu còn là Tử Quân vợ anh nữa. Em là Mỹ Nhi, nhân viên thư viện của trường THPT Bộ Lãnh rồi mà. Hiền chút đi.

- Anh chỉ được cái miệng!!!

Tuy là cũng giận ông chồng lắm chiều nhưng tôi vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời. Đúng. Khi bước vào ngôi trường đó thì tôi là một người khác. Một cái tên mới, một lý lịch mới và một nhiệm vụ mới. Mọi thứ thật hồi hộp và không đoán trước được. Không biết tôi có làm được điều mà tôi đã đề ra hay là sẽ đưa mọi thứ đi theo chiều hướng tồi tệ...

Haiz... Chỉ còn biết cố gắng mà thôi...

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Công việc mới đối với tôi khá nhàn hạ, suốt ngày cứ ngồi một chỗ, chốc chốc lại đi sắp xếp lại mấy cuốn sách. Những điều mà tôi muốn tìm hiểu thì chưa thấy, chỉ thấy sự chán nản ngày một tăng dần. Thỉnh thoảng tôi cũng có kiểm soát bắt chuyện với mấy thầy cô và những người làm việc trong trường về vụ cháy hai năm trước, nhưng những gì tôi nhận lại chỉ là cái lắc đầu và câu nói “Không biết”.

Mọi thứ thật bế tắc...

- Cô ơi. Em muốn mượn cuốn sách này.

Một giọng nói quen thuộc cắt ngang mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu tôi. Ngước nhìn lên, là Nhân Mỹ!

- Hả??? – tôi ngạc nhiên. Làm việc ở đây cả tuần rồi mà giờ tôi mới gặp cậu nhóc.

- Em muốn mượn cuốn sách này. Cô lấy giúp em. – Nhân Mỹ chìa tờ giấy mượn sách trước mặt, thái độ vẫn khinh khỉnh như thường lệ.

- À...uh... đợi cô một lát...

Tôi giả giọng, trả lời một cách khá lúng túng rồi đứng dậy đi tìm sách cho cậu ta. Không hiểu sao tôi luôn bị mất bình tĩnh trước Nhân Mỹ. Ánh mắt cậu nhóc quá sắc lạnh và dễ khiến người đối diện bị thiếu tự tin. Nhắc mới nhớ, từ lúc cứu tôi khỏi tai nạn thang máy và để lại một tin nhắn hỏi thăm thì Nhân Mỹ biến mất. Không còn những tin nhắn hay những cuộc điện thoại vừa mang tính chất quấy rầy vừa mang tính chất yêu thương thăm hỏi nữa. Tôi nghĩ rằng cậu ấy đã thông suốt và hiểu chuyện hơn. Nhưng không thể phủ nhận là lâu lâu tôi có nghĩ về Nhân Mỹ. Cậu ấy để lại trong tôi một cảm giác rất kỳ lạ và khó có thể xóa bỏ được.

Cuốn sách mà Nhân Mỹ muốn mượn là cuốn tiểu thuyết tình cảm mang tên “Yêu bao nhiêu cho vừa?”. Tôi bật cười khi nghĩ một đứa nhóc như thế thì làm sao hiểu được tình yêu là gì. Huống gì tới việc xác định được yêu mấy cho vừa.

Đưa cuốn sách cho Nhân Mỹ, tôi để ý thấy bên phía khóe miệng của cậu nhóc có một vết thương nhỏ, chắc là lại đánh nhau. Con trai tuổi này thật là nổi loạn.

Bằng một thái độ hồ hững, Nhân Mỹ cầm lấy cuốn sách, đôi mắt không buồn nhìn tôi rồi buông một câu mang tính chất nghĩa vụ:

- Cám ơn...

Tôi cũng chả buồn trách, chỉ thấy hơi khó chịu một chút trong lòng. Đáng lẽ cậu nhóc phải sống tốt hơn chứ. Sao cứ mãi lỳ lợm và bướng bỉnh như vậy nhỉ.

Nhưng chẳng hiểu vì lý do gì mà Nhân Mỹ vội vã cầm lấy bàn tay rồi và đưa lên nhìn chăm chú, thái độ vô cùng thẳng thốt.

Theo phản xạ, tôi giật mạnh tay lại. Hành động quá sức vô lễ. Dù gì với vai trò hiện tại, tôi đáng bậc cô thầy của cậu ta chứ còn nhỏ nhoi gì đâu.

- Em làm gì thế?

Nhân Mỹ không trả lời, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt chăm chú. Cậu ta càng nhìn càng khiến tôi bối rối. Ánh mắt ấy cứ như xoáy sâu vào tim can tôi vậy.

- Xin lỗi...

Cậu nhóc thốt lên hai từ ấy một cách nhẹ nhàng rồi quay lưng đi. Trước đó tôi còn nhìn thấy nụ cười bí ẩn cùng đôi mắt sáng rực lên trên gương mặt của Nhân Mỹ. Như thế này là như thế nào đây nhỉ??? Chẳng lẽ cậu ta đã phát hiện ra tôi??? Không! Không thể nào. Tôi thay đổi kiểu tóc, đeo mặt nạ giả da mà bà ngoại khó khăn lắm mới làm được cho tôi, thay đổi luôn giọng nói và cách đi đứng. Việc Nhân Mỹ nhận ra tôi chỉ có thể xuất hiện trong truyện cổ tích mà thôi.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Hôm nay về nhà, tôi có một niềm vui mới. Đó là Puppy. Nó đã trở về sau chuyến tập huấn dài ngày ở một nơi nào đó dành cho những chú chó nhanh nhẹn và thông minh (đó là theo những gì bà ngoại nói). Vừa thấy tôi bước vào, Puppy đã bay ào từ phòng trong nhảy lên tay tôi. Không biết đi tập huấn kiểu gì mà lông lá cứ bết cả lại, chẳng còn mềm mượt như trước, hình như nó cũng ốm hơn. Thấy mà thương.

- Em đúng là. Cho nó ăn cái gì mà bây giờ nó chẳng coi anh ra trăm kilo nào cả. Chỉ biết có em mà thôi.

Phong Trần tự dưng nổi giận rồi bỏ vào phòng làm tôi cứ ngẩn tò te ra. Chuyện này thì làm sao mà trách tôi được nhỉ??? Thương yêu ai nhất là quyền của Puppy mà.

- Chủ của mày vô duyên quá phải không? Cứ như con nít ấy! – tôi chạm vào mũi Puppy rồi cười hí hửng.

Dường như hiểu được những gì tôi nói, con cún le lưỡi rồi gật gật làm tôi không thể không hôn nó một phát. Sao lại có những chú cún dễ thương như thế này cơ chứ!!!

Nhưng tình hình giận dỗi của Phong Trần có vẻ nặng nề hơn tôi nghĩ. Cứ tưởng anh ấy giận cho vui, ai ngờ là giận thật. Cả tối hôm đó, mặc cho Puppy tới cạ cạ vào chân làm nũng thì anh cũng không đoái hoài gì, cứ dán mắt vào bảng vẽ. Tôi lén nhìn xem anh đang vẽ cái gì thì cũng nổ đom đóm mắt vì chả biết anh đang vẽ thể loại nào nữa. Nhiều khi không tin được là anh đã 25 tuổi rồi. Trẻ con không thể tả.

- Em là vợ anh mà. Nó thương em cũng giống nó thương anh thôi. Sao anh lại giận Puppy tội nghiệp thế! – tôi bay vào giúp cún con giải hòa với chủ.

- Em đừng nói nữa. Anh không nghe đâu. – Phong Trần vẫn giữ thái độ không khoan nhượng.

Bỗng nhiên bị anh mắng, tự ái của tôi dâng lên ngàn ngạt. Không thềm nói thêm câu nào nữa, tôi bế Puppy bỏ ra ngoài. Sao lại ghen tỵ với cả vợ mình cơ chứ.

Ngồi một chỗ hoài cũng chán, tôi đưa cún con ra vườn dạo chơi. Không biết lúc đó tôi bị gì mà lại có gan ra ngoài đó dạo trong lúc trời đã tối thui. Có lẽ vì sự thanh bình và yên tĩnh của khu vườn đã thu hút tôi, khiến tôi dẹp bỏ nỗi sợ hãi và tung tăng dạo chơi cùng nó.

Ban đêm, trời đất tĩnh lặng, cây cỏ cũng nghỉ ngơi sau một ngày đầy mệt nhọc, tôi ngửi thấy nhiều mùi hương thoang thoảng qua mũi mình. Puppy dường như cũng khá tâm lý khi ngoan ngoãn ngồi trên tay tôi, đưa đôi mắt tròn xoe nhìn bầu trời đầy sao sáng.

Định bụng vào nhà vì cơn buồn ngủ đã tới ghé thăm thì tiếng xào xạc của lá khô bị ai đó dẫm lên làm tôi giật mình nhìn lại. Một bóng đen từ ngoài cổng đi vào và tiến về phía khu vườn. Dù rất hoảng hốt nhưng tôi vẫn đủ bình tĩnh kiểm tra cho mình một nơi ẩn nấp kín đáo. Bóng đen vừa bước vừa nhìn ngó xung quanh để kiểm tra. Tôi và Puppy lặng thinh và cố không phát ra bất cứ một tiếng động nào. Sau một hồi cẩn trọng, bóng đen tiến lại phía căn phòng kỳ lạ và bắt đầu mở khóa. Tôi cố nhoi người lên để nhìn cho rõ bên trong căn phòng ấy là cái gì. Sau khi mở cửa, bóng đen cúi đầu rồi bước vào trong. Cánh cửa đóng sập lại ngay sau đó. Quá sức tò mò, tôi liều mạng ôm Puppy tới sát căn phòng rồi ngồi thụp xuống. Cánh cửa có một lỗ hổng nhỏ. Thế là tôi đưa mắt vào nhìn.

Những gì mà tôi thấy được thật đáng kinh ngạc. Bên trong căn phòng là một không gian được bài trí đầy ma quái với vô vàn những cánh cửa đủ mọi màu sắc. Cũng may là căn phòng đã được thắp sáng bằng một ngọn nến nhỏ treo ở góc phải nên tôi mới có thể nhìn được điều gì đang xảy ra dù không rõ lắm. Lúc này đây, bóng đen đã dần hiện rõ dưới ánh sáng. Đó là một dáng người thấp, mảnh khảnh với một bộ trang phục toàn là màu đen, đứng quay người vào trong nên tôi chưa nhìn thấy mặt. Người đó móc trong túi ra một chùm chìa khóa nặng trĩu với vô số những chiếc chìa khóa đủ mọi kích cỡ. Sau một hồi lựa chọn và tìm kiếm, người đó đã chọn ra một chìa và tiến vào cánh cửa nằm ở bên tay trái. Vài giây sau, cánh cửa ấy mở ra, tôi suýt nữa hét lên nếu như không kịp lấy tay che miệng lại...

Là một cụ già với mái tóc bạc cùng đôi kính cận nặng nề đứng đợi sẵn đằng sau cánh cửa. Nhìn ông ấy rất ốm yếu và tội nghiệp. Tim tôi bắt đầu giật liên hồi, những sợi tóc sau gáy cứ dựng đứng cả lên. Đây là nơi quái quỷ nào thế này!!!

Bóng đen đưa một túi gì đó cho cụ già rồi nhanh chóng đóng sầm cửa lại. Tôi cũng vội người ra sau. Tuy vậy nhưng tôi không có ý định bỏ đi, tôi muốn được nhìn thấy khuôn mặt của bóng đen kỳ lạ đó. Với dáng người này thì không thể là Luca được, cô ta cao hơn rất nhiều. Vậy là nơi này ngoài Luca ra thì còn có thêm một người nữa có chìa khóa. Cứ thế tôi ngồi yên, nín thở chờ đợi. Chờ đợi đến lúc con người ấy quay lưng lại. Càng lúc tôi càng thấy căn phòng này là một nơi rất rất nguy hiểm và bí ẩn. Và chắc chắn rằng nó ẩn giấu điều gì đó ghê gớm ở bên trong.

Điều mà tôi mong đợi cũng đã đến, sau khi khóa xong cánh cửa vừa mới mở, bóng đen cho tay vào bọc áo rồi từ từ quay lưng lại. Tôi ôm chặt Puppy vào lòng, mắt cố gắng mở to và tim nhảy nhót loạn xạ. Chỉ một chút...một chút nữa thôi...

Trong những lúc ta đang cực kỳ mong chờ một điều gì đó thì luôn xuất hiện một thứ khác cản trở...

Điều này đúng trong trường hợp của tôi, khi mà một bàn tay nào đó từ phía đằng sau đã chạm vào vai tôi và khiến tôi đứng hình toàn tập...

9. Chương 3 Phần 3

CHAPTER 3: BẢO HÔN TIA NẮNG (Phần 3)

Đưa khuôn mặt bạc nhợt ngoài đầu lại nhìn, thật là may mắn, đó là chồng tôi!

Dù đang vô cùng sợ hãi nhưng tôi cũng kịp thời bịt miệng anh lại trước khi Phong Trần phát ngôn ra một câu nào. Tôi tin rằng nếu việc tôi có mặt ở đây bị bại lộ thì mọi chuyện sẽ mãi mãi không bao giờ được đưa ra ánh sáng.

Phong Trần tuy chẳng hiểu mô tê gì cả nhưng cũng chấp nhận im lặng sau khi ú ớ vài câu. Ngay lập tức tôi bế Puppy và lúi thảng anh vào trong nhà. Có vẻ như những tiếng động mà chúng tôi gây ra đã làm cho kẻ áo đen chú ý, hắn đã quay người lại và tiến nhanh ra phía cửa...

Chưa bao giờ tôi thấy tim mình đập mạnh và nhanh như lúc này. Cảm giác sợ hãi và chạy trốn khỏi một điều gì đó thật kinh khủng biết bao. Chỉ trong vòng vài chục giây ngắn ngủi, cả tôi và Phong Trần đã chuyển dời vị trí từ vườn vào phòng ngủ với tốc độ cực kỳ đáng nể phục. Tất nhiên là khi về đến phòng thì cả hai đều thở như chưa bao giờ được thở.

- Có chuyện gì thế em??? Hờ...hờ... – chồng tôi nuốt nước bọt hỏi.

- Cho em thở vài giây rồi em nói cho...

Tôi vẫn còn quá mệt nên không thể nói thêm điều gì tại thời điểm đó. Mọi chuyện cứ như là một giấc mơ hoang tưởng. Làm sao lại có thể xảy ra những cảnh tượng như thế trong một nơi yên bình như khu vườn nhà ngoại của chồng tôi?

Một lúc sau thì bà ngoại về, hai vợ chồng tôi chạy ra đón bà. Nghe bảo bà vừa mới đi ăn tiệc về. Nói thật chứ tôi rất nể cách ăn mặc của bà ngoại chồng. Bà tuy đã nhiều tuổi nhưng vẫn tràn đầy khí chất và phong thái của một quý bà. Không hoa hòe lòe loẹt nhưng lại rất ấn tượng và cá tính. Màu yêu thích của bà hình như là màu đen và trắng, tôi nhận ra điều đó khi để ý thấy trang phục của bà chỉ có hai màu đó mà thôi.

- Bà ơi. Hôm nay bà có uống à? – Phong Trần xị mặt hỏi.

- Hơ hơ!!! Một chút một chút thôi cháu yêu à!!! – bà vừa cởi giày vừa nói, mặt cười cười.

- Cháu lại không nghĩ vậy. Mặt bà đỏ ửng lên rồi kìa. – chồng tôi tỏ vẻ khá khó chịu rồi chạy lại dìu bà. Tôi thì cứ đứng ngậy ra như một con ngố, đợi lúc Phong Trần chạy tới đỡ bà tôi mới lon xon chạy theo.

- Hai đứa làm gì thế??? Bà đâu có say!!! Bà vẫn rất tỉnh táo nha.

Tôi bất ngờ khi bà ngoại hất tay hai vợ chồng tôi ra và thể hiện sự tự ái một cách rất kỳ quặc. Phong Trần có vẻ như hiểu tính bà nên chẳng có phản ứng gì, vẫn tiếp tục khoác tay bà sang một bên vai rồi đưa vào trong. Bà ngoại cứ vừa đi vừa cười, chốc chốc lại có những câu trách cứ nghe có vẻ...đáng yêu!

- Bà lúc say cũng vui anh nhỉ? – tôi cười lém lỉnh nhìn Phong Trần.

- Đợi chút nữa thì em sẽ không còn thấy vui đâu.

Chồng tôi xụ mặt rồi nói một cách đầy hời hợt. Bất giác tôi thấy ngợp ngợp. Hình như lúc bà say sẽ có cái gì đó không ổn.

- Mà này. Chuyện hồi nãy là như thế nào? – Phong Trần như nhớ ra điều gì đó và hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng.

- À...Hix... – bỗng chốc tôi thấy ngại khi nói ra, cũng không hiểu vì sao nữa.

- Sao thế? – thái độ của tôi càng khiến anh tò mò.

- Em nói cái này tuy hơi khó tin một chút nhưng anh phải tin em. – tôi nói với sắc mặt e dè.

- Hở???

- Căn phòng sau vườn ấy. Trong căn phòng ấy có nhốt một cụ già!

- Cái gì cơ??? – Phong Trần ngạc nhiên hỏi to làm tôi bịt miệng anh lại không kịp.

- Suyt! Anh nói nhỏ thôi!!!

- Em đang nói chuyện gì vớ vẩn thế????

- Em nói thật đó. Lần trước em vô tình ra sau vườn và thấy Luca bước vào căn phòng đó với dáng vẻ rất lén lút. Tối nay lúc đi dạo với Puppy trong vườn, em lại thấy một người mặt áo đen bước vào trong đó. Khi em tới lại và nhìn vào trong thì em thấy có rất nhiều cửa, người đó mở một trong những cánh cửa đó và một cụ già xuất hiện. – tôi nói thì thầm như đang kể truyện ma.

Nghe nói kể xong, Phong Trần không có phản ứng gì, cứ nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ngơ ngác và...vài phút sau thì bật cười ha hả.

Tôi thộn mặt ra. Thái độ như thế là sao chứ??? Tôi đang nói những gì mà tôi đã chứng kiến mà cách Phong Trần tiếp nhận là như thế sao???

- Anh không tin em!

Tôi nói với sự bực dọc và đứng dậy bỏ đi ra ngoài. Lúc mở cửa phòng, tôi suýt nữa đứng tim khi nhìn thấy Luca đã đứng trước cửa phòng tôi từ lúc nào.

Nuốt nước bọt ừng ực, tôi cố gắng giữ bình tĩnh và hỏi bằng một thái độ ngây thơ nhất có thể.

- Sao chị lại ở đây?

Và câu trả lời vẫn là sự im lặng. Chị ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn tôi với ánh mắt đầy xáo động rồi bỏ đi. Tôi bắt đầu thấy sống lưng mình lạnh lạnh. Có lẽ nào Luca đã nghe thấy những gì tôi nói với Phong Trần???

Không phải như thế chứ!!!

@@@@@@@@@@@@@@@@

Tối hôm đó.

Tôi, Phong Trần và tất cả những người sống trong căn nhà này đều không thể nào ngủ được. Lý do nghe có vẻ khó tin nhưng lại là sự thật. Đó là vì bà ngoại. Bà hát và đánh trống cả đêm.

- Anh ơi!!! Bà cứ hát thế mãi à??? – tôi nhăn mặt nhìn chồng mình. Anh cũng đang cố gắng bịt tai lại bằng mấy lớp bông to đùng.

- Lúc nào bà say thì bà lại như thế. Không cần được đâu. Tầm 6h sáng thì bà mới dừng lại. – anh thở dài thườn thượt thông báo với tôi sự thật đau lòng.

- Thế còn giấc ngủ của chúng ta thì sao???

Câu hỏi của tôi có vẻ hơi thừa thãi. Vì chắc chắn là chúng tôi sẽ không thể nào ngủ được cho tới khi bà ngoại dừng công việc hát hò và đánh trống lại. Tôi cứ ngồi dậy rồi nằm xuống không biết bao nhiêu lần. Một phần vì nhức đầu, một phần vì đau tai. Phòng tôi đối diện với phòng của bà nên bị ảnh hưởng nhiều nhất. Không biết bà ngoại xài trống loại gì mà âm của nó to và vang lắm. Tôi đoán rằng những ngôi nhà nằm cách đây cả trăm mét cũng có thể nghe thấy. Nhưng tiếng bùm bùm thùm thụp cứ thế làm tai tôi rung rinh. Phong Trần có vẻ đã quen với việc này nên không lâu sau đó cũng chìm vào giấc ngủ sau khi đã bịt kín toàn bộ hai lỗ tai. Puppy nhỏ bé cuộn tròn trên tay tôi cũng ngủ lả ra sau đó với hai chiếc tai cụp xuống cản thứ âm thanh ồn ào đang hành hạ. Chỉ có tôi là không tài nào ngủ được. Mắt tôi cứ nhắm xuống được vài giây lại phải mở căng ra vì một tiếng trống kinh điển đập vào màng nhĩ. Tiếng hát của bà thậm chí còn đáng sợ hơn tiếng trống. Tôi không tưởng tượng được rằng bà có thể hát to và khỏe như thế khi tuổi đã xế chiều. Những bài hát của bà đều là những bản nhạc xưa được bà hòa âm và phối khí theo phong cách riêng. Lần đầu tiên tôi chứng kiến một bài hát được đệm bằng...trống chứ không phải là bằng một nhạc cụ nhẹ nhàng nào đó. Tuy nhiên, không thể phủ nhận là giọng hát của bà rất hay. Ở độ tuổi đó mà cách phát âm, ngân nga, ngắt nhịp của bà vẫn còn rất chuẩn xác và điêu luyện. Nhưng dù bà hát hay đến mấy thì trong trường hợp này tôi vẫn không thể thưởng thức bằng cả tấm lòng. Vì tôi đã quá sức đau tai và buồn ngủ.

Mọi chuyện vẫn diễn ra như thế cho đến lúc nửa đêm, ai cũng đã ngủ ngoại trừ tôi với đôi mắt đã quá mệt mỏi vì cứ phải nhắm mở liên hồi. Không hiểu vì sao tôi đã nhét rất rất nhiều bông vào tai mình giống như Phong Trần nhưng vẫn không cản trở được những tiếng thùm thụp tạo ra từ chiếc trống to đùng trong phòng bà ngoại. Tai tôi cứ như long lên. Không tài nào nghe được bất cứ âm thanh nào khác.

Ngay lúc tôi sắp không chịu đựng được nữa và chuẩn bị lả ra ngất thì sự im lặng đột ngột xuất hiện. Mắt tôi mở to. Chuyện gì thế nhỉ? Phong Trần bảo là phải tầm 6 giờ sáng thì bà ngoại mới dừng lại mà. Quá sung sướng và hạnh phúc, tôi kéo chăn lên và chuẩn bị tận hưởng giấc ngủ mà từ này đến giờ tôi mong chờ.

Nhưng mọi thứ có vẻ không suôn sẻ như tôi nghĩ...

Bây giờ, không còn tiếng hát của bà, không còn tiếng trống âm vang nhưng lại xuất hiện một thứ âm thanh khác...

Một thứ âm thanh mà tôi rất sợ khi phải nghe thấy...

Đó là tiếng khóc!

Trong không gian yên ắng của đêm khuya, những tiếng động dù là rất nhỏ nhưng đều hiện lên rõ ràng bên tai. Tôi lặng người nghe tiếng khóc. Một tiếng khóc to dần, to dần...

Và mất tôi một lần nữa lại mở to khi nhận ra tiếng khóc đó phát ra từ phía phòng của bà ngoại.

Đặt Puppy xuống giường, tôi ngồi nhồm dậy và quyết định sang phòng bà xem sao. Người già thường rất nhạy cảm và cô đơn. Đôi khi họ không kìm nén được cảm xúc của mình trước những thay đổi của cuộc sống. Một phút giây nghĩ về quá khứ, một phút giây nhớ lại một điều gì đó cũng đủ để họ thấy tủi lòng. Bà ngoại Phong Trần dù bên ngoài rất mạnh mẽ và tươi vui nhưng tôi nghĩ bà chắc hẳn cũng có những nỗi buồn nào đó. Có lần tôi thắc mắc hỏi Phong Trần về ông ngoại. Phong Trần bảo ông ngoại của anh đã mất tích cách đây hai năm, mọi công cuộc tìm kiếm đã dần bất lực khi không thể tìm được bất kỳ một dấu vết gì. Còn về việc vì sao ông ngoại anh mất tích thì ngay cả Phong Trần cũng không biết. Bà ngoại cũng không hề đề cập tới chuyện đó một lần nào nữa kể từ ngày ông ngoại bỏ đi và không quay trở lại.

Tiến nhẹ từng bước chân sang cánh cửa phòng bà, tôi định bụng gõ cửa nhưng không hiểu sao lại thấy sợ. Nắm vào tay cầm của cửa, tôi phát hiện ra cửa phòng bà không hề khóa. Thế là thay vì gõ cửa, tôi lại lên mở cửa và đưa mắt nhìn vào trong. Tôi không hiểu vì sao mình lại làm như thế nữa... Mọi hành động lúc đó đều do cảm tính điều khiển...

Phòng bà rất tối. Chẳng có chút ánh sáng nào cả, chỉ có duy nhất một ngọn đèn hình trái tim phát ra thứ ánh sáng màu đỏ nằm trên giá sách. Tôi thấy bà ngoại ngồi dưới đất, quay lưng lại và đang nhìn thứ gì đó mà bà cầm trên tay. Vì thiếu ánh sáng nên tôi không thể nhìn ra đó là thứ gì. Chỉ thấy được hình dạng cơ bản của nó, là một vật lếp và có góc nhọn. Tôi đoán đó là một khung ảnh. Chắc là bà đang nhớ về ông. Tự dưng tôi thấy thương bà quá. Người phụ nữ lúc về già cái quý giá nhất là được sống hạnh phúc với chồng với con. Nhưng bà ngoại thì chỉ có một mình. Có lẽ bà cũng buồn lắm.

Đang định bước vào an ủi bà thì đột nhiên một cánh tay nào đó cầm chặt lấy tay tôi và lôi ra thật nhanh. Quá sức bất ngờ, tôi định hét lên thì bàn tay đó nhanh chóng bịt chặt miệng tôi lại.

10. Chương 4 Phần 3

CHAPTER 3: BẢO HÔN TIA NẮNG (PHẦN 4)

Đang định bước vào an ủi bà thì đột nhiên một cánh tay nào đó cầm chặt lấy tay tôi và lôi ra thật nhanh. Quá sức bất ngờ, tôi định hét lên thì bàn tay đó nhanh chóng bịt chặt miệng tôi lại.

- Luca? – tôi nói thì thầm sau khi bị đưa ra tận nhà vệ sinh của phòng ăn phía sau.
- Cô im lặng đi! – trong bộ dạng hốt hải, Luca lấy tay đặt trên miệng ra dấu im lặng.
- Cô đang làm cái trò gì thế? – tôi ngạc nhiên hỏi, tuy nhiên vẫn biết ý là phải nói nhỏ.
- Đừng bao giờ hành động như thế nữa. Nếu không cô sẽ gặp nguy hiểm đấy! – Luca mặt mày hình sự đe dọa tôi.
- Tôi chẳng hiểu gì cả????
- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện. Đến lúc thích hợp tôi sẽ nói cho cô biết. Còn bây giờ tôi chỉ muốn dặn cô một điều là đừng bao giờ đụng chạm vào cuộc sống riêng tư của bà chủ. Và nhất là không được bước chân vào căn phòng ấy. Nghe rõ chưa! Tôi phải đi đây.

Luca nói một hơi rồi chạy biến đi, bỏ lại tôi một mình trong nhà vệ sinh với cả một đồng hồ ngại và thắc mắc. Cái quái gì đang diễn ra thế này??? Càng lúc tôi càng thấy hoảng sợ khi sống ở đây. Có quá nhiều

điều kỳ lạ và nguy hiểm. Tôi nghĩ mình như đang sống trong một mê cung vậy. Cứ quanh quẩn và không tìm được đường ra. Nỗi sợ hãi làm người tôi run bắn lên, hai tay đan chặt vào nhau và răng thì đánh lập cập. Ban đêm đúng là thời điểm của những điều kỳ lạ và kinh khủng!!!

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

- Cái gì thế này??? Từ Quân!!! Sao em lại đặt chân lên đầu anh???? Sao em lại đạp vào đầu anh???

Tiếng hét thất thanh của Phong Trần làm tôi bật dậy như một cái lò xo. Nhìn anh với đôi mắt ngái ngủ, tôi thật không biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

Sau vài giây tỉnh người, tôi mới bắt đầu định thần lại mọi việc. Tôi chỉ nhớ là đêm qua vì quá sợ nên tôi đã chui vào và nằm ôm anh ngủ. Không hiểu vì sao sáng dậy thì chân tôi lại đặt chễm chệ trên đầu anh, còn đầu tôi lại nằm ở vị trí gần gầm giường. Hèn gì lúc sáng sớm tôi tựa mình thì thấy dưới chân mình có cái gì đó cứng cứng. Và hình như tôi đã đạp vào cái cứng cứng đó thì phải!!!

- Anh ơi! Em xin lỗi! Em không có cố ý!!! – tôi riu rít chuộc tội với chồng mình sau khi nhìn thấy ba bốn cục u nằm trên trán anh.

- Khi em ngủ là lúc em đáng sợ nhất!

Phong Trần chỉ nói mỗi một câu rồi xoa xoa đầu đứng dậy và bỏ vào phòng tắm. Bản thân tôi còn không biết vì sao tôi lại hành động như thế nữa. Có bao giờ tôi ngủ mà vô ý vô tứ như thế đâu cơ chứ!!! Ôi không!!! Xấu hổ quá!!! Làm sao mà đối mặt với Phong Trần nữa đây!!!

Bữa sáng diễn ra với tôi thật nặng nề. Điều đầu tiên là tôi sợ bà ngoại. Từ hôm qua đến giờ trong tôi có một nỗi sợ hãi đối với bà. Có lẽ là do những lời Luca nói tạo ra. Tiếp đến lại ngại thái độ của Phong Trần. Anh cứ cầm cúi ăn mà chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi. Thường ngày anh vẫn luôn gấp thức ăn cho tôi, hôm nay thì hai chữ “mặc kệ” được anh áp dụng triệt để. Tôi thì tôi cũng muốn giận anh lắm nhưng nhìn mấy cục u trên đầu anh thì lại thôi. Ai đời vợ mà lại “oánh” chồng như thế. Thật là quá buồn như con chuồn chuồn...

- Hôm qua bà có hát hay đánh trống gì không mấy đứa??? – câu hỏi của bà khiến cả tôi và Phong Trần gần như phun cơm ra ngoài.

- Hix...c... Á!!! – tôi định thông báo sự thật với bà thì bị Phong Trần đạp một cái đau điếng dưới chân.

- Hả??? Cá gì thế cháu??? – bà ngoại ngạc nhiên ra mặt khi thấy phát âm kỳ cục của tôi.

- Không có gì đâu bà. Vợ cháu mấy bữa nay bỗng dưng sợ cá nên mới có thái độ như thế. Còn tối qua bà ngủ rất yên lặng, không làm gì cả. – Phong Trần nói dối mà mắt không hề chớp, thật quá nể phục.

- Thế à! Ta cũng nghĩ ta sẽ ngoan như vậy!!! – bà ngoại trả lời với nụ cười híp mắt. Tôi thì vẫn đang tím ruột vì cú đá quá đau của chồng mình. Có phải anh đang muốn trả đũa tôi vụ hỏi sáng không nhỉ??? Đàn ông kiểu gì mà bần tiện như thế cơ chứ!!!

- Nhưng bà lớn tuổi rồi, đừng uống mấy thức uống có cồn đó nữa nhé! – Phong Trần nói chân thành. Lần đầu tiên tôi thấy anh quan tâm tới bà ngoại như thế.

- Ôi dào. Bà có uống đâu. Chỉ tại mấy bà bạn trong câu lạc bộ cứ ép bà thôi. Haha...- bà ngoại nói đầy nhí nhảnh rồi phá lên cười. Tôi thì vẫn ngậm ngùi với nỗi đau dưới chân mình.

- Thôi mấy đứa ăn tiếp đi! Gần trễ giờ đi làm rồi kìa!

Sự thúc giục của bà ngoại làm tôi và Phong Trần giật mình. Đúng là chúng tôi đã quá mất thời gian cho buổi sáng. Bây giờ là 6h30, tôi còn phải thay áo quần, cải trang lại rồi tới trường nữa. Ôi thôi! Không kịp mất thôi!!!!

Có vẻ như vì quá vội vã ăn uống nên cổ họng và dạ dày đã phản ứng lại tôi.

- Sao thế em? – Phong Trần dừng đũa khi thấy khuôn mặt tôi biến sắc.

- Em...cũng không biết! – tôi trả lời trong trạng thái vô cùng khổ sở.

Và rồi không thể tìm lại được, tôi vừa dọn lên từng hồi vừa lấy tay che miệng trước con mắt hình viên bi của tất cả mọi người. Vài giây sau thì tôi phải xin phép chạy thẳng vào nhà vệ sinh để tống khứ đồng thức ăn trong miệng. Mọi thứ thật là không thể nào tồi tệ hơn...

Sau khi nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh, tôi bước ra với dáng vẻ lờ đờ. Một phần vì mệt, một phần vì đau thắt bụng. Thế là bao nhiêu thức ăn nạp vào từ nãy đến giờ đã không còn trong bụng nữa. Cái tội ăn quá nhanh và quá vội vã đã hại tôi thế thảm. Sáng nay tôi mất điểm trầm trọng trong mắt chồng và cả bà ngoại chồng. Huhu...

Ngồi xuống bàn ăn với vẻ mặt lấm lét như một kẻ ăn trộm, tôi chẳng buồn muốn ăn nữa. Phong Trần thì nhìn tôi với nét mặt chẳng hiểu vì sao. Còn bà ngoại thì chống cằm và nhìn tôi chăm chú.

- Hix...Cháu...xin lỗi! Lần sau cháu sẽ ăn uống đáng hoàng hơn! – tôi nói bên lên, không dám ngược đầu nhìn mọi người.

Đáp trả lại lời xin lỗi của tôi lại vẫn là sự im lặng. Thế này là thế nào??? Điều tôi làm thật sự tồi tệ như thế nào??? Ôi không...

- Có vẻ như...ta sắp có cháu rồi!!!

Bà ngoại bỗng dưng hét toáng lên làm tôi đánh rơi cả đôi đũa trên tay. Không hiểu sao từ lúc về nhà này thần kinh tôi cứ bị đẩy đến cực độ. Chắc tim tôi đã to như cái trống rồi!!!

- Bà nói cái gì kỳ cục thế ạ? – Phong Trần nhảy lên đành dạch trong khi tôi vẫn chưa định hình được câu nói mà bà vừa mới nói.

- Chứ sao nữa. Vợ cháu đang có những dấu hiệu của một phụ nữ có mang. Sợ mùi tanh của cá và buồn nôn kìa. – bà ngoại hí hửng.

- Trời ơi! Bà nghĩ xa quá rồi đấy!!! – Phong Trần lú lười.

- Bà ơi chúng cháu c...Á!!!- tôi định bụng nói là tôi và Phong Trần còn chưa động phòng thì đã bị anh cho thêm một cú đau điếng vào chân bên kia. Thành ra tôi lại phát âm ra cái chữ kỳ quặc là Cá! +__+

- Đó thấy chưa! Cứ nhìn thấy đĩa cá trước mặt là vợ cháu thét lên như thế. Bà đoán quả không sai mà. Vợ cháu đúng là mất đề!

Sự khẳng định chắc nịch của bà làm vợ chồng tôi cứ gọi là ngồi trên đọt cây. Tại sao mọi chuyện lại diễn biến như thế này nhỉ??? Chỉ vì cú đá định mệnh của anh và sự hấp tấp trong ăn uống của tôi mà khiến cho bà có đủ bằng cứ để bảo tôi đã...có thai?!? Trong khi chúng tôi chưa làm cái gì cả. Thế loại gì đây??? Tại sao Phong Trần lại không cho tôi nói việc tôi và anh từ lúc cưới đến giờ vẫn ngủ riêng cơ chứ. Tại sao và tại sao???

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Chúng tôi đi làm trong tình trạng không mấy vui vẻ.

- Tại sao anh không cho em nói ra chuyện đó? – tôi bực mình quay qua hỏi Phong Trần.

- Bà mà biết thì anh với em không xong đâu! – anh vừa lái xe vừa thở dài.

- Sao thế?

- Bà ngoại là người rất phong kiến và nguyên tắc. Nếu biết chuyện mình vẫn ngủ riêng thì bà sẽ phạt đấy. Mà hình phạt của bà không tệ đâu. Cũng giống như việc ngày trước bà đã tự đánh mình 100 cái bằng chiếc roi mây vì biết bản thân đã la hét đánh trống ầm ĩ sau khi uống say. – Phong Trần nói với vẻ mặt khá nghiêm trọng làm tôi cũng nghiêm trọng theo.

- Đó là lý do hồi nãy anh ngăn không cho em nói với bà chuyện tối qua à?

- Uh. Đôi khi em thật thà và lắm chuyện quá!

- Anh cũng thật thà đâu kém gì em...

Tôi nói đầy hờn dỗi sau khi nghe câu nhận xét quá phũ phàng của chồng mình. Định nói cho anh biết những việc kỳ lạ xảy ra tối qua mà nghĩ lại chắc anh ấy cũng chẳng tin nên tôi im lặng. Thật khó chịu khi có một ông chồng ngay thẳng và thật thà quá đáng như thế. Người ta khen vợ không hết lời thì ông lại chê vợ không ngót. Từ lúc cưới nhau về chưa bao giờ thấy anh ấy khen tôi lấy một câu, chỉ toàn chê thôi. Còn tôi lúc nào cũng khen chồng mình. Nào là khen anh cao ráo trắng trẻo khi thấy anh tập thể thao, nào là khen anh có mắt thẩm mỹ và trình độ nghệ thuật cao khi vẽ tôi mà giống như tạc, tôi còn khen anh có khiếu cắt tóc khi thấy quả đầu mới mà anh tự cắt quá đẹp và thời trang. Thế đấy! Chỉ mình tôi nghĩ cho anh mà anh nào có nghĩ cho tôi đâu! Huhu...

Bước xuống xe với vẻ mặt xù hơn cả bánh bao chiều, tôi chỉ chào anh rồi lạnh lùng bước vào trong. Chồng với con mà kiểu này thì chỉ có buồn dài dài. Đã thế anh còn không thèm xuống xe để làm hòa với tôi nữa chứ! Thật quá đáng...thật quá đáng...

Sau khi ngồi trên chiếc ghế êm ái trong phòng thư viện, tôi nhìn quanh quất rồi thấy lòng mình trĩu lại. Sao dạo này thư viện ít người tới mượn sách vậy nhỉ? Học sinh bây giờ hình như không còn hứng thú với văn hóa đọc nữa rồi. Những tiến bộ của công nghệ thông tin đã thay đổi mọi thứ. Thay đổi cả cách tiếp cận tri thức. Đôi khi cũng thấy buồn buồn.

Đang định chọn một cuốn để ngồi đọc, tôi bị làm cho đứng tim khi Nhân Mỹ không biết từ đâu lù lù đi vào, đáng bộ rất ngênh ngang và dễ ghét.

- Cho trả cuốn sách với.

Cậu ta nói một cách hỗn xược rồi đặt cuốn sách trên bàn. Tôi tin chắc là Nhân Mỹ chưa đụng đến một trang nào trong cuốn sách này cả. Thật là. Không đọc thì mượn làm gì chứ.

Tôi chẳng thèm nói lại, cầm cuốn sách và trả về vị trí của nó. Cái thói xấc xược vẫn chẳng hề thay đổi. Con nhỏ nào làm người yêu của thằng nhóc này chắc là khổ dữ lắm.

Lúc về lại bàn làm việc, tôi cứ nghĩ Nhân Mỹ đã đi rồi, ai ngờ cậu ta vẫn đứng lì ở đó. Gì đây nhỉ? Định mượn cuốn khác về để ngắm bìa sách à?

- Em muốn mượn cuốn khác à? – tôi hỏi với vẻ khá bức dọc.

- Không!

- Thế em về lớp đi. Trễ giờ rồi. – tôi nói khá lịch sự nhưng hàm ý “đuổi” là rất rõ ràng.

- Không.

- Thế em muốn gì? – tôi đã bắt đầu bức mình.

- Mượn.

- Mượn cái gì? – tôi sắp không kìm chế được sự tức giận của mình.

- Mượn cô!

11. Chương 5 Phần 3

Tôi ngã ngửa ra trước câu trả lời của Nhân Mỹ. Sao một học sinh mà lại cư xử một cách thiếu tế nhị và lịch sử với người lớn hơn tuổi như thế chứ! Tôi dù cho không phải là giáo viên nhưng cũng là nhân viên của trường cơ mà.

Chưa kịp để tôi phản ứng, cậu nhóc đã nhướng người lên và đưa đầu mình sát mặt tôi. Lần này thì tôi không thể nào để yên được. Hành động này phải bị trừng trị. Một sự ngang ngược và thô lỗ quá đáng.

Nghĩ là làm, tôi đưa tay lên và đẩy cậu ta ra xa. Mặt tôi đã bắt đầu nóng và đỏ lên vì tức giận. Ấy vậy mà cậu ta còn dám cầm tay tôi nữa cơ đấy. Nụ cười đầy khiêu khích của Nhân Mỹ như thể hiện rằng cậu ta biết tất cả làm ruột gan tôi cứ gọi là lồng lộn cả lên.

- Mỹ! Em làm gì thế?

Thật may cho tôi khi cô Thi đã kịp thời xuất hiện. Nếu cô ấy tới chậm thêm phút nữa thì tôi không biết điều gì tồi tệ sẽ xảy ra.

Nhân Mỹ đành phải thả tay tôi ra. Tôi mừng rơn cười toe toét. Bây giờ ngay cả trường học cũng nguy hiểm với tôi.

- Càng lúc em càng quá đáng đấy! Em dám trêu chọc cả cô quản lý thư viện nữa à? – cô Thi nói với giọng đầy giận dữ mặc dù vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Nhân Mỹ chẳng thêm đáp lại, đưa đôi mắt ngang tàng nhìn cô ấy rồi bỏ đi. Tôi thật là bó phép với cái kiểu con trai mới lớn như thế rồi đấy.

Đợi đến lúc Nhân Mỹ đã đi xa, cô Thi mới nhẹ nhàng tiến lại và nói với tôi:

- Em không sao chứ! Thằng bé tính cách hơi quái dị chứ không phải người xấu đâu. Em bỏ qua cho nó nhé!

- Dạ...em cũng không sao...

Cô ấy đã nói thế thì tôi cũng chẳng biết nói làm sao nữa. Nhân Mỹ có người mẹ kế tuyệt vời như thế mà không biết quý trọng gì cả. Bây giờ kiếm đâu ra một phụ nữ vừa đoan trang vừa tốt bụng lại giỏi giang như cô Thi cơ chứ. Ngay cả cách cô ấy đi cũng khiến tôi ghen tỵ. Sao có thể đi một cách thanh thoát và nhẹ nhàng như vậy nhỉ?

Mọi hy vọng của tôi khi bước chân vào làm việc trong ngôi trường này ngày một ít dần đi. Vì tôi không thể tìm được bất kỳ một manh mối hay dấu vết gì cả. Hỏi ai họ cũng bảo là không biết. Mọi người cứ như bị xóa sạch ký ức trong khi chuyện đó chỉ mới xảy ra cách đây hai năm. Thật là buồn.

Ngồi hoài trong thư viện cũng chán, tôi chạy xuống và đi dạo trong sân vườn sau của trường. Mỗi lần bực dọc hay có điều gì đó không vui thì tôi lại thích đi dạo và nhìn ngắm bầu trời để mong muốn tìm lại chút gì đó yên bình trong tâm thức.

Đột nhiên tôi nghe tiếng quét lá xào xạc, nhìn lên thì thấy bác lao công của trường đang chăm chỉ quét dọn những chiếc lá đã rụng vào tối hôm qua. Không có họ thì ngôi trường đã không sạch sẽ và đẹp đẽ như thế này. Nhìn kỹ hơn một chút, tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy đó chính là bác Kiên, người mà những lúc tôi học ở đây đã rất yêu quý. Bác đã giúp đỡ tôi những lần tôi đi học muộn và cho tôi mượn ô mỗi lúc trời mưa. Thế mà lâu nay tôi vẫn nghĩ là bác đã không còn làm việc ở đây nữa chứ.

- Bác Kiên!!!

Tôi chạy lại và gọi tên bác đầy trêu mến. Nhìn bác đã già hơn và ốm đi rất nhiều. Tuổi tác và công việc đã lấy đi của bác quá nhiều.

Hất chiếc mũ rộng vành, bác Kiên chậm chậm ngẩng mặt lên và nhìn tôi. Đôi mắt bác nhú lại dường như để nhìn cho rõ và cố gắng nhớ ra điều gì đó. Vài giây sau thì bác mỉm cười hỏi tôi.

- Xin lỗi! Cô là ai?

Câu hỏi của bác làm tôi loạng choạng. Suýt nữa thì tôi đã bảo với bác tôi là Tử Quân, là cô học trò nhỏ tinh nghịch ngày xưa vẫn thường hay mè nheo với bác. Thật là ngớ ngẩn khi tôi lại mong muốn người khác nhận ra mình khi đang cải trang. Chắc giây phút đó tôi đã bị cảm xúc chi phối.

- Dạ... Cháu là nhân viên mới của phòng thư viện trường. – tôi lấy lại tỉnh táo và bắt đầu giới thiệu mình.

- Thế à? Chào cô...Nhưng sao cô biết tên tôi? – giọng nói của bác vẫn ấm áp như ngày nào.

- À...dạ...hồi cấp 3 cháu có học ở đây. Cháu là bạn của Tử Quân đấy bác ạ! Bác còn nhớ Tử Quân không??? – may mắn là tôi đã tìm được một lý do để tiếp cận với bác.

- Có chứ! Con bé ngày xưa vẫn hay làm nũng với tôi đây mà. Hóa ra cô cũng học ở đây và là bạn của nó à? Nụ cười tươi của bác làm tôi ấm lòng. Bác vẫn chưa quên tôi. Thật là hạnh phúc. Tình cảm giữa người và người đúng là không chịu sự chi phối của thời gian.

Trò chuyện với bác một thôi một hồi về những ngày xưa cũ, đột nhiên tôi nhớ đến việc mà mình vẫn đang điều tra. Bác Kiên là người làm lâu năm ở đây, bác lại là người thật thà nên chắc là tôi sẽ có thêm nhiều thông tin.

- Bác ơi...

- Gì thế cháu?

- Bác có biết vụ cháy nhà kho ở trường này cách đây 2 năm không ạ?

Bác Kiên trả lời câu hỏi của tôi bằng một nét mặt vừa ngạc nhiên vừa chua xót. Bác chẳng nói gì, chỉ cúi đầu trầm ngâm. Điều này càng khiến tôi hoang mang lo lắng.

- Sao thế ạ? Cháu hỏi chỉ vì tò mò thôi... – tôi cố gắng nói bình tĩnh để bác không nghi ngờ.

- Đó là một thảm kịch...

- Dạ. Cháu cũng nghe người ta nói thế. Bác có chứng kiến được sự việc đó không?

- Có. Hôm đó là ca trực của bác. Cái nhà kho đó đã từ lâu lắm rồi không được sử dụng. Không ngờ lại là nơi xảy ra chuyện kinh hoàng như thế. Cũng may những đứa trẻ bị nhốt trong nhà kho đã được cứu ra hết. Không thôi thì...

Tôi ngỡ ngàng trước những gì vừa nghe. Những đứa trẻ đã được cứu ra hết ư??? Không phải ngày trước chính báo chí đưa tin là toàn bộ những người có trong nhà kho lúc xảy ra vụ cháy đều đã mất mạng cả hay sao? Vậy là bé Trinh của tôi, bé Trinh của tôi vẫn còn sống??? Tôi đang mơ hay tỉnh đây???

- Bác! Có thật là những đứa trẻ đã được cứu ra hết không ạ? Không phải tất cả đều bị chìm trong biển lửa hay sao??? – tôi cầm lấy tay bác Kiên và hỏi như chưa bao giờ được hỏi.

- Uh. Chính bác nhìn thấy mà. Có một tốp người đã xông vào cứu bọn trẻ và đưa lần lượt chúng ra ngoài. Bác còn nhớ như in trong số những đứa trẻ ấy có một cô bé tóc rất dài với cái băng đô xanh trên đầu nữa.

- Dạ???

Tim tôi như vỡ ra từng mảnh vì không thể tin vào những gì vừa nghe. Cô bé mà bác Kiên nói chính là em Trinh của tôi. Không ai khác chính là em ấy. Ngày trước em đã một hai đòi tôi mua cho bằng được cái băng đô màu xanh nhân dịp sinh nhật. Và bé Trinh đã đeo chiếc băng đô đó vào ngày em bị bắt đi. Thế là những gì tôi tin tưởng bấy lâu nay là sự thật??? Khi tất cả mọi người đều bảo tôi điên khi nghĩ rằng bé Trinh vẫn còn sống thì tôi vẫn đi tìm em gái mình. Và giờ đây tôi đã đúng. Ôi không!!! Thế là bé Trinh bé bỏng của tôi vẫn còn sống đâu đó trong thế giới rộng lớn này ư??? Ôi không...

Tôi cứ suy nghĩ như thế với những giọt nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt. Bác Kiên nhìn và chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với tôi. Nhưng có lẽ sự nhạy bén của một người đã đứng tuổi khiến bác hiểu và im lặng nhìn tôi khóc. Một niềm hạnh phúc quá lớn đối với trái tim quá nhỏ bé của tôi. Giờ đây tôi nhận ra rằng chỉ cần có niềm tin thì sẽ có tất cả. Sự thật em Trinh vẫn còn sống sẽ là động lực mạnh mẽ hơn thúc đẩy tôi trong việc đi tìm ra sự thật và lấy lại được đứa em gái thân yêu tội nghiệp của mình.

Vuốt nhanh những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi, tôi ngẩng đầu nhìn bác Kiên và nở một nụ cười hiền:

- Bác ơi. Ngoài việc bác thấy những đứa trẻ được cứu thoát thì bác còn thấy được điều gì khác nữa không ạ?

- Lúc đó trời tối lắm cháu ạ. Không khí lại hỗn loạn nữa. Nếu lúc đó không phải bác để quên túi xách ở gần nhà kho rồi quay lại lấy thì bác không thể nhìn thấy việc mấy đứa trẻ được cứu ra đâu.

- Vậy bác có nhìn thấy người đã đưa mấy đứa trẻ ra ngoài không ạ?

- Bác không chắc lắm. Nhưng trong số đó có một người phụ nữ thì phải. Cô ta khá cao và mái tóc ngắn nhìn rất kỳ cục.

- Dạ??? Tóc ngắn??? Có phải mái tóc một bên ngắn một bên dài không ạ?

- Uh. Đúng đấy!

Là Luca!

Không thể nào!

12. Chương 6 Phần 3

Tôi cảm ơn và chào tạm biệt bác Kiên khi trời đã chuyển màu nắng. Giờ tan trường đã điểm. Những gì bác Kiên nói với tôi thật quý giá biết bao. Có lẽ Ông Trời đang giúp tôi để tôi có thể sớm tìm ra sự thật và tìm được em gái mình. Nhưng mọi chuyện vẫn còn bí ẩn và nhiều khúc mắc lắm. Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết vì sao những đứa trẻ lại bị bắt đi, không hiểu vì sao Luca lại tới nhà tôi làm việc rồi sau đó bỏ đi trong im lặng sau khi khiến cả công ty của ba tôi phá sản, không hiểu vì sao báo giới lại nói rằng những đứa trẻ đã không còn trong vụ cháy kinh hoàng hôm đó khi mà chúng đã được cứu thoát ra từ trước. Và còn một nghi ngờ nữa mà lâu nay vẫn nằm trong suy nghĩ của tôi. Đó chính là việc những người bạn thân làm ăn cùng với ba tôi trong phi vụ bí ẩn làm phá sản hàng loạt công ty năm đó, tất cả mọi người sau đó đều đột ngột biến mất trừ ba tôi. Có lẽ nào tất cả mọi chuyện đều liên kết với nhau? Có lẽ nào đằng sau những biến cố đó là những bí mật kinh khủng mà tôi cần phải tìm hiểu?

Càng nghĩ càng nhức đầu!

Nhưng tôi tin chắc một điều rằng Luca biết bé Trinh của tôi đang ở đâu. Và tôi cần phải khiến cho cô ta nói ra điều đó. Chắc chắn là như vậy! Dù cho đó không phải là điều dễ dàng...

Thần thờ bước ra cổng trường chờ Phong Trần tới đón, tôi suýt nữa văng tim ra ngoài khi Nhân Mỹ không biết từ đâu lại lù lù xuất hiện. Lúc này tôi đang cực kỳ không vui, và sự xuất hiện của cậu ta báo hiệu sẽ có điều gì đó không hay sắp sửa xảy ra.

Tôi dừng lại khi bị Nhân Mỹ đứng chặn trước mặt. Không hề nói một câu nào, tôi lạnh lùng bước sang một bên và đi tiếp, chiến lược tôi đang sử dụng là coi cậu ta như không khí và không thêm quan tâm.

- Tại sao lại phải cãi tranh như thế?

Câu hỏi của Nhân Mỹ làm tôi phải dừng lại. Một sự lo lắng bỗng ùa lên trong lòng tôi.

Tuy nhiên tôi thiết nghĩ mình cần phải giữ bình tĩnh trong trường hợp này, vì lẽ đó, tôi quyết định tiếp tục đi, mặc kệ cho cậu ta muốn nói gì thì nói.

Nhưng đôi khi dừng lại sẽ là một quyết định khôn ngoan!

Bước ngoặt với một đồng suy nghĩ trong đầu như thế nên tôi hoàn toàn không để ý gì đến tình hình xung quanh. Đó cũng là lý do để tôi suýt trở thành nạn nhân của một vụ đâm xe nếu như không có cú nhảy kinh thiên động địa của Nhân Mỹ khi chạy lại ôm tôi và ngã nhào qua một bên vệ đường. Lúc nằm dưới đất, tôi cứ mở tròn to mắt nhìn, hồn vía cứ bay tung cả đi. Tôi không hiểu mình vừa trải qua chuyện gì nữa. Nhìn sang một bên, tôi thấy Nhân Mỹ đang nhăn nhó mặt mày. Hình như cậu nhóc đang đau lắm thì phải. Quay lui nhìn thì những vệt khói mờ của một chiếc xe máy nào đó đã khuất dần đi trong con hẻm phía trước mặt.

Nhân Mỹ đã cứu tôi!

- Này! Này! Cậu không sao chứ???

Tôi ngồi dậy và vội vã đỡ Nhân Mỹ, mồ hôi mồ kê cứ thế chảy tuôn ra.

Có vẻ như cậu ấy vẫn còn đau nên không nói năng gì. Tôi ngó người đi khi Nhân Mỹ dùng tay ấn chặt lại một phần của chiếc mặt nạ bằng da mà tôi đang đeo khi nó bị hở ra ngoài. Có vẻ như cậu ta đã biết tôi là ai...

- Có cần đến bệnh viện không? Tôi thấy hình như cậu đau lắm. – tôi cứ cuốn quýt cả lên.

- Không cần. Ngồi chút là đỡ thôi.

Cuối cùng thì Nhân Mỹ cũng chịu mở miệng. Một vài người xung quanh tiến lại giúp tôi đỡ Nhân Mỹ vào ngồi trong quán nước gần trường. Tình hình cũng không nặng nề lắm thì phải. Ngoài vài vết xước trên mặt và tay ra thì hình như Nhân Mỹ không bị gì ở xương hay những bộ phận quan trọng trên cơ thể.

- Có thật sự là không sao không? Hay cứ tới bệnh viện cho chắc ăn? – tôi cố gắng khuyên bảo cậu nhóc.

- Đã bảo là không cần mà.

Nhân Mỹ bực dọc nói lớn làm tôi ngậm miệng hoàn toàn. Dù sao cậu nhóc cũng là ân nhân cứu mạng tôi. Tôi không muốn tranh cãi với cậu ấy trong lúc này.

Hai chúng tôi ngồi im lặng như thế khoảng mười lăm phút. Hôm nay không hiểu sao Phong Trần lại tới đón tôi muộn. Thường thì lúc nào tôi tan trường là anh đã có mặt trước cổng rồi. Vừa gặp phải xui xẻo nên tôi cũng lo lắng không biết chồng mình đến muộn là vì lý do gì. Tôi sợ anh lại gặp chuyện gì đó...

Hix... Có nhiều thứ không may thường xảy đến bất ngờ...

- Ai tư vấn cho kiểu tóc và cái mặt nạ đó thế?

Câu hỏi từ trên trời rơi xuống của Nhân Mỹ làm tôi thẹn mặt ra.

- Nói cái gì thế?

Dù biết là cậu ta đã nhận ra tôi là ai nhưng tôi vẫn cố gắng lờ đi.

- Quá xấu. Nhìn như yêu tinh!

Thực tình là tôi muốn cãi lại lắm nhưng biết là không nên nóng vội trong lúc này nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Chộc Nhân Mỹ nổi điên lên rồi cậu ta đi nói hết với mọi người trong trường tôi giả dạng tới đây làm việc thì mọi cố gắng của tôi coi như đổ sông đổ bể. Vì vậy một điều nhin là chín điều lành. Tôi cần phải tập kiên nhẫn trước những nhóc con mới lớn như cậu ấy.

Nhưng làm sao Nhân Mỹ biết tôi là ai được nhỉ??? Tôi cứ nghĩ mình hóa thân như thế là quá xuất sắc rồi chứ!!!

Thật là một câu hỏi khó.

Thêm mười lăm phút nữa mà chồng tôi vẫn bật vô âm tín. Điện thoại gọi thì không thêm bất máy. Sao anh ấy có thể để quên vợ của mình theo cách vô tư như thế này chứ? Thật là bực mình!!!!

- Đi về không?

Tôi ngẩng mặt nhìn Nhân Mỹ khi cậu nhóc hất hàm hỏi tôi.

- Tôi đợi người tới đón. Cậu còn đau không? Có tự về được không?

Lòng tôi cứ cảm thấy xót xa khi nhìn những vết thương trên mặt Nhân Mỹ. Đôi khi chẳng thể hiểu nổi con người này nữa. Cậu ta đối với tôi là như thế nào đây???

- Tất nhiên là không. Đưa tôi về đi.

Câu nói mang tính chất ra lệnh của Nhân Mỹ làm tôi vừa ngạc nhiên vừa thấy khó xử. Cậu ta vì tôi mà bị thương, nhưng tôi bây giờ lại phụ thuộc và Phong Trần. Nếu tôi đưa cậu nhóc về thì Phong Trần phải tính sao??? Càng nghĩ càng thấy giận chồng tôi ghê gớm. Không biết sáng nay có việc gì mà anh ấy lại quên đi đón tôi. Bộ lẽ tôi cứ phải ngồi đợi mãi như thế này???

Thật không thể nào chấp nhận được!

- Có đưa tôi về được không?

Không hiểu cậu nhóc này ăn phải cái gì mà cứ mở miệng ra là toàn giọng đao búa.

- Thực tình thì tôi cũng muốn đưa cậu về...nhưng mà...

Tôi khá lúng túng khi nhìn vào mắt Nhân Mỹ để nói. Cậu ta đang không khỏe, nếu để mặc cho Nhân Mỹ lái xe một mình về thì không ổn chút nào. Tay cậu nhóc vẫn còn đau thế kia mà.

Khó xử...

Thêm mười phút nữa, mọi chờ đợi của tôi vẫn chỉ là chờ đợi. Điện thoại của Phong Trần bây giờ không những không nghe máy mà còn không liên lạc được. Gọi về nhà thì cũng chẳng thấy ai nhắc điện thoại. Tôi cũng không có số của bà ngoại nữa. Chồng tôi, anh ấy rất cuộc đang làm gì cơ chứ!!!

- Sao?

Lần thứ ba Nhân Mỹ cất giọng hỏi. Mức độ lúng túng của tôi lại tăng lên.

- Không biết nữa...

Giờ đã quá trưa rồi. Tôi cũng không thể cứ ngồi mãi ở đây mà đợi. Bụng dạ cũng đang biểu tình nhiệt liệt. Làm sao bây giờ???

- Cứ ngồi như vậy mãi à???

Tôi đã thấy sự bức bối trong câu nói của Nhân Mỹ. Mà cũng hay thật. Cậu ta muốn về thì cứ về đi. Sao cứ một hai bắt tôi phải đi theo vậy chứ!!!

Nhưng mà tay cậu ta đang đau...Aiza...Tôi quên mất chuyện đó...

Thêm vài giây đắn đo, tôi đứng bật dậy, kêu tính tiền và nói với âm lượng vừa phải:

- Đi nào. Tôi đưa cậu về!

Không biết tôi có nhìn nhầm hay không nhưng tôi đã thấy một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt ngang tàng của Nhân Mỹ. Cậu nhóc này đúng là vẫn chưa lớn. Chỉ có con nít mới xem chuyện này như một trò chơi mà thôi.

Sau khi vào nhà xe lấy xe dùm cho Nhân Mỹ, tôi quyết định sẽ đeo cậu nhóc về. May là hôm nay Nhân Mỹ đi xe máy điện, chứ nếu là xe đạp thì đó cũng là một vấn đề nan giải đối với tôi.

Chạy vù vù trên đường trưa với cái nắng quá sức oi ả, người tôi cứ như bốc hơi dần đi, chẳng còn chút sức nào nữa. Nhân Mỹ hình như hiểu được tôi đang ở trong tâm trạng như thế nào nên ngồi yên và không chọc ghẹo gì tôi cả.

- Còn xa không?

Tôi vừa nhăn mặt vừa cố gào to lên.

- Sắp tới rồi!

Từ “sắp” của cậu nhóc làm tôi thở phào phần nào. Gì chứ thời tiết này dù cho là đi xe máy hay xe đạp cũng là một cực hình.

Nhưng tôi thấy lạ. Đi theo đoạn đường mà Nhân Mỹ chỉ dẫn tôi cứ có cảm giác quen quen và kỳ kỳ sao đó. Cảm giác như tôi đang đi theo một...vòng tròn!

Phía trước kia chẳng phải là con đường mà ngôi trường cấp ba của tôi đóng đô sao???

- Tới rồi đó! Còn chút nữa thôi!

Tôi như một con ngố, cứ thế chạy tới và dừng lại trước ngôi nhà nằm ngay ngán đầu đường. Như thế này là như thế nào???

- Tới nhà tôi rồi đó.

- Hả?

Nhân Mỹ xuống xe và bắt đầu cười khinh khịch. Tôi cứ đơ ra như vừa mới bị điện giật. Sao thế này? Nếu nhà cậu nhóc ở đây thì chỉ cách trường có vài chục mét. Cớ sao lại bắt tôi chạy vòng vòng như điều hành cả một chặng đường dài miên man thế kia???

Tôi đang bị troll ư???

Không phải chứ!!!

- Trò gì thế này?

Tôi bắt đầu xụ mặt và gầm gừ.

- Khờ thế! Bị lừa thôi! Mà cũng không hẳn. Con đường nào cũng dẫn tới thành Rome mà.

Nhân Mỹ nói như cười rồi nhìn tôi với ánh mắt lém lỉnh. Hai mắt tôi sụp xuống. Ôi thôi. Tôi chính thức đã bị lừa. Vừa bị leo cây vừa bị lừa. Còn điều gì tồi tệ hơn hôm nay nữa không???

Chẳng buồn mắng chửi lại Nhân Mỹ, tôi thả lại xe cho cậu ta rồi bỏ đi. Thực tình lúc này tôi đang rất mệt. Vì vậy nên dù giận tím ruột bầm gan nhưng tôi vẫn không muốn nổi đóa trong lúc này. Sức khỏe của tôi không cho phép. Bây giờ tôi thấy lo cho chồng tôi nhiều hơn. Có lẽ nào anh ấy đã gặp chuyện gì đó?

Thật là lo quá đi...

Tôi cứ thế đi bộ nặng nhọc trên đường. Lòng dạ cứ sôi lên ùng ục vì lo lắng. Tôi lo đến mức mà không biết có kẻ này giờ vẫn đi sau lưng mình.

- Làm cái gì thế? Về nhà đi!

Tôi dừng lại và gắt lên. Tôi không tài nào hiểu được cậu ta đang muốn giở trò gì nữa.

- Kệ tôi. Đường là của chung. Không của riêng ai cả.

Lần đầu tiên trong đời tôi chứng kiến một kẻ điên có đẳng cấp như thế. Trời trưa nắng như đổ lửa mà cậu ta vẫn hí hửng bỏ tay vào bọc quần và đi dạo ư? Mặc kệ! Tôi không muốn để ý đến cái kẻ mang tên Nhân Mỹ đó nữa.

Đi ra đường lớn thì tôi bắt được taxi. Cuối cùng cũng có thể về nhà trong im mát. Còn điều gì kinh khủng bằng cái nắng ban trưa nữa. Ôi không. Da dễ tôi cứ gọi là cháy đen như than cả rồi.

Lúc vào xe, tôi thấy Nhân Mỹ đã dừng lại công việc “đi dạo” của mình, đứng yên nhìn tôi rồi sau đó quay lưng đi. Dù tôi cũng biết là cậu nhóc đi theo tôi chỉ với mục đích là đưa tôi về nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy khó chịu và bức tức. Cái cách Nhân Mỹ thể hiện quá kỳ quái và điên rồ. Mà thường thì những điều kỳ quái và điên rồ là vô cùng nguy hiểm. Vì thế nên tôi mới luôn có cảm giác sợ Nhân Mỹ. Sợ cái khác người của cậu nhóc vẫn đang ở tuổi ăn tuổi lớn này.

Về đến nhà, từ ngoài cổng nhìn vào, tôi sững sờ khi thấy chiếc xe của chồng mình đang nằm lù lù trong đó. Không khí trong nhà thì có vẻ vô cùng sôi động và náo nhiệt. Tiếng cười đùa vang cả một góc sân.

Chuyện gì đang xảy ra thế này???

Mở cửa bước vào với nỗi uất nghẹn trong lòng, tôi từ từ thấy bà ngoại và Luca đang ngồi cười nói rôm rả với một ai đó. Tiến vào sâu hơn, tôi sững sờ khi thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đang cầm tay Phong Trần. Cả hai nhìn vô cùng thân thiết. Như thế này là như thế nào đây????

Sự xuất hiện của tôi trong nhà dường như không gây được bất kỳ một sự chú ý nào nếu như tôi không mở miệng.

- Anh!

Cuộc trò chuyện vui vẻ đó tất nhiên đã bị hoãn lại vì tôi. Bà ngoại vẫn ngây thơ như ngày nào, nhìn thấy tôi thì riu rít:

- Ô! Cháu dâu đi làm về rồi à?

Luca chẳng buồn nhìn tôi.

Cô gái đó đưa đôi mắt đầy nghi hoặc và lạ lẫm soi tôi từ trên xuống dưới. Có vẻ như trong mắt cô ta tôi chẳng khác nào người ngoài hành tinh.

Còn chồng tôi. Anh đứng vụt dậy. Khuôn miệng cách đây vài giây vừa cười toe toét bỗng dưng méo xệch. Đừng nói rằng lúc này đây anh mới nhớ là anh đã vứt bỏ tôi như thế nào.

- Anh...anh quên mất...

Trong tôi bây giờ chỉ còn hai chữ đổ vỡ. Cái này mà gọi là chồng sao??? Cái này mà gọi là tình yêu sao???

Ôi...

Thật là khủng khiếp!

Ôi...

Thật là khủng khiếp!

Tôi thấy tim mình như bị vỡ tung ra. Tất cả dây thần kinh trong đầu tôi căng lên và có thể đứt lúc nào không biết. Cô ta là ai? Là ai mà khiến cho mọi người quên đi tôi? Khiến cho chồng tôi không chút nề hà bỏ quên tôi và ngồi cầm tay cầm chân nói chuyện vui vẻ???

Tôi đã quá sai lầm! Tôi đã quá sai lầm khi nghĩ rằng mình đã thích nghi với cái gia đình kỳ lạ này.

Không nghĩ được gì nhiều. Tôi chạy thẳng vào phòng, thu xếp một vài thứ cần thiết vào túi xách và bước ra. Phong Trần hốt hoảng đi theo tôi, có thể anh muốn nói rất nhiều với tôi nhưng đối với tôi bây giờ, mọi thứ chỉ là vô nghĩa. Tôi không chấp nhận được một người chồng vô tâm đến mức tuyệt đối như thế. Vậy mà tôi đã lo cho anh biết bao. Ôi. Chồng! Chồng ư!!!

- Em! Bình tĩnh nghe anh nói! Anh...

- Anh im đi!

Lần đầu tiên tôi hét vào mặt anh như thế kể từ lúc chúng tôi lấy nhau. Nhưng lần này thì tôi không nhịn được nữa. Mới cưới nhau chưa đầy một tháng mà anh đã đối xử với tôi như thế này thì còn trông mong gì ở một người đàn ông để tôi có thể dựa dẫm cả đời. Lần nào cũng thế. Lần nào anh cũng bỏ rơi tôi. Lúc ở siêu thị anh cũng mặc tôi một mình để rồi tôi gặp sự cố trong thang máy. Và bây giờ, anh bắt tôi đợi hàng tiếng đồng hồ để ngồi trong nhà cười nói vui vẻ thân mật với người con gái khác. Thật quá đáng! Thật không thể nào tha thứ được nữa!!!

Mọi người sững sờ trước cơn thịnh nộ của tôi. Nhưng giờ tôi không quan tâm nữa. Tôi muốn đi ra khỏi nơi này. Tôi không muốn gặp mặt anh. Chỉ ít là trong lúc này!

- Cháu chào bà!

Tôi vội vã chào bà ngoại rồi chạy ra cổng. May là taxi vẫn chưa đi. Phong Trần chạy theo và nắm tay tôi giữ lại. Mặt tôi bây giờ còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì.

- Đừng như thế mà em! Anh biết là anh có lỗi khi quên không tới đón em! Nhưng anh...

Lần này tôi không nói gì thêm, chỉ giật mạnh tay ra và bước vào trong xe. Quá đủ rồi. Không có anh thì tôi vẫn sống tốt. Tôi không cần!

Anh không đuổi theo tôi nữa. Anh không như người ta chạy lại đập cửa ô tô để kêu tôi dừng đi. Anh lại như thế. Anh lại đứng yên và bỏ mặc tôi một mình.

Một cảm giác thật tồi tệ...

Chiếc xe lăn bánh và từ từ rời khỏi nhà bà ngoại chồng tôi. Bao nhiêu nước mắt cứ thi nhau chảy xuống hai gò má. Tôi thấy tủi thân đến lạ. Lấy chồng là thế này sao? Là phải chịu đựng những điều như thế sao? Ước gì có mẹ ở đây trong lúc này nhỉ??? Tôi muốn được mẹ ôm ấp và vỗ về quá...

Tủi thân quá...

Tôi chẳng có nơi nào để đi ngoài nhà của Cà Rem. Nhưng vừa mới tới trước cổng nhà thì tôi lại chẳng muốn vào. Vào rồi biết ăn nói làm sao với hai bác? Chẳng lẽ nói là giận chồng rồi bỏ nhà đi? Dù tôi chưa thực sự trưởng thành nhưng vẫn biết điều gì nên và không nên nói. Thế là tôi đành ngậm ngùi quay đi. Tôi không muốn trở thành gánh nặng cho người khác.

Ngồi trên taxi, tôi chẳng biết đi đâu nữa. Ngoài gia đình Cà Rem ra tôi chẳng có bà con thân thuộc nào cả. Giờ thì biết nơi nào mà đi bây giờ...

Run rủi thế nào tôi lại nhấn nút gọi cho Sữa Chua. Có lẽ thằng nhóc sẽ giúp được tôi.

- Alo em à?

- Ô! Chị gọi em có chuyện gì thế?

- Chị nhờ em chuyện này được không?

.....

Cuộc nói chuyện với Sữa Chua đã giúp tôi có một nơi nương thân tạm thời. May mắn là thằng nhóc có một người chị họ sống một mình nên đã nói để tôi tới ở cùng trong vài ngày. Không biết là may mắn hay xui xẻo khi đúng lúc tôi tới ở nhờ thì người chị họ của Sữa Chua lại đi thực tập xa nên giao hết căn phòng cho tôi ở một mình. Tính ra thì người ta cũng không dễ gì cho một người lạ hoắc như tôi vào ở đâu. Nhưng vì có sự đảm bảo của Sữa Chua nên mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn.

- Thế nha! Chị cứ ở đây đến khi nào chị thích. Có gì thì gọi cho em.

- Uh. Cảm ơn em nhiều. Nhưng đừng nói với Cà Rem nha. Chị không muốn nó lo lắng.

- Dạ rồi. hihi...

Thằng bé vẫy tay tạm biệt tôi rồi đi khuất. Giờ chỉ còn có tôi một mình tại một nơi hoàn toàn lạ lẫm. Căn phòng này nhìn chung cũng khá đầy đủ và tiện nghi. Ít ra là nó rộng hơn nhiều so với căn phòng ngày trước tôi thuê để trọ học.

Nhưng cảm giác thật là buồn và bất an...

Tối.

Ngồi một mình trong căn phòng của người khác, tôi cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại. Từ lúc tôi bỏ đi cho đến bây giờ Phong Trần không hề gọi cho tôi một cuộc nào cả. Cả bà ngoại cũng thế. Bỗng chốc tôi cảm giác mình như là đồ thừa thải vậy. Có cũng được mà không có cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Mưa...

Lâu rồi tôi mới thấy lại mưa. Chắc nỗi buồn của tôi quá lớn làm mưa phải giăng lối. Những hoài niệm xưa cổ đột ngột ủa về. Và bỗng chốc có cái gì đó đầy hối hận tràn vào trong tôi. Có phải chăng tôi đã quá vội vàng trong mọi chuyện? Tôi và Phong Trần từ khi quen nhau đến khi cưới nhau vốn vẹn chỉ có hai tháng. Một khoảng thời gian quá ngắn cho một quyết định liên quan tới cả một đời người. Tôi cưới anh ngoài vì tình cảm còn là vì mục đích khác. Đó chính là tiếp cận với Luca để tìm ra đứa em gái bé bỏng của mình. Nhiều khi tôi cũng thấy có lỗi với chồng mình về điều này. Nhưng giờ đây vấn đề đó không còn quan trọng nữa. Anh đã làm tôi quá buồn và đau lòng. Có vẻ như tôi chẳng hiểu gì về chồng mình cả. Lúc anh yêu thương cưng chiều tôi thì tôi thấy ấm lòng thấy rung động. Rồi lúc anh vô tâm bỏ mặc tôi thì tôi lại nổi giận với anh. Đâu mới là con người thật của anh? Đâu mới là người chồng mà tôi đã cùng thề non hẹn biển. Đường như tôi đã quá mạo hiểm trong cuộc hôn nhân này. Và bây giờ tôi đang gánh chịu hậu quả do chính mình tạo ra...

Ngồi ngơ ngẩn trước khung cửa sổ, tôi cảm giác rõ cái lạnh chi chít của những hạt mưa bắn vào tay mình. Chắc chúng đang thay mẹ an ủi tôi, vỗ về với tôi rằng rồi mọi chuyện cũng sẽ qua. Sau ngày mưa sẽ là những ngày nắng đẹp...

Nhưng tôi vẫn buồn quá...

13. Chương 7 Phần 3

Trời sau một đêm mưa dường như đã được thay áo mới. Mọi thứ sáng sủa và bình tĩnh. Riêng tôi thì vẫn ủ dột. Tôi không tắt máy và vẫn đợi một cuộc gọi hay một tin nhắn từ anh. Mặc dù khi anh gọi và nhấn tin thì chắc chắn tôi sẽ không nghe máy hoặc nhấn lại.

Nhưng tại sao anh vẫn không nhấc? Tại sao anh vẫn không gọi?

Hay là anh đã không cần tôi nữa rồi???

Tôi đã gọi điện thoại xin nghỉ phép vài ngày ở trường. Bây giờ tôi không còn chút tâm trạng nào để đi làm nữa. Có vẻ như mọi dự định của tôi sẽ còn lâu mới có thể trở thành hiện thực. Những sự thật, những con người mà tôi tìm kiếm sẽ còn lâu lắm mới được tôi khám phá. Mọi thứ dường như đều khó khăn...

Bây giờ tôi chỉ muốn có Phong Trần ở bên thôi...

Tôi thật là ngu ngốc...

Ngu ngốc vì tình yêu...

Điện thoại đổ chuông. Tôi giật mình. Anh đã gọi cho tôi rồi ư?

Vội vã cầm điện thoại lên. Tôi đi từ cảm giác vui mừng đến cảm giác hụt hẫng. Không phải số của anh.

Tôi mệt mỏi nhấc máy. Lòng vẫn còn chút hy vọng là nhiều khi anh lấy số của ai đó rồi gọi cho tôi.

- Alo!

- Sao hôm nay không tới trường?

Tôi im lặng. Là giọng của Nhân Mỹ. Sao cậu ta cứ xuất hiện trong những lúc tâm trạng tôi bất ổn như thế này cơ chứ?

- Sao không nói gì thế?

Tôi đã định tắt máy nhưng không hiểu sao lại thấy không nỡ.

- Tôi không khỏe. Cậu không sao chứ?

Tôi hỏi thăm vì dù sao cậu ta cũng vì tôi mà xả thân nghĩa hiệp.

- Có sao. Gãy tay, gãy chân, gãy toàn thân.

- Gì cơ?

Tôi giật mình.

- Lại bị lừa. Chơi với cô chán ồm. Một thì nghỉ đi. Bye.

Thế đấy. Chẳng khi nào được yên với cậu nhóc này. Có vẻ như Nhân Mỹ cũng quan tâm tôi nhưng thật tình tôi không thích ứng được với cách mà cậu ta thể hiện. Với lại không nên đón nhận tình cảm của người khác nếu biết rằng không thể đáp đền. Không phải lúc nào nhận cũng là một chuyện tốt...

Đọc truyện Hoàng tử Online – Kawi tại đây

Suốt cả ngày ở trong căn phòng lạ hoắc. Tôi chẳng thiết ăn uống gì. Người cứ như kẻ mất hồn. Sự vô tâm của Phong Trần đang ngày càng cào xé trái tim tôi. Anh quả thực bỏ mặc tôi như thế này sao??? Ít ra cũng phải gọi điện xin lỗi và mong tôi quay về chứ!

Không! Ai chứ đối với Phong Trần điều đó là không thể. Chỉ có tôi là tự làm cho mình ngu ngốc khi cứ ngồi chờ đợi anh như thế này mà thôi.

Chẳng có chuyện gì làm, tôi tới giá sách lấy vài cuốn để đọc cho khuây khỏa. Chọn đại một cuốn tiểu thuyết có bìa màu đỏ, tôi hồ hững mở ra đọc. Thật tình tôi chẳng có chút hứng thú nào. Nhưng nếu không làm gì chắc tôi phát điên mất.

Lật trang đầu tiên, tôi bị thu hút bởi dòng chữ màu xanh lam ghi trên đó:

“Tặng Mai, mãi yêu thương nhau như thế này nhé!

Ký tên: Đức”

Thật là lãng mạn. Ước gì Phong Trần của tôi cũng đề tặng tôi như thế nhỉ? Lại Phong Trần...

Lật thêm vài trang nữa, tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy một tấm ảnh nhỏ. Người con trai trong ảnh chu môi hôn vào miệng của người con gái với vẻ mặt tươi vui và hạnh phúc. Điều đó sẽ chẳng đem lại vấn đề gì nếu như nam chính trong bức ảnh đó không phải là Sữa Chua.

Như thế này là như thế nào nhỉ???

Chị em thì có hôn nhau như thế này không nhỉ???

Ngày thứ ba...

Tôi vẫn ở lì trong căn phòng của chị họ Sữa Chua. Không ăn uống, không ra ngoài. Nhiều lúc tôi muốn gọi điện thoại để khóc òa với mẹ nhưng tôi kìm lại. Tôi không muốn mẹ ở nơi xa còn phải đau lòng lo lắng cho đứa con gái khó bảo này nữa. Ba đã làm mẹ buồn nhiều rồi. Tôi không thể khiến mẹ hao gầy hơn nữa.

Vì quá buồn nên tôi không thấy đói. Nhưng cơ thể của tôi thì không phải siêu nhân. Nó không được cung cấp thức ăn thì sẽ chẳng còn chút sức lực nào nữa. Giờ đây tôi cứ nằm dài ra và khóc. Tôi không hề muốn mình phải ở trong tình trạng thảm như thế này. Nhưng thực tình là tôi không muốn làm gì cả. Lâu nay tôi vẫn tưởng mình mạnh mẽ lắm, bất cần lắm. Hóa ra tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường. Chỉ biết yêu và ngu vì tình yêu. Tôi khổ như thế này mà anh ấy có biết không? Hay vẫn còn đang tung tăng bên cạnh người con gái kia?

Càng nghĩ càng thấy đau đầu...

Càng nghĩ càng thấy tim nhỏ máu...

Tối.

Tôi lại ngồi chống tay lên bàn và nhìn mọi thứ qua khung cửa sổ. Cả thế giới như thu hẹp lại, chỉ còn có mỗi ánh trăng ngoài kia và những chú đom đóm tinh nghịch sáng lấp lánh. Ôi tình yêu là gì mà khiến con người ta phải tiêu tụy khổ sở như thế này? Giá mà tôi lạnh lùng được thêm chút nữa thì hay biết mấy.

Nói đi nói lại cũng chỉ là hai chữ giá như...

Điện thoại là đổ chuông. Lần này tôi vẫn mong đó sẽ là số của chồng mình. Nhưng không phải, vẫn là cậu nhóc Nhân Mỹ quậy phá đó.

Tôi chẳng buồn nghe. Cứ để tiếng chuông điện thoại réo rất mãi như thế. Nói chuyện với cậu ta tôi sẽ chỉ thêm bực mình mà thôi.

Nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn reo, không ngừng nghỉ, như một sự năn nỉ tôi nghe máy. Tôi không thể tắt máy vì lỡ may Phong Trần gọi. Chính tôi cũng buồn cười cho bản thân mình khi vẫn chờ đợi anh. Chờ đợi như một con cóc đầy tội nghiệp.

- Alo! Đừng gọi nữa!

Tôi bực mình và hét thẳng vào điện thoại.

- Đi chơi không?

- Đã bảo là đừng gọi nữa.

- Đi tới thiên đường.

Không hiểu vì lý do gì mà tôi lại đồng ý rời khỏi nhà và đi cùng cậu ta. Tôi đúng là một con điên chính hiệu. Và lúc này đây thì tôi chẳng thể biết được tôi đang làm gì nữa. Mọi thứ đều do cảm xúc chỉ huy.

Chúng tôi hẹn gặp nhau trước mặt tòa nhà cao nhất thành phố. Hồi trước lúc gia đình tôi còn nguyên vẹn, đêm nào tôi cũng dẫn bé Trinh tới đây chơi. Con nhỏ rất thích được đứng trên sân thượng của tòa nhà này, nhìn xuống cả thành phố lung linh trong ánh đèn luôn là sở thích của em gái tôi. Bởi vậy lúc này, khi nhớ lại chuyện xưa, lòng tôi lại lằng lằng khó tả.

Vừa buồn...

Vừa nhớ...

- Tôi sớm hơn tôi tưởng.

Giọng nói của Nhân Mỹ cắt ngang dòng cảm xúc chạy trong người tôi. Tôi quay lại nhìn, mặt lạnh tanh. Nhân Mỹ nhếch mày ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Cậu nhóc đứng yên vài phút rồi lại hất hàm:

- Đi ăn thôi.

- Tôi không thích.

- Không ăn thì không lên thiên đường được.

Cái lý do củ chuối của Nhân Mỹ làm tôi phì cười. Cuối cùng tôi cũng phải chiều cậu nhóc. Cơ bản là vì tôi không còn đủ sức để cãi nhau hay cố chấp nữa. Giờ cái tôi cần là sự bình yên.

Không biết cậu ta có ý quan tâm hay là chơi xỏ tôi khi bắt tôi ăn rất rất nhiều thứ. Cái dạ dày ba ngày qua không có chút gì bỗng dưng căng phồng lên một cách đáng sợ. Tôi đến không thở nổi với cái bụng to quá mức cần thiết của mình.

- No rồi phải không? Đi thôi!

Nhân Mỹ hỏi và không cần tôi trả lời đã nhanh chóng chụp lấy cổ tay tôi và lôi đi. Nhiều khi thấy cậu ta thật ấn tượng. Dù còn nhỏ nhưng Nhân Mỹ khá sâu sắc và rất tút. Như việc cầm tay chẳng hạn, cậu ta biết tôi không muốn bị hiểu nhầm nên chỉ cầm vạt áo ở cổ tay tôi chứ không hề chạm vào bàn tay tôi. Cũng như lúc này, cậu nhóc dẫn tôi đi ăn vì nhìn thấy thân hình chỉ còn là bộ xương của tôi sau ba ngày không ăn không uống. Giá mà Nhân Mỹ đáng yêu thêm một chút xúu nữa thì chắc là tôi sẽ không ngại khi nói chuyện hay đối diện với cậu ta như thế này.

Và thiên đường mà Nhân Mỹ nói chính là tầng thượng của tòa nhà mà hồi này chúng tôi hẹn gặp nhau.

- Đây mà là thiên đường à? – tôi ngạc nhiên.

- Là thiên đường trong mắt tôi.

- Cậu mà cũng lãng mạn như thế ư?

- Tôi không lãng mạn. Tôi là lãng tử.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi bao giờ cũng chỉ ngắn gọn trong vài ba câu đối thoại như thế. Nhân Mỹ lúc tôi mới quen và bây giờ khá là khác nhau. Dù sao lúc trước cậu ta nhìn cũng ấm áp và dễ gần hơn. Có lẽ việc tôi đột ngột biến mất và đột ngột lấy chồng đã khiến cậu ta trở nên như thế. Nhưng hình như tôi đã quá dễ dãi bản thân mình trong mắt Nhân Mỹ thì phải. Tôi vẫn luôn không tin lắm vào những lời yêu thương phát ra từ miệng của những thằng con trai đẹp. Ấy thế mà tôi lại tin răm rắp những gì mà Phong Trần nói với mình. Tôi đúng là một đứa mâu thuẫn.

- Đứng ở trên cao thì nỗi đau sẽ không còn đeo bám nữa.

Tôi ngơ người nhìn sang Nhân Mỹ.

- Sao cậu nói thế?

- Cô là người hiểu hơn ai hết mà...

Tôi nhún vai và lại tiếp tục im lặng. Hai chữ “đau khổ” hình như đã khắc thẳng vào mặt tôi rồi thì phải. Ai nhìn cũng biết là tôi đang trong tình trạng như thế nào. Haiz....

- Chúng ta sẽ là bạn nhé?

Một lời đề nghị bộc phát, hoàn toàn bộc phát mà tôi không kiểm soát được.

- Không!

Nhân Mỹ đáp thẳng thừng.

- Thế là chị em nhé?

Tôi tiếp tục cái bộc phát của mình.

- Không!

Cậu nhóc gần giọng.

- Thế cậu muốn gì? Muốn hành hạ tôi như thế này mãi sao?

Tôi cũng gần giọng.

- Tôi đã nói rồi. Cô sẽ lấy chồng hai lần. Lần thứ hai chú rể sẽ là tôi.

Tôi thấy da gà mình nổi rần rần lên mỗi khi nghe Nhân Mỹ nhắc đến câu nói đáng sợ đó.

- Vì sao phải như thế?

- Vì tình yêu là phải chiếm đoạt.

- Cái gì cơ?

- Đó là câu nói của một nhân vật mà tôi thích nhất.

- Ai?

- Mishil...

- Là ai cơ?

- Không biết thì thôi.

- Nhưng nếu yêu tôi, đáng lẽ cậu không nên phá hoại hạnh phúc mà tôi đang có...

- Cô không hạnh phúc! Đôi mắt cô đã nói lên điều đó!

Tôi chẳng biết phải nói gì nữa. Đúng là mọi cảm xúc đều thể hiện qua ánh mắt. Lúc này đây tôi và Phong Trần đang có chuyện. Tôi không thể gâp cổ lên cãi rằng tôi và anh ấy sẽ mãi mãi hạnh phúc khi mà chính tôi còn không có đủ niềm tin vào điều đó.

Bỗng dưng thấy lòng lại trĩu xuống nặng nề...

Chẳng lẽ tôi và Phong Trần lại phải kết thúc như thế này sao?

Chúng tôi ai về nhà nấy sau khoảng một tiếng cùng nhau nhìn ngắm cái thiên đường mà Nhân Mỹ giới thiệu. Thật sự thì tôi đã cảm thấy khá hơn rất nhiều. Không hiểu sao dù tôi và cậu nhóc không nói chuyện nhưng mỗi khi đứng cùng nhau lại có cảm giác thân thuộc và rất hiểu nhau. Chắc có lẽ tôi sắp bị bệnh hoang tưởng mất rồi.

Lúc chuẩn bị chia tay, bỗng dưng tôi bật ra một câu hỏi. Thực ra đây là điều mà tôi đã thắc mắc mấy hôm nay.

- Vì sao cậu nhận ra tôi khi mà tôi đã cải trang như thế?

- Vì đôi tay.

- Hả?

- Tay trái của cô có một vết sẹo nhỏ dài khoảng một xentimet cách ngón út tầm hai đến ba milimet.

Tôi đứng hình và đưa bàn tay mình lên ngắm nghía. Tay trái của tôi đúng là có một vết sẹo nhưng ngay cả bản thân tôi còn không để ý đến sự tồn tại của nó thì làm sao cậu nhóc có thể nhớ chi tiết đến thế cơ chứ?

- Sau gáy của cô có hai nốt ruồi, một cái nhỏ nằm ở bên trái, dưới chân tóc, một cái to nằm ở giữa, cách chân tóc khoảng hai phân. Ngón út bàn chân phải của cô bị thâm đen do bị tụ máu. Lông mày trái của cô có một nốt ruồi màu đỏ và một vết sẹo dài khoảng một phân. Tai...

- Thôi! Dừng lại!

Tôi la lên vì không thể tin vào những gì mình vừa nghe. Cậu ta biết rõ về những đặc điểm trên người tôi chi tiết đến mức mà ngay cả tôi còn không biết. Vì sao Nhân Mỹ lại có thể để ý và nhớ chi tiết như thế chứ???

- Cô đang thắc mắc vì sao tôi biết mấy cái đó chứ gì. Chẳng có gì phải thắc mắc cả. Vì đó là tình yêu.

Nhân Mỹ nói một cách thần nhiên rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi. Thật không thể tưởng tượng được. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trên đời này lại có một người quan tâm tôi một cách kỹ càng như thế ngoài mẹ tôi.

Ồi không...

Tôi trở về phòng trọ với cả tấn suy nghĩ và thắc mắc trong đầu. Lần đầu tiên tôi thấy người mình buồn rầu đi vì lời nói của một người nào đó. Lâu nay tôi vẫn luôn cho rằng hành động của Nhân Mỹ đối với tôi là sự bóc lột của tuổi mới lớn, là những tình cảm vu vơ thoáng đến rồi thoáng đi. Nhưng hình như tôi đã quá coi thường cậu ấy thì phải?

Có phải thế không???.....

Khu vực gần nơi tôi đang ở vào ban đêm khá là nguy hiểm. Bóng tối gần như nuốt chửng toàn bộ không gian ở đây. Tôi vừa đi vừa thấp thỏm lo sợ sẽ có một kẻ xấu nào đó lù lù xuất hiện...

Hai tay tôi nắm chặt, mắt cố gắng mở thật to để nhìn xung quanh. Hơi thở càng lúc càng nặng nhọc.

Phải chăng vì quá sợ hãi mà tôi đã tưởng tượng ra có tiếng bước chân sau lưng mình?

Nhưng quả thực là tôi nghe tiếng đế giày đập xuống nền đường kêu lộp cộp...

Tôi bước chậm dần. Và rồi đứng hẳn lại.

Hơi thở lạ hoắc phả vào gáy tôi...

Chuyện gì đang xảy ra thế này???

Á.....

14. Chương 8 Phần 3

Tôi bị ai đó ôm chặt vào lòng. Rất chặt. Tiếng hét thất thanh của tôi cũng đủ làm cho một cơ sở người giết mình. Nhưng hình như có điều gì đó lạ lắm...

Cảm giác này...

Mùi hương này...

Rất quen thuộc!

- Em trốn anh lâu quá rồi đấy...

Là giọng của Phong Trần! Là giọng của chồng tôi!!!!

Sữa Chua chính là người dẫn Phong Trần tới đây. Theo như lời thằng bé thì chồng tôi đã lật tung tất cả mọi thứ, tìm đến tất cả mọi người để hỏi và tìm tôi. Cũng may là Cà Rem nghi ngờ thái độ áp úng của Sữa Chua khi nói chuyện tôi bị mất tích nên mọi chuyện mới lộ ra.

Nhưng mà...

- Sao anh không gọi cho em lấy một cuộc điện thoại? Nếu như thế có lẽ anh đã tìm thấy em sớm hơn?

Tôi hờn giận hỏi anh.

- Nếu như thế thì mọi chuyện đã quá đơn giản. Anh biết anh có lỗi với em. Nên anh muốn chuộc lỗi bằng tất cả khả năng của mình.

Giọng nói của anh có vẻ đã rất mệt mỏi. Dưới ánh sáng của bóng đèn huỳnh quang trong phòng, tôi nhận ra anh đã già thêm cả chục tuổi với gương mặt phờ phạc và râu mọc tưa lia.

- Anh đúng là đồ điên!

Tôi òa khóc và đắm vào ngực anh thùm thụp. Mọi cảm xúc như bị nổ tung tại thời điểm đó. Sao chồng tôi lại là người kỳ lạ như thế? Vì sao cứ phải thể hiện tình cảm theo cách như thế mới được chứ? Cả hai đã phải tổn thương và mệt mỏi biết bao nhiêu...

- Anh xin lỗi. Tính anh vô tâm từ nhỏ và rất nhanh quên nếu gặp chuyện gì đó cản ngang. Anh chưa thể thay đổi nó hoàn toàn. Nhưng dù anh vô tâm đến mấy thì anh vẫn yêu em. Anh vẫn yêu em...

Phong Trần thở mạnh và siết chặt tôi hơn. Sữa Chua biết ý nên đã chạy tọt ra ngoài. Tôi khóc no nê rồi vừa nấc vừa hỏi.

- Thế cô gái đó là ai? Sao anh dám cầm tay người con gái khác trước mặt em?

- Đó là em gái cùng mẹ khác cha với anh. Nó theo mẹ sang Mỹ sống từ nhỏ. Bây giờ mới trở về Việt Nam. Lúc trước anh và nó rất thân thiết nên nghe tin nó về anh mừng quá...

- Và anh bỏ quên vợ mình luôn chứ gì?

- Anh xin lỗi...

- Em sẽ phạt anh cả đời!

Miệng tôi thì không ngừng trách móc nhưng trong lòng thì đã nguôi ngoai từ lâu. Con gái đúng là dễ mũi lòng. Ai bảo sinh ra đã mang thân phận phái yếu. Nhưng dù gì đi nữa thì thời gian xa cách vừa rồi đã đủ để tôi nhận ra Phong Trần quan trọng với tôi đến mức nào. Và nhận ra thêm một điều quan trọng nữa là tôi đã yêu chồng mình thực sự. Một tình yêu đúng nghĩa là tình yêu. Nó đủ mãnh liệt để nổi điên trước bất kỳ cô gái nào dám xuất hiện xung quanh anh và nó cũng đủ lớn để có thể tha thứ cho anh ngay cả khi anh mắc sai lầm nghiêm trọng.

Ôi tình yêu...

Không biết sẽ còn khó khăn thử thách nào xảy ra ở phía trước. Nhưng có lẽ sau một vài sự cố nho nhỏ này thì cả tôi và Phong Trần đã rút ra được nhiều điều...

Gặp nhau là duyên phận, nhưng giữ gìn hạnh phúc của nhau là sự cố gắng của cả hai người....

Cô em chồng mới toanh của tôi có vẻ là người khó để chiều chuộng. Dù không muốn nói xấu người khác nhưng tôi phải khẳng định là con nhỏ cực kỳ tiểu thư và đồng đẳng, y như cái tên của nó là Nhã Kiều. Một tí đứt tay cũng khiến nó la ó lên, khóc hết mấy cuộc khăn giấy. Đi chơi thể thao bị ngã trầy chân có chút xú đã một hai đòi đi viện. Thật không hiểu bên đó con bé sống trong môi trường như thế nào mà thành ra như vậy. Đáng buồn hơn là nó có vẻ không ưa gì tôi.

- Này chị dâu xấu xí!

Tôi đến tức mà đau tim mỗi khi nghe câu này của cô em chồng.

- Có chuyện gì?

- Đi shopping với tôi không?

- Không!

- Tôi méc bà và anh là chị bắt nạt tôi.

- Thích thì cứ méc. Tôi mệt với cô rồi.

- Bà ơi!!!!

Dù đã cố tỏ ra không chịu khuất phục nhưng tôi vẫn phải cắn răng để nhịn con bé. Nếu nó làm toáng lên thì mọi bất lợi sẽ thuộc về tôi cả thôi. Phong Trần nói tôi chịu khó chiều con nhỏ một tí vì nó là một đứa trẻ đáng thương, lớn lên trong sự ghẻ lạnh của cả bố lẫn mẹ nên tính cách hơi kỳ cục. Tôi thì cũng đã cố gắng chiều nó rồi đó chứ. Nhưng cái gì cũng có giới hạn. Tôi lại là người không có tính kiên nhẫn. Cứ như thế này có khi tôi cũng trở thành khó chiều đồng đẳng như nó mất!

Em chồng trong mọi trường hợp đều là một nhân tố rất đáng sợ!

Điều đó quả không sai!

Đi theo Nhã Kiều tới mấy cửa hàng thời trang trong khu trung tâm, tôi không biết tôi là chị dâu của nó hay là osin của nó nữa. Mới chưa tròn mười tám tuổi mà đã tiêu xài quá sức hoang phí thế này thì làm sao sau này xoay sở với cuộc sống nhỉ? Một bộ quần áo nó mua rẻ nhất cũng phải ngót nghét năm trăm ngàn. Chiếc thắt lưng nhỏ xíu và chẳng có gì đặc biệt mà con nhỏ cũng sẵn lòng bỏ ra tới hai triệu để rước về tủ đồ của mình. Không biết tiền này là tiền của nó hay tiền của ai nhưng thấy nó tiêu kiểu này ruột gan tôi cũng xót xa thay.

- Chán quá! Hôm nay chẳng mua được gì mấy.

Nhã Kiều chắc lười rên rỉ làm tôi cứ gọi là bốc hỏa lên. Nó mua đồ nhiều đến mức mà tôi xách treo cả vai, ấy thế mà còn bảo là không mua được gì mấy. Bộ lẽ con nhỏ tính quơ hết cả cái trung tâm mua sắm này thì mới vừa lòng?

Ồi con nhà tiểu thư cũng phải xách dép đuổi theo nó về khoản ném tiền qua cửa sổ mất thôi...

Trong vòng chưa đầy bốn mươi lăm phút, Nhã Kiều đã đốt khoảng gần hai mươi triệu cho đồng quần áo và phụ kiện mà tôi đang còng lưng ra để xách. Nhưng theo như con nhỏ nói thì nó còn phải mua rất nhiều thứ ở mấy tầng phía trên. Tôi nghe mà chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Chỉ mới một tầng mà nó đã mua sắm kinh hoàng như thế này thì vài ba tầng không biết thân xác tôi sẽ đi về đâu. Có khi là được chở vào nhà thương vì xương cốt bị gãy do chịu lực quá nhiều trong một thời gian quá dài.

Ồi em chồng ơi là em chồng...

Chen chúc nhau trong phòng thang máy chật kín người, tôi bị tắt thở mọi người có mặt lúc đó nhìn với ánh mắt vô cùng kỳ thị. Điều đó cũng đúng thôi, khi tôi đang chiếm một diện tích quá lớn với đồng đồ trên tay mình. Nhìn sang con nhỏ thì nó vẫn hí hửng như đi hội. Sao tôi lại phải chịu đựng thay cho nó như thế này chứ???

Cửa thang máy dần dần đóng lại, tôi thì cũng gần như sắp nổ tung vì chật chội và nóng bức. Bao nhiêu dây thần kinh trong đây cứ gọi là căng cả ra. Tôi nghĩ là đã đến lúc mình không còn nhịn được nữa...

- Khoan!

Một tiếng nói lớn kèm theo một bàn tay chen vào lỗ hổng giữa hai cánh cửa thang máy làm mọi người đồng loạt nhìn. Hình như có ai đó muốn bon chen vào cái khoang thang máy đã quá tải này thì phải. Lúc đó tôi chẳng còn sức để chú ý chuyện gì xung quanh, cứ cúi xuống như một con gà đá đã quá mệt mỏi sau trận chiến, nhưng mọi thứ đã thay đổi khi một người nào đó giật hết túi xách tôi đang cầm trên tay. Ngạc nhiên và hốt hoảng, tôi ngẩng đầu lên nhìn.

Lại là Nhân Mỹ!

- Làm cái trò gì thế?

Tôi nói lớ ngớ.

- Hối thừa! Cầm dùm chứ làm gì!

Cậu ta miệng cười cười, trả lời tôi với vẻ ngang tàng vốn có.

Có vẻ như tôi đã quen quen được với cái thái độ chảnh chọe của cậu nhóc này nên cũng không tốn hơi sức cãi lại. Dù gì con trai mà biết ga lăng như thế cũng tốt. Vai tôi nó cũng đã sắp khuyu xuống đến nơi rồi.

- Anh ấy...quen với chị à?

Giọng nói nhỏ nhẹ và yếu điệu bất thành linh của Nhã Kiều làm tôi nổi cả da gà. Ở cùng với nó cả tuần nay chưa bao giờ thấy nó nói một câu ngọt ngào với bất kỳ ai, chỉ toàn hét và la như mấy con khỉ xông chuồng. Sự thay đổi này báo hiệu cho tôi một điều gì đó hơi bất an.

- Uh. Bạn...chị!

Thực tình tôi cũng khá khó khăn khi phát ngôn ra cái từ “bạn” đó. Vì thực tế tôi và Nhân Mỹ nói quen cũng không đúng mà không quen cũng không đúng. Tóm lại là rất phức tạp và khó hiểu.

- Em thích anh ấy mất rồi!

Con nhỏ nói thì thầm với vẻ phấn khích bên tai tôi làm một lần nữa bao nhiêu tóc của tôi phải dựng đứng lên vì dị ứng. Cái gì nữa đây??? Chưa gì mà đã cảm nắng rồi à??? Tội nghiệp con nhỏ, nó chưa biết nó đang nói cái gì đâu. Ai chứ Nhân Mỹ thì tôi nghĩ dính vào cậu nhóc chỉ có khổ và khổ mà thôi.

Thật đáng thương cho em chồng tôi...

Lên tầng tiếp theo, cửa thang máy mở ra làm bao nhiêu nín nhịn của tôi này giờ được giải tỏa. Sự ngọt ngào làm người tôi vô cùng khó chịu. Lại thêm sự thay đổi đột ngột của con nhỏ đứng kế bên làm tim tôi cứ rưng rờ. Chờ đợi mọi người tản đi hết, tôi và Nhã Kiều mới tiến ra khỏi phòng thang máy. Nhân Mỹ cũng đi theo chúng tôi và không có dấu hiệu gì cho thấy cậu ta sẽ trả lại đồng hồ trên tay cho tôi và đi tới một nơi nào đó.

- Này

Tôi cũng bắt chước giọng ngang tàng của cậu nhóc.

- Gì?

Nhân Mỹ tất nhiên sẽ hất hàm gọi lại.

- Trả đồ đây rồi đi đâu đó thì đi đi.

Tôi nghĩ mình thật là một kẻ vô ơn khi nói ra những điều đó.

- Không thích. Thích cầm như vậy thôi.

Trả lời kiểu gì mà phách lối quá.

- Đồ điên!

Tôi dư sức biết cái sự kỳ cục lục đục của cậu ta nên chẳng buồn cãi lại. Dù không biết vì sao Nhân Mỹ có mặt ở đây và vì lý do gì lại lẻo đẻo theo chúng tôi nhưng nếu cậu ta đã tự nguyện chịu khổ thì tôi không việc gì phải can thiệp.

Ham đấu khẩu với cậu nhóc, tôi không để ý là từ này đến giờ Nhã Kiều cứ lon ton đi bên cạnh Nhân Mỹ, đôi mắt không ngừng nhìn vào khuôn mặt mà theo tôi là vô cùng có vấn đề của cậu ta với thái độ cực kỳ thích thú và quyến luyến. Một chút bực mình, tôi nói to:

- Nè em chồng, muốn mua gì thì mua đi. Sao cứ đi bên cạnh người lạ thế!

- Anh ấy là bạn chị mà. Đâu phải là người lạ.

Con nhỏ trả lời một cách đầy nữ tính và e ấp. Tôi đến ngắt đi trước cái sự dịu dàng giả nai của nó mất thôi.

- Anh à. Anh bằng tuổi với chị Quân à?

Nhã Kiều mắt long lanh nhanh chóng bắt chuyện để moi tin tức về đối phương.

- Không. Thua hai tuổi.

Nhân Mỹ trả lời bằng một vẻ lạnh lùng như con thạch sùng.

- Ôi! Thế hóa ra là bằng tuổi nhau à? Ôi!!!!

Con nhỏ mừng quýnh lên như bắt được vàng. Tôi thì chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm nữa. Để mặc cho hai đứa trẻ tự do tìm hiểu nhau, tôi lên nhanh vào một quán ăn gần đó rồi tự thưởng cho mình một bữa ăn vặt tuyệt vời. Cũng may có Nhã Kiều nên tôi sẽ không mất nhiều thời gian tranh cãi với cậu nhóc ngang bướng ấy. Ấu cũng là trong cái rủi còn có cái may.

Ngồi ăn tầm khoảng mười lăm phút, tôi phải đặt miếng khoai tây chiên xuống đĩa vì tiếng chuông điện thoại rung rùng cả người.

Là số Nhân Mỹ sao? Cậu ta với Nhã Kiều có chuyện gì rồi à???

- Al o!

- Mau tới đây đi.
- Có chuyện gì thế?
- Tôi rồi biết.
- Chỗ nào?
- Gần gian áo quần Lung Linh.

Nghe giọng của Nhân Mỹ có vẻ nghiêm trọng. Gì chứ? Hai đứa mới đi với nhau chưa đầy nửa tiếng mà đã có chuyện liên. Tôi đã biết trước mà. Có khi nào Nhân Mỹ chiều lòng được con gái đâu.

Vội vã lau miệng, tôi chạy đi tìm gian hàng áo quần mà Nhân Mỹ nói. Vừa tới nơi, tôi thấy mọi sự vẫn khá là yên ắng và êm đềm, chẳng có điều gì báo hiệu là có sự việc rắc rối xảy ra cả.

15. Chương 9 Phần 3

Vội vã lau miệng, tôi chạy đi tìm gian hàng áo quần mà Nhân Mỹ nói. Vừa tới nơi, tôi thấy mọi sự vẫn khá là yên ắng và êm đềm, chẳng có điều gì báo hiệu là có sự việc rắc rối xảy ra cả.

Tiến vào trong cửa hàng, không gian khá vắng vẻ, hình như không có khách thì phải. Chẳng lẽ tôi bị Nhân Mỹ chơi xỏ à? Thật là...

- Đây này!

Tôi quay sang phải khi nghe có tiếng gọi. Nhân Mỹ đang đứng ở gần phòng thay đồ và vẫy tay báo hiệu cho tôi.

- Gì thế? Nhã Kiều đâu?

Tôi chạy lại và thắc mắc khi không thấy cô nhóc em chồng đâu cả.

Nhân Mỹ chỉ tay về phía phòng thay đồ đang khóa chặt cửa. Tôi dương mắt ếch nhìn cậu nhóc vài giây vì không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

- Vào trong rồi biết.

Theo lời của Nhân Mỹ, tôi tiến lại trước cửa phòng, gõ gõ tay vào cửa và gọi Nhã Kiều.

- Tôi đây! Làm gì trong đó thế?
- Huhu!!! Chị ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Con nhỏ bỗngưng khóc rống lên làm tôi giật bắn cả mình. Xong đâu đấy nó mở chốt cửa trong để cho tôi vào.

Mới bước chân vào trong phòng thay đồ, tôi lại bị giật mình tập hai khi con nhỏ vừa khóc bù lu bù loa vừa hét:

- Chị đóng cửa lại đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Ờ rồi...đóng rồi này...

Tôi quỳnh quáng đóng cửa lại, cài chốt khóa để làm yên lòng con nhỏ. Thực tình tôi chẳng hiểu cái quái quỷ gì đang xảy ra nữa...

- Có chuyện gì thế???

Tôi bắt đầu thấy lo lắng.

Huhu! Em không biết đâu!!! Xấu hổ mà chết mất!!!

Nhã Kiều cứ thế ôm mặt khóc nức nở.

- Chuyện gì mới được??? Nói tôi nghe!!!

Sự thảm thiết của con nhỏ làm tôi càng hốt hoảng. Không biết có chuyện gì mà trông nó khủng hoảng như thế. Nhìn kìa.... Bao nhiêu son phấn macara cứ theo nước mắt mà trôi tuột đi, tèm lem cả mặt. Nói không ngoa chứ nhìn nó bây giờ có thể đi đóng thế mấy vai kinh dị.

- Em không biết đâu! Xấu hổ chết mất! Xấu hổ quá!!! Huhu...

Con nhỏ cứ lặp đi lặp lại câu nó làm máu trong người tôi cũng sôi lên sùng sục. Người ta đang tò mò mà cứ áp ứng kiểu này thì làm sao mà chịu được chứ!!!

Bực rồi đó nghe!!!

- Cô không chịu nói thì tôi ra ngoài hỏi cậu ta vậy.

Nói xong, tôi đưa tay mở cửa. Tức thì con nhỏ chạy ào tới và ngăn lại. Nước mắt lại được thể tuôn ra như suối.

Đứng nhìn nó khóc khoảng mười lăm giây nữa thì tôi mới được khổ chủ kể lại sự tình.

Nghe thì cũng thấy xấu hổ cho nó thật...

Chuyện là, Nhã Kiều dẫn Nhân Mỹ vào cửa hàng này để chọn quần áo. Con nhỏ sau một hồi lựa chọn thì cũng ngắm được một cái váy trông khá là sexy và nổi bật. Mà tôi biết tổng là nó cố ý chọn rồi mặc thử để gây chú ý với đối phương. Do nôn nóng thay đồ ra ngoài cho Nhân Mỹ nhìn nên con nhỏ đã không chú ý kiểm tra kỹ lưỡng. Hậu quả là vừa bước ra ngoài, quay vài vòng trước mặt Nhân Mỹ để lấy cảm tình thì miếng nâng ngực lòi ra và rơi xuống đất trước mặt cậu nhóc. Quá xấu hổ nên Nhã Kiều đã chui tọt vào trong phòng thay đồ và ngồi khóc như mưa. Đó cũng chính là nguyên nhân mà Nhân Mỹ phải gọi tôi tới đây.

Haizz! Đúng là tuổi trẻ bồng bột!

- Thôi! Nín đi! Đằng nào chuyện cũng xảy ra rồi. Càng khóc cậu ta càng cười thôi. Nín đi.

Tôi thở dài an ủi con nhỏ. Dù sao cũng tội cho nó. Vừa mới gây ấn tượng lần đầu tiên mà đã gặp phải sự cố này. Tôi mà như nó chắc cũng sống dở chết dở mất.

Trong những lúc này có vẻ con bé khá biết nghe lời. Nó dần dần nín và lau nước mắt. Ôi. Càng lau thì macara càng nhoe nhoẹt trên mặt. Có khổ không cơ chứ...

Đợi con nhỏ bình tĩnh, tôi mới ra ngoài nói chuyện với Nhân Mỹ. Thật là tôi cũng thấy xấu hổ thay cho Nhã Kiều.

- Tôi nghĩ cậu về đi thì hay hơn. Cậu chưa về thì con nhỏ nó không chịu ra đâu.

- Uh. Biết rồi. Mà tôi thấy chuyện cũng chẳng có gì. Cái đó cũng bình thường mà. Mẹ tôi ở nhà cũng dùng. Chị gái tôi cũng dùng. Cũng chỉ là một phụ kiện trang trí thôi.

Nhân Mỹ trả lời rõ to, hình như cố ý để con nhỏ nghe thấy.

- Mẹ tôi không dùng mấy cái đó, còn tôi là con một nên không có chị em gì cả. Cầm đi.

Cậu nhóc kể miệng sát tai tôi nói thầm thì rồi tổng nguyên đồng đồ vào tay tôi. Có cần phải giải thích như thế không nhỉ? Muốn ghi điểm trong mắt tôi à?

Càng nghĩ càng thấy mấy đứa nhóc này thật thú vị...

Tôi và Nhã Kiều về nhà trong tình trạng thê thảm. Tôi thê thảm vì phải xách quá nhiều đồ còn con nhỏ thì y như người mất hồn vì xấu hổ. Cũng may sau khi nghe những lời Nhân Mỹ nói thì con bé khá hơn phần nào. Làm con gái đúng thật là khổ...

- Nhỏ Kiều bị gì mà cứ ở lì trong phòng thế em?

Phong Trần thắc mắc hỏi tôi sau khi thấy sự im ắng đến kỳ lạ của không khí trong nhà.

- Sao anh không hỏi vì sao em phải xoa đầu mà lại hỏi cái cô em khó chiều của anh? Nó tới tuổi thì nó chứng thế thôi.

Tôi cầu nhàu y như một bà cô già khi phải dùng cả tấn dầu bóp để xoa lên vai và cánh tay.

- Ô! Sao tự nhiên lại mắng anh?

Chồng tôi ngơ ngác đúng điệu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Ai nào dám mắng anh. Cũng không dám mắng em gái của anh khi nó đã hành hạ em suốt cả buổi chiều.

Tôi được thể làm tiếp tục cầu nhàu.

- Thôi. Anh không thích em đồng đánh như thế đâu. Đưa đây anh xoa cho. Khổ.

Phong Trần bật cười ha hả trước thái độ vừa như làm nũng vừa như dỗi hờn của tôi rồi tiến lại gần xoa bóp vai cho tôi. Anh ấy hình như bị say sau bữa tiệc liên hoa nào đó ở trường nên mới cười khả ố như thế. May mà còn có anh chiều chuộng chứ không thôi tôi sẽ sớm bốc hỏa khi sống cùng cô em chồng quá quắt như thế mất.

Puppy biết tôi bị đau nên nó cứ lại gần quần quýt. Nhiều khi thấy nó còn thương tôi hơn cả Phong Trần nữa. Mấy chú cún đúng là luôn luôn tình cảm và trung thành mà.

Tối. Truyện này đang được đăng tải tại : San Truyen

Trước khi ngủ, tôi cũng phải cố đứng dậy bò qua phòng của cô em chồng. Dù gì thì con bé cũng khó chấp nhận được sự cố này. Qua an ủi nó tí cho có tình chị em.

Mới bước vào, tôi giật mình khi thấy nó chẳng hề có dấu hiệu gì buồn bã hay chán chường. Trái lại con nhỏ còn mua may quay cuồng với hàng đồng áo quần vắt vương vãi trên giường lẫn dưới nhà.

Chuyện gì đây nhỉ???

- Sao chị vào mà không gõ cửa?

Con nhỏ chu môi hỏi.

- Lâu chừ không có thói quen gõ cửa. Với lại thấy cửa đâu có khóa!

Tôi vòng tay chu môi trả lời lại.

- Thôi kệ. Không sao. Chị nhìn đi! Thấy tôi mặc bộ này nhìn có hấp dẫn với quyến rũ không?

Nhã Kiều cười toe toét rồi quay như xoay vụ trước mặt tôi trong một bộ đầm dây màu xanh nhạt.

- Hử? Vẫn thích mặc cái thể loại này à???

Tôi ngạc nhiên và hỏi hoàn toàn vô tình.

- Xì. Chị đúng là. Lần này tôi sẽ cẩn thận hơn. Hihi. Mặc mấy cái như vậy nhìn mới chuẩn. Tự tôi thấy mình y như một nàng công chúa. Ôi. Sao lại xinh như thế này chứ!!! Nhân Mỹ cute chắc chắn sẽ gục ngã vì tôi!!!

Con nhỏ nói một thôi một hồi rồi tự mình khen mình. Tôi cũng chẳng còn biết nói gì nữa. Nó lạc quan hơn tôi tưởng nhiều. Nãy giờ cứ tưởng con bé ngồi trong phòng tự kỷ khóc um lên, hóa ra là nó xúng xính váy vúng để lo cho lần ra mắt tiếp theo. Ôi. Tôi đúng là già cả quá rồi...

Trèo lên giường với hai vai mỗi nhừ, tôi chẳng còn muốn suy nghĩ gì nhiều ngoài việc lần ra và ngủ một giấc thật ngon.

- Này em!

Phong Trần nằm phía dưới gọi nhỏ.

- Dạ?

Tôi mắt nhắm mắt mở trả lời.

- Mình ngủ chung nhỉ?

- Dạ...

Tôi thậm chí còn không nghe anh nói cái gì, chỉ biết dạ cho qua chuyện rồi chìm hẳn vào giấc ngủ. Trước đó tôi cũng có uống một ít rượu mà tôi cũng không biết là rượu gì khi được bà ngoại mời. Bà bảo là rượu gia truyền bà ngâm lâu nay và muốn tôi thưởng thức một chút.

Hình như tôi cũng đã bị lây căn bệnh vô tâm của anh mất rồi!

Sáng.

Tôi suýt hét dựng lên khi thấy bản thân trong tình trạng vô cùng bất bình thường nếu như Phong Trần không bịt miệng kịp.

- Như thế này là như thế nào anh?

Tôi nói mà như khóc.

- Là như thế đó.

Anh trả lời với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Là sao?

Tôi gần như sắp tuôn nước mắt.

- Là vậy đó.

Anh trả lời với nét mặt cho tôi biết rằng sự thật nó đã xảy ra...

- Em không biết đâu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi khủng hoảng trong phút giây đó. Vậy là...Vậy là...Tôi đã trở thành phụ nữ thật rồi sao???

Ôi!!!

Không thể nào!!!

Tôi ngậm ngùi nhìn mấy món ăn trước mắt mình mà lòng không muốn nuốt. Phong Trần đã lợi dụng lúc tôi không tỉnh táo để...

Thật không thể nào chấp nhận được!!!

- Sao thế cháu dâu? Lại khó tiêu à?

Bà ngoại lo lắng nhìn nét mặt thăm sầu của tôi.

- Dạ?

Dù đang rất buồn nhưng tôi cũng phải ngó người ra.

- Hôm bữa cháu bị khó tiêu mà bà cứ nghĩ là cháu có thai nữa chứ. May mà Phong Trần nó giải thích cho bà biết. Ấy dà. Bữa nay ăn uống thận trọng hơn nha. Gì chứ để đau dạ dày là khổ lắm đó.

Bà ngoại sốt sắng nói cho tôi nghe. Đúng lúc đó thì tôi cũng quay sang nhìn Phong Trần với ánh mắt mang hình viên đạn. Dù cho anh có là chồng tôi thì cũng không được làm như thế chứ!!!

Tôi chưa sẵn sàng mà...

Trước khi lên xe đi làm, Nhã Kiều chạy tọt theo sau và một hai đòi tôi cho số điện thoại của Nhân Mỹ. Thiết tình là tôi không muốn cho vì nếu con nhỏ gọi điện nhắn tin quấy rối thẳng nhỏ thì tôi cũng bị mang tiếng. Nhưng cái sự dai như đĩa và lý lợm của con bé làm tôi phải ngả mũ chịu thua.

- Số của cậu ta nè. Mà cô đừng có làm phiền người ta quá đó. Không thôi tôi lại bị trách nữa.

Tôi đưa số, kèm theo lời dặn dò dù biết cũng không có ý nghĩa mấy với con nhỏ bướng bỉnh này.

- Tôi biết rồi mà! Chị đi làm đi! Đi làm vui vẻ nhé!

Lần đầu tiên thấy nó chào tôi buổi sáng bằng thái độ hân hoan và đầy thiện cảm như thế. Vì sự nghiệp của trai đẹp mà nó sẵn sàng thay đổi như thế thì cũng mừng. Ít ra là mừng cho tôi!

Vợ chồng tôi đi làm trong không khí khá căng thẳng và nặng nề. Chính xác là do cái mặt tôi không được mấy vui vẻ cho lắm. Cứ nghĩ đến chuyện tối qua là tôi lại thấy tức và giận ghê gớm!!!

- Có gì đâu mà em lại như thế...

Phong Trần vừa lái xe vừa cất giọng hờn dỗi.

- Chuyện như thế mà anh lại bảo có gì đâu à?

Tôi gắt lên.

- Nhưng em là vợ anh mà. Chúng ta là vợ chồng.

Anh tỏ thái độ khá oan ức.

- Em cũng biết thế. Nhưng mà...Sao anh lại dám làm như thế khi em chưa sẵn sàng??? Anh biết là tối qua em mệt và không tỉnh táo mà.

Tôi xụ mặt cãi lại dù lòng đã chấp nhận sự đã rồi.

- Thì tối qua anh cũng giống em thôi. Anh bị say mà.

Phong Trần bắt đầu công cuộc bào chữa.

- Anh chỉ giải nguy biện thôi!!!

Tôi phản pháo gay gắt.

Anh không cố ý mà. Chỉ là những lúc anh mệt và không tỉnh táo thì anh chỉ muốn ôm em thôi...Anh có biết đâu...

Chồng tôi giải bày với nét mặt thâm sâu.

- Quá đáng quá đi mà!!! Khi nào cũng nói như thế để làm em tủi lòng!!! Aaaaaaa

Kiểu gì thì kiểu, chống đối kiểu gì thì chống đối nhưng cuối cùng tôi cũng phải ngã gục trước những lời nói của chồng mình.

Như thế có bị gọi là dễ bị dụ dỗ không nhỉ?

Hix...

- Thôi mà em. Anh biết lỗi rồi. Từ nay anh không làm thế nữa.

Phong Trần cười xoa để đầu hàng.

- Thiệt không?

Tôi vẫn giữ nét mặt nghiêm nghị.

- Thiệt! Khi tỉnh táo mới làm, còn không thì không làm!

Anh nói xong xuôi rồi cười phá lên như trêu chọc tôi.

- Anh muốn chết rồi phải không???

Thế là tôi lại một lần nữa hét dựng lên. Có ông chồng lém lỉnh như thế này thì làm sao mà chịu nổi. Ôi không! Tôi không thể cứ mãi bị thua như thế này nữa. Không thể được!!!

Từ ngày tôi đi làm ở trường thì lúc này Nhân Mỹ cũng có mặt ở phòng thư viện. Mà cậu ta tới đây đâu có phải để mượn sách, tôi nghĩ mục đích của cậu nhóc là tới quây phá tôi và nhìn tôi phát điên.

- Này! Đi về lớp đi! Đứng đây hoài làm gì!

Tôi đuổi không thương tiếc khi thấy cậu ta vẫn ngồi lý trên ghế và chống cằm nhìn tôi.

- Không về đó! Làm gì nhau?

Vẫn là cái điệu bộ khinh khỉnh đó.

- Cậu không về thì tôi đi.

Tôi đã quá chán phải nhìn cái bản mặt đầy tính thách thức của cậu nhóc này rồi. Không hiểu tôi kiếp trước có nợ nần gì con người này không mà bây giờ cậu ta cứ không chịu buông tha cho tôi thế nhỉ??? Thật là...

Lúc tôi ra khỏi phòng thư viện cũng là lúc trống trường vang lên báo hiệu giờ ra chơi. Đi dạo một vòng quanh sân, nhìn lũ trẻ chơi với nhau mà lòng tôi lại nôn nao những ký ức của ngày xưa cũ. Tuổi thơ của tôi cũng nhiều kỷ niệm và nhiều mộng mơ lắm chứ. Hồi đó tôi cũng có vài ba mối tình gà bông, cũng lắm chiêu trò quậy phá, cũng nhiều lần đi mượn bị sao đỏ bắt. Mọi thứ vui buồn làm nên một tuổi học trò đặc trưng và không thể nào quên được.

Đang nghĩ vẩn vơ, bỗng tôi nhìn thấy Cà Rem. Con nhỏ đang tung tăng cười hí hửng bên cạnh Sữa Chua. Cặp này nhìn đáng yêu phết. Rất trẻ con nhưng lại nghiêm túc. Nhưng nhìn Sữa Chua, không hiểu sao tôi lại nhớ tới những gì đã thấy trong phòng trọ của chị họ cậu nhóc. Mọi chuyện là như thế nào nhỉ? Tôi cứ thấy có cái gì đó không ổn...

Nghĩ một hồi, tôi lấy điện thoại ra, chạy vào phòng vệ sinh và nhấn nút gọi cho Cà Rem. Tôi cần phải xác minh lại một chuyện...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/shock-tinh-2-khuc-mua-tan>